

Ánh Trăng Trong Lòng Hồn

Contents

Ánh Trăng Trong Lòng Hồn	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	13
4. Chương 4	17
5. Chương 5	21
6. Chương 6	26
7. Chương 7	29
8. Chương 8	34
9. Chương 9	37
10. Chương 10	41
11. Chương 11	44
12. Chương 12	48
13. Chương 13	52
14. Chương 14	56
15. Chương 15	60
16. Chương 16	63
17. Chương 17	67
18. Chương 18	71
19. Chương 19	75
20. Chương 20	79
21. Chương 21	83
22. Chương 22	87
23. Chương 23	92
24. Chương 24	97
25. Chương 25	100
26. Chương 26	105
27. Chương 27	109
28. Chương 28	112
29. Chương 29	116
30. Chương 30	121
31. Chương 31	125
32. Chương 32	128
33. Chương 33	132
34. Chương 34	136
35. Chương 35	141
36. Chương 36	144
37. Chương 37	148
38. Chương 38	154
39. Chương 39	159
40. Chương 40: Hoàn Chính Văn	164

Ánh Trăng Trong Lòng Hồn

Giới thiệu

Tên gốc: Tha Đích Bạch Nguyệt Quang __ (Tạm dịch: Ánh Trăng Trong Lòng Hồn) Thể loại: mất trí nhớ (nên có phần)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-trang-trong-long-han>

1. Chương 1

Giữa hè, thành phố An nóng đến phát bực. Dù mặt trời đã lặn, bầu trời đã tối đi một nửa, nhưng cái oi nóng ngày hè vẫn không hề giảm bớt.

Lúc Hạ Hứa chạy đến khách sạn Nhận Lạc ở phía đông thành phố thì chiếc áo phông anh thay ở cảnh cực nửa giờ trước đã dấp dính mồ hôi. Thấy anh tới, quản lý ở sảnh chính liền mỉm cười bước lên, đưa anh một tấm thẻ mở phòng: “Chào buổi tối, anh Hạ. Anh muốn tự đi hay tôi đi cùng?”

Nhận lấy tấm thẻ, Hạ Hứa khách sáo nói: “Cảm ơn, tôi biết đường rồi.”

Rồi định xoay người rời đi, nhưng dường như nhớ ra gì đó, anh lại cười cười, hơi hơi xấu hổ: “Anh Trần này... Tôi rửa mặt chút ở WC tầng 1 được không? Anh xem, người tôi đầy mồ hôi thế này...”

Quản lý cười đáp: “Anh có thể vào phòng tắm rửa cũng được. Ngài Dụ vẫn chưa đến đâu.”

Nghे thấy cái tên đó, đuôi mày anh khē nhướn lên, một tia sáng lóe qua đáy mắt: “Anh ấy bảo tôi tám giờ đến đây.”

“Thật xin lỗi, tối nay chuyến bay của ngài Dụ bị hoãn, phiền anh chờ thêm một tiếng nữa.”

Hạ Hứa thở phào nhẹ nhõm, cảm ơn quản lý rồi bước nhanh vào thang máy. Tắm gương trong đó phản chiếu ra... một bóng người rần rỗi cao ngất.

Nửa năm trước, khi Dụ Thần dẫn anh đến đây lần đầu, anh hầu như không thể nén nổi niềm hưng phấn. Cửa thang máy vừa đóng lại là anh đã ôm nghiêng lấy cổ hắn mà hôn, cọ sát lưng tung trên người hắn. Thế nhưng hắn chỉ lạnh nhạt thờ ơ, khi cửa sắp mở thì cũng đẩy anh ra, không nhẹ không nặng, lạnh lùng nói: “Cậu chảy mồ hôi.”

Từ đó về sau, trước mỗi lần gặp Dụ Thần, Hạ Hứa đều dành rất nhiều thời gian để tẩy rửa bản thân sạch sẽ, thậm chí còn mua hẳn đồ ngăn mùi và mồ hôi dành cho nam, để cả ở cảnh cực và ở nhà, thỉnh thoảng lại lấy ra xịt lên cổ một cái. Mấy lần thấy thế, nữ đồng nghiệp ở cảnh cực đùa: “Anh đẹp trai của cục chúng ta định đổi phong cách thành tiểu bạch kiểm đấy à?”

Anh chỉ cười nói: “Anh đây có thể bán nghệ thì cũng có thể bán thân! Sao, hâm mộ lắm hả?”

Đám đồng nghiệp lập tức vây quanh anh, máu bà tám nổi lên: “Thành thật khai báo mau! Hẹn hò với ai rồi đúng không? Có ảnh không cho anh em xem với!”

Anh không thừa nhận cũng không phủ nhận. Cảnh cục vốn nhiều việc bận rộn, lại thêm mãi mà “một nửa” của anh không xuất hiện, nên chuyện này cũng dần dần trôi vào quên lãng.

Thang máy yên lặng di chuyển lên trên, dừng lại ở tầng cao nhất. Hạ Hứa bước lên tắm thật thật dày, quen thuộc đi về hướng phòng của Dụ Thần. Nhân viên nam ngoài cửa khom lưng chào anh, nhưng anh không quen được đối xử như vậy, nên cũng khom lưng chào lại.

Trong phòng đã đốt sẵn hương thơm. Hạ Hứa nhìn đồng hồ, mau chóng cởi đồ ra, xếp gọn lên bàn rồi lấy một cái túi du lịch nhỏ trong cặp mình mang đến ra, xông vào phòng tắm. Anh tắm dưới vòi sen gần mười phút, lại nghỉ ngơi trong bồn tắm một chốc, chờ cảm giác mệt mỏi sau khi làm việc liên tục mấy ngày qua trôi đi rồi lập tức đứng dậy. Lấy một hộp tròn lớn từ trong túi, mở nó ra rồi quỳ xuống đất, bắt đầu tự mở rộng cho mình.

Dụ Thần sẽ không làm chuyện này cho anh, trước khi tiến vào cũng không làm tiền hí, trong quá trình lại chẳng dụi dằm chút nào, chỉ quan tâm đến khoái cảm của mình, chưa hề để ý đến cảm nhận của anh.

Năm nay Hạ Hứa 28 tuổi, từng có bạn giường cố định, nhưng luôn làm người ở trên. Lần đầu làm tình với Dụ Thần, anh đau đến mức suýt nữa thì ngất xỉu; nơi riêng tư bị thương tổn nặng nề, hỗn hợp máu và tinh dịch chảy ra nhớp nháp giữa hai chân, nom vừa dâm mỹ vừa chật vật. Dụ Thần không muốn đụng vào anh, liền bảo phục vụ đến giúp anh bôi thuốc. Anh không muốn vậy, lão đảo chống người lết đến phòng tắm. Mỗi bước đi là một lần đụng đến vết thương, đau đến độ anh loạn choạng ngã xuống đất.

Dụ Thần nhìn thấy hết, nhưng chỉ lạnh lùng xoa người đi.

Sau khi vết thương lành lại, Hạ Hứa bắt đầu học cách tự mở rộng cho mình. Lúc đầu động tác của anh còn trúc trắc, sau này làm quen thì đã khá hơn. Chỉ cần Dụ Thần gọi điện cho anh vào lúc anh rảnh rỗi, thì anh sẽ mau chóng chuẩn bị cho mình với tốc độ nhanh nhất có thể.

Ngón tay đã bị nước nóng ngâm đến nhăn nheo đang ra vào trong huyết thịt mềm mại. Hạ Hứa khẽ rên lên, đầu gối quỳ lâu trên sàn phòng tắm lạnh lẽo nay khẽ run rẩy, dường như hơi khó chịu. Anh chống bốn tấm đứng lên, cầm dầu bôi trơn ra ngoài.

Trong phòng, rèm bên cửa sổ sát đất vẫn chưa buông xuống. Ngoài kia trời đã hoàn toàn đen kịt, đèn đường lấp lánh trong đêm nom như những ánh sao. Anh đến bên giường, nằm xuống tấm đệm mềm mại, tiếp tục mở rộng mặt sau.

Ở phòng khách bên ngoài cũng trải thảm, nên Hạ Hứa không nghe thấy tiếng bước chân. Mãi đến khi vang lên tiếng đóng cửa, anh mới biết — Dụ Thần đến rồi.

Lúc cửa phòng ngủ bị mở ra, Hạ Hứa vừa mới kịp khoác áo choàng tắm vào. Dự Thần đang mặc một bộ tây trang rất chuẩn mực, đứng ngoài cửa nhìn anh, trên mặt chẳng có chút biểu cảm nào, hoàn toàn không có cảm giác “lâu rồi ta không gặp nhau”.

Chân anh thoáng run rẩy. Lúc đứng dậy, đầu gối anh chợt nhũn ra, làm đai lưng rớt xuống — chiếc áo choàng vốn chẳng chắc chắn gì nay cũng tuột ra, để lộ một mảng ngực đỏ hồng vì ngâm nước nóng.

Anh vội túm nó lại, cười cười với Dự Thần. Hắn chỉ nhướn mày lên, không nhìn ra là vui hay buồn, cởi giày rồi bước thẳng hướng phòng tắm.

Chẳng mấy chốc sau, trong phòng tắm đã truyền ra tiếng nước chảy. Trước giờ hắn luôn tốc chiến tốc thắng — hình như với hắn, lên giường chỉ là để giải quyết nhu cầu sinh lý, để làm cho có lệ thôi... Nghĩ vậy, khoe môi Hạ Hứa hơi nhếch lên, cởi áo choàng ra rồi để mình trần như nhộng mà nằm trên giường, tiếp tục công cuộc mở rộng.

Trước đó Dự Thần đi công tác nước ngoài, phải hai mấy ngày rồi chưa tìm đến anh. Chắc hắn cũng lâu lắm rồi không “giải quyết”, nên hôm nay hắn sẽ thê thảm đây... Anh đã biết trên giường hắn thô bạo cỡ nào rồi — người này không hề dịu dàng hay kiên nhẫn với anh, nếu bây giờ anh không cố mở rộng thì chút nữa chỉ khổ chính bản thân mình.

Nghĩ đến đó, một nỗi cay đắng rất nhỏ chợt thoáng qua lòng anh. Hạ Hứa thở dài, nhếch mông lên cao hơn nữa.

Lúc Dự Thần bước ra, hắn chỉ buộc một cái khăn tắm ngang eo, còn lại toàn thân trần trụi. Hắn vai rộng eo hẹp, trên phần cơ bụng hoàn hảo như điêu như khắc vẫn còn vương mấy hạt nước, chảy dọc theo nhân ngư tuyến hắt xéo xuống dưới tấm khăn, rồi biến mất ở nơi làm người ta mơ màng. Đường nét trên gương mặt hắn rất góc cạnh, chỉ trừ đôi mắt là ẩn chứa vẻ mềm mại dịu dàng — nhưng ở tuyệt đại đa số thời điểm, đôi mắt này luôn luôn lạnh như băng.

Hạ Hứa đương trần truồng nằm trên giường, hai chân vẫn mở rộng. Thấy đối phương đi về phía mình, anh cố nén nhịp tim đang điên cuồng gia tốc, đứng lên hỏi: “Bắt đầu thế nào đây?”

Hắn ngồi xuống giường, một tay chống mép giường, tay còn lại thì vịn gáy anh xuống. Chiếc khăn rơi xuống đất, anh bị kéo quỳ xuống giữa hai chân hắn, chôn mặt vào nơi riêng tư, liếm láp thứ đang bắt đầu cương lên kia.

Trước đó, Hạ Hứa chưa từng làm chuyện này cho ai bao giờ. Anh luôn rất dịu dàng săn sóc những bạn tình trước đây của mình, rất ít khi ép họ phải phục vụ mình bằng tư thái thấp kém kia. Đồng thời, anh cũng không thích lấy lòng họ bằng cách đó — thể lực anh rất tốt, kỹ xảo cũng không tệ, cơ bản là chẳng cần chiêu trò gì cũng đủ để hoàn toàn thỏa mãn bạn tình rồi.

Nhưng từ khi nảy sinh quan hệ với Dự Thần đến giờ, anh lại bắt đầu học cách blowjob. Lúc mới làm, anh cực kỳ trúc trắc, có mấy lần còn lỡ cạ răng vào thứ đó của đối phương. Rồi Dự Thần sẽ đẩy anh ra, nom cực kỳ khó chịu... Sau này làm quen thì đỡ hơn nhiều, có mấy lần còn ngâm được đủ sâu, làm hắn bắn đầy

vào miệng anh nữa.

Tiếng rên rỉ trầm thấp vang lên trên đầu Hạ Hứa. Một tay anh bóp hai hòn bi, một tay vuốt lên xuống phần thân ấm áp của thứ đó, miệng phồng lên ra sức liếm láp, mút mát cực kỳ nhiệt tình. Đường như Dự Thần rất hưởng thụ sự phục vụ của anh, bàn tay đang giữ ót anh khẽ ấn vào, ngón tay đan vào mái tóc anh...

Chợt hần ần hần đầu anh xuống, thoáng dướn eo lên, đâm thứ nọ vào cổ họng anh sâu hơn nữa. Theo bản năng anh hơi giãy ra, song lại nén ý muốn nôn mửa xuống, thuận thế nuốt thứ đó sâu hơn vào họng, liên tục nuốt vào để tạo khoái cảm cho đối phương.

Dự Thần vuốt mái tóc anh, không biết là tỏ ý cổ vũ hay là thế nào. Anh hé mắt nhìn lên trên — vẫn không thể nhìn ra được chút đề mê nào trong mắt hần.

Đến lúc gần bắn ra rồi, hần mới rút ra khỏi miệng anh. Khóe môi anh dính đầy nước nhờn mằn mặn của hần, anh còn cố ý liếm liếm. Hần chỉ liếc nhìn anh rồi đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống: “Lên giường.”

Hạ Hứa bò lên giường, giạng chân ngồi lên bụng hần, từ từ ngồi lên thứ đã hoàn toàn cứng ngắt kia.

Dù hai người đã làm bao nhiêu lần, thì cảm giác khi bị tiến vào thật sâu vẫn cực kỳ rõ nét, khó chịu như bị một lưỡi dao sắc bén đâm ngược từ dưới lên vậy. Hạ Hứa mím chặt môi, đôi mày cau chặt lại, vẻ mặt có phần hung tợn. Trên mặt anh vương một vệt nước — lúc này khi Dự Thần đứng lên không cẩn thận quệt thứ đó qua mặt anh, vẽ ra một đường dâm dịch lên đó, trông hơi khôì hài.

Nhưng lúc này, anh đã không quan tâm xem trông mình có buồn cười hay không nữa. Chịu đựng cơn đau khi bị xuyên xỏ, anh cố gắng thả lỏng hết sức, từng chút từng chút một ngậm thứ to lớn đó vào thân thể mình.

Cuối cùng cũng nuốt được hết, anh thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu từ từ di chuyển lên xuống. Nhưng thứ kia của Dự Thần quá lớn, dù anh có khỏe hay nhẫn nhịn đến mức nào thì cũng không thể di chuyển nhanh được.

Dự Thần nửa nằm trên giường, tay cầm điều thuốc, hé mắt nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ. Đợi cơn đau đón lui bớt đi rồi, Hạ Hứa mới bắt đầu vuốt ve thứ kia của mình, đồng thời xoa nắn đầu nhũ của bản thân — anh muốn thu hút sự chú ý của hần, muốn hần nhìn vào anh.

Lúc hần quay sang, anh cố ý rên rỉ một tiếng, di chuyển eo nhanh hơn. Khuôn mặt anh đã nhuốm màu tình dục, đầu vú bị chà chát đến đỏ ửng cũng nhếch lên thật cao.

Thực ra, Hạ Hứa không am hiểu chuyện “quyển rũ người khác” này lắm — bản thân anh cũng không phải kiểu GAY ẻo lả. Anh chính là kiểu “thằng nhóc sáng sủa đẹp trai” trong mắt người lớn, ba năm cấp ba đều mang danh hotboy, mấy năm trước còn nhập ngũ làm bộ đội. Sau đó thì chuyển về làm cho đội đặc công của Cục Cảnh sát Thành phố, suốt ngày đánh thật đấm thật, rèn luyện ra cơ bụng và cơ bắp toàn thân cực

chuẩn.

Vậy nên... hình ảnh anh ngồi trên bụng một người đàn ông, phía dưới cầm dương vật của người đó, tay còn chà sát đầu nhũ của chính mình.... trông khá là kỳ cục.

Dụ Thần nhún điều thuốc vào gạt tàn, ngồi dậy phả khói vào mặt Hạ Hứa. Anh hơi thất thần, chợt thấy trời đất đảo lộn — lưng anh lún xuống đệm giường mềm mại, hần dè lên người anh, thứ cứng rắn của hần xẹt qua nơi mẫn cảm nhất trong anh. Anh không nhận được gầm lên một tiếng, hần hể thừa nhận từng đợt xô xuyên thô bạo của đối phương.

Không đợi Dụ Thần nói, Hạ Hứa đã tự động tách chân ra rộng nhất có thể, hai tay ép hai chân đến trước ngực mình, cố định chúng ở đó.

Tư thế này cực kỳ khuất nhục — dù anh là người chủ động làm, nhưng vẫn xấu hổ đến đỏ bừng mặt lên. Anh rũ mắt xuống, đôi mi run rẩy, ánh mắt lướt xuống lồng ngực của đối phương, xuống nơi đang kịch liệt giao hợp của hai người.

Nơi đó liên tục phát ra tiếng nước dập dính dâm mỹ. Dụ Thần dè hông anh xuống, đâm chọt mạnh bạo trong cơ thể anh mà chẳng quan tâm xem anh thế nào. Theo động tác dồn dập của hần, thứ đã cương lên một nửa của anh cũng lên xuống lay động.

Cổ họng anh ran rát, muốn kêu ra nhưng lại cảm thấy làm thế thì quá nhu nhược, đành nhắm chặt mắt lại, cắn chặt đôi môi, im lặng cảm nhận nỗi đau đón và sự vui thích mà người đàn ông này ban tặng.

Đột nhiên, một cơn sung sướng đến phát điên vọt lên từ bên dưới anh. Hạ Hứa bị lật ngược lại, thứ cứng ngắc vẫn chôn trong tiểu huyết nhóp nhóp ướm sưng kia xoay tròn 180 độ. Anh siết chặt tay, cắn lấy gối đầu mới ngăn được bản thân không phát ra tiếng.

Dụ Thần không nói gì, rút ra một nửa, tay cố định hông anh rồi lại đâm mạnh vào, hoàn toàn coi anh như một món đồ chơi để tiết dục.

Toàn thân Hạ Hứa bị sắp xếp đến run lên, đau đón từ phía sau lan ra khắp toàn thân, ngay cả ngón chân ngón tay cũng co quắp lại.

Đúng là Dụ Thần đã nhin lâu lắm rồi, nay vừa trở lại là làm cực kỳ hung bạo. Thuốc bôi trơn đã bị ép ra ngoài, biến thành bọt trắng ngoài miệng huyết và giữa hai chân. Nếp uốn nơi vách ruột bị dương vật nong rộng ra, rồi co thắt lại khi nó rút đi, rồi lại tiếp tục bị mở rộng.

Trời sinh Hạ Hứa không phải là 0, nên hoàn toàn không có khoái cảm sinh lý khi làm tình với Dụ Thần. Lúc này, vì đau đón nên thứ đó của anh cũng rũ xuống, lắc lư giữa hai chân theo nhịp nắc của đối phương. Anh không còn hơi sức đâu để chăm sóc nó nữa, chỉ chôn mặt vào giữa hai tay, mặc cho hần cần gì cứ lấy.

Thể lực của Dự Thần luôn rất rất tốt, nhiều lần cắm vào cả cây, làm anh có cảm tưởng như sắp bị xuyên thủng vậy. Càng về sau, người anh càng áp sát xuống giường, nơi cao nhất toàn thân là chính đôi mông bị hấn nắm chặt.

Với một người đàn ông thì... tư thế này quá mức nhục nhã.

Hạ Hứa cố gắng không nghĩ đến chuyện đó nữa, mà thực tế thì — anh cũng không còn sức mà nghĩ. Đau đớn đã chiếm cứ toàn bộ giác quan của anh, phảng phất bên tai anh như có người đang cười nói: “Dự Thần đang làm tình với mày đây, mày đã thỏa mãn chưa? Sướng chưa?”

Khi Dự Thần đút vào vài trăm cái, Hạ Hứa cảm thấy bàn tay đang nắm eo mình hơi siết lại, liền biết hấn sắp bắn rồi. Quả nhiên — sau vài cú húc mạnh cuối cùng, một dung dịch nóng hổi phun thẳng vào tràng ruột anh. Anh thở dốc, người ướt đầm mồ hôi, nằm phịch trên giường không nhúc nhích.

Hấn ở trong người anh thêm một chốc; lúc rút ra kéo theo rất nhiều tinh dịch.

Hạ Hứa cảm thấy rất rõ ràng — chắc chắn nơi đó của anh đã sưng lên, vừa đau vừa rát. Nhưng một khi Dự Thần đã tìm đến anh... thì chưa bao giờ chỉ làm một lần cả.

Chẳng bao lâu sau, Dự Thần lại áp lên lần nữa; không hề do dự mà đâm vào cửa huyết đã sưng đỏ, làm còn thô bạo hơn cả vừa nãy.

Đêm càng lúc càng khuya, cho đến khi... một tiếng chuông điện thoại phá vỡ đợt tình ái không hề có chút dịu dàng nào này.

Lúc đó, Hạ Hứa đã bị chịch đến gần như mất ý thức. Khi thứ cứng ngắc trong người anh đột nhiên dừng lại rồi rút ra, cảm giác bị nong rộng vẫn chưa biến mất, mà sự trống rỗng đã ào ạt kéo tới.

Nhìn đối phương cầm điện thoại đến trước cửa sổ, anh biết — là người nọ gọi đến.

Lúc làm việc, Dự Thần không thích bị quấy rối, hoặc là không nghe luôn, hoặc là vừa làm vừa nghe; chứ chưa bao giờ rút hấn ra rồi rời đi cả, thậm chí còn đi xa thế này.

Giọng hấn rất nhỏ, anh không nghe rõ. Mấy phút sau, hấn cúp điện thoại, trên mặt là một biểu cảm mà anh không thể nhìn thấu.

Âm u? Dịu dàng? Tức giận? Bất đắc dĩ?

Hạ Hứa chỉ cảm thấy... hấn đang không thoải mái gì.

Nhưng sao lại thế được? Bên kia điện thoại là người mà hắn yêu thương nhất, là người hắn để vào đầu ngón tim mà cưng chiều; sao hắn lại không vui khi nhận cuộc gọi của người đó được?

Dụ Thần không cho anh cơ hội nghĩ nhiều hơn nữa. Hắn dùng tay móc lại đồ chơi của mình rồi lại đút vào anh, chuyển động nhanh như vũ bão, hòng còn nảy ra mấy tiếng gầm gừ.

Hạ Hứa ôm gối, cảm giác linh hồn mình sắp chộc cho ra khỏi cơ thể. May là hình như Dụ Thần nhớ người trong nhà rồi, nên không bao lâu sau thì bắn.

Xong việc xong, hắn vọt vào phòng tắm. Cho đến khi mặc lại đồ vào, hắn vẫn không hề quan tâm hỏi han anh lấy một câu.

Hạ Hứa ngồi dậy, tỏ vẻ như mình hoàn toàn ổn – rõ ràng anh là người bị làm đến suýt hấp hối, nhưng giọng điệu lại như khách làng chơi vừa đi mua vui vậy.

“Thường Niệm gọi anh về?” Anh châm một điếu thuốc, nhìn hắn hỏi.

Hắn cau mày: “Không liên quan đến cậu.”

“Hỏi chút thôi mà.” Anh cười cười: “Lần sau là bao giờ?”

Tay phải hắn đã chạm vào chốt cửa, lạnh nhạt đáp: “Nói sau đi.”

Anh phả ra một luồng khói trắng, mắt khép hờ: “Vây nhớ hẹn trước. Đạo này cảnh cực bận lắm.”

Dụ Thần hơi mất kiên nhẫn, khóe môi động động, đẩy cửa ra ngoài.

Sau khi cửa đóng lại, Hạ Hứa thất thần một lúc, mãi đến khi tinh dịch chảy ra khỏi miệng huyết kéo theo cảm giác tê tê ngứa ngứa thì anh mới hồi hồn lại.

Nơi đó sưng đỏ đau nhức, lúc bị lấp đầy còn ổn, nay khi vật kia đã rời khỏi thì cảm giác trống rỗng càng rõ ràng hơn. Hạ Hứa rên lên một tiếng, cúi đầu nhìn *người anh em* mềm oặt của mình, thở dài một hơi. Anh cố gắng lặn ra mép giường, cúi người nhặt chiếc khăn tắm rơi trên đất, vùi đầu vào đó hít sâu.

Đây là chiếc khăn mà Dụ Thần buộc quanh eo lúc nãy, nhưng dù anh có hít mạnh thế nào, thì vẫn không ngửi thấy mùi hương nào trên đó hết.

Hạ Hứa ngồi trên giường, một tay cầm khăn tắm, một tay vuốt ve lên xuống thứ đó của mình. Dụ Thần đã bắn hai lần trong anh, nhưng anh vẫn chưa cứng lên nổi một lần. Đã làm với nhau nửa năm rồi nhưng anh vẫn chưa quen làm 0, Dụ Thần cũng chưa bao giờ dùng tay an ủi anh trong lúc làm việc. Anh cũng lười tự

an ủi — dù sao phía sau đã đau không chịu nổi, thì phía trước cũng đâu thể cứng rắn được.

Phần lớn thời gian, anh đều tự giải quyết sau khi Dự Thần rời khỏi — như bây giờ này.

Anh cầm khăn tắm của hắn, rên nhẹ rồi bắn ra. Nhìn bàn tay đầy tinh dịch của mình, khóe miệng anh khẽ cong lên, nở ra một nụ cười tự giễu.

Sev: Bts chương đầu đã chịch phập xoạc, huhuu....

2. Chương 2

Trên đường đi xe từ phía Đông về phía Nam thành phố, Dự Thần ngồi ở ghế sau, ngón trỏ và ngón giữa day day mi tâm, cơ thể hơi hơi cứng ngắc.

Cuộc điện thoại vừa nãy đúng là do Thường Niệm gọi. Nhân dịp hắn trở về, người đàn ông dịu dàng và yếu ớt đó đã tự mình xuống bếp, làm một bàn toàn món hắn thích ăn. Còn hắn... vốn nên về nhà ngay sau khi xuống máy bay, thì lại ma xui quỷ khiến thế nào mà tìm tới Hạ Hứa.

Thường Niệm là mối tình đầu của hắn, là người yêu hiện tại của hắn; mà Hạ Hứa chỉ là bạn tình vừa bỏ lên giường hắn nửa năm trước. Thế mà sau khi về nước, người đầu tiên hắn muốn gặp không phải là người yêu mà là bạn tình... Chuyện này làm hắn gần như chết chìm trong cảm giác phản bội.

Lúc Dự Thần về đến khu biệt thự phía Nam thành phố thì đã hơn 11 giờ đêm. Thường Niệm ngồi trên xe lăn, hai tay chống vào tay vịn muốn đứng lên. Hắn vội đến đỡ cậu, lại ấn cậu ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “Đừng cậy mạnh.”

Thường Niệm ngẩng đầu, trên khuôn mặt tái nhợt chợt phớt qua một nét hồng hào, tự nhiên ôm hắn cười: “Anh vất vả rồi! Đồ ăn cũng nguội, để em nhờ chị Hà hâm nóng chút nhé? Anh muốn đi nghỉ trước hay đi tắm trước?”

Giọng Thường Niệm rất nhẹ nhàng mềm mại, không hề có ý trách hắn vì đã về muộn. Ánh mắt Dự Thần tối đi một chút, cảm giác có tội càng rõ ràng hơn. Hắn thở dài, đẩy xe lăn vòng ngược lại, vừa đi vừa nói: “Anh lên tầng tắm đã.”

Cậu gật đầu: “Vâng, em chờ anh.”

Hắn sờ mái tóc mềm mềm của cậu, xoay người lên tầng như muốn chạy trốn.

Hắn không muốn đối mặt với Thường Niệm. Dường như cậu là một tấm gương, cứ đứng trước mặt cậu là hắn lại thấy hắn đã bội tình bạc nghĩa thế nào.

Mở vòi hoa sen lên, Dụ Thần đứng dưới làn nước lạnh như băng. Bọt nước rào rào chảy trên người hắn, nhưng không thể xóa hết vết tích tình ái vừa rồi.

Hạ Hứa đã hôn hắn, để lại trên bụng hắn ba dấu hôn. Hạ Hứa còn cào hắn, trên lưng hắn vẫn còn hai vết cào màu đỏ. Hắn nhíu mày nhìn những chứng cứ phản bội đó, chợt “ầm” một tiếng đập lên vách tường.

Không bao lâu sau, quản gia đến gõ cửa phòng tắm, nói cơm nước đã được hâm nóng xong rồi, cậu Thường đang chờ ở dưới.

Dụ Thần tắt nước đi, nhìn bản thân mình trong gương, đôi mày càng nhíu chặt lại.

Nhưng lúc xuống tầng nhìn thấy Thường Niệm, hắn không thể không cố dịu dàng cười. Cậu gấp thức ăn cho hắn, hắn không có chút cảm xúc nào, nhưng chỉ có thể ăn hết số đồ cậu gấp, miệng cười cười khích lệ tay nghề của cậu.

Thực ra, khả năng nấu ăn của Thường Niệm không tốt chút nào. Cậu ẩm của Thường gia vốn được cơm bưng nước rót từ bé, chưa bao giờ phải vào bếp; nên món nấu ra hoặc là quá mặn hoặc là chẳng có vị gì. Nhưng... Dụ Thần chỉ có thể khen mà thôi.

Ai bảo hắn có lỗi với cậu?

Hai người ăn xong thì đã khuya lắm rồi. Thường Niệm sức yếu, bình thường đến 10 giờ đã ngủ, hôm nay thức muộn như vậy chỉ vì đợi Dụ Thần thôi. Hắn ôm cậu về phòng ngủ chính, tắm cho cậu, nhìn cậu uống thuốc, ém gọn góc chăn cho cậu rồi hôn trán cậu một cái.

Cậu hỏi: “Anh không ngủ sao?”

Hắn búng nhẹ lên trán cậu: “Anh còn vài việc phải xử lý.”

Cậu hiểu chuyện gật đầu: “Vây em ngủ trước nhé. Anh đừng để mình mệt mỏi quá.”

Hắn hôn cậu thêm cái nữa, đóng cửa vào rồi thở dài một hơi.

Quá mệt mỏi.

Ở chung với Thường Niệm một giờ còn mệt hơn mấy ngày liên tục công tác.

Đúng là hắn có việc cần làm thật, nhưng không vội đến nỗi phải thức đêm để làm. Nói dối Thường Niệm như vậy chỉ là vì hắn không muốn ở cùng phòng với cậu thôi.

Từ khi nào... hắn đã chán ghét người yêu từ thuở thiếu thời của mình như thế?

Dụ Thần tựa vào ghế dựa trong phòng sách, điều thuốc trong tay nhỏ sương khói lượn lờ.

Hắn và Thường Niệm đã lớn lên cùng nhau trong khu dân cư của bộ đội, cùng yêu nhau, đến năm 18 tuổi thì bị cha mẹ hai bên biết được, rồi bị đưa đi “chữa cho thẳng”. Sự cố sau một đợt trị liệu đã làm não hắn bị tổn thương, bị mất đi một phần ký ức. Nhưng tình trạng của Thường Niệm còn tệ hơn — cậu nằm viện ba năm mới tỉnh, cơ thể vốn khỏe mạnh lại trở nên yếu ớt vô năng, không thể chữa lành.

Đến đó thì người lớn hai bên đành thỏa hiệp, ngầm đồng ý cho hai người ở bên nhau. Từ miệng bạn bè hắn mới biết, ngày xưa hắn đã yêu Thường Niệm đến thế nào, và cậu cũng cực kỳ yêu hắn. Thực ra thì không cần người khác nói, hắn cũng biết hắn của năm 18 tuổi đã yêu thương cậu đến mức nào, không thì sao hắn lại cam tâm chịu thứ trị liệu không dành cho người đó mà vẫn không chùn bước chứ?

Nhưng mà vật đổi sao dời... Hắn mất đi ký ức năm đó, còn Thường Niệm — tuy đã tỉnh — nhưng cũng thành người nửa tàn phế. Tình yêu mà hai người đã liều chết phấn đấu vì nó, nay đã tiêu tán gần hết trong sớm chiều ở chung.

Khi cậu chưa tỉnh, hắn thường xuyên canh giữ bên giường cậu, chờ đợi kỳ tích xảy ra. Nhưng khi kỳ tích xảy ra thật rồi, thì đột nhiên hắn lại thấy lạc lõng khó tả, tựa như người mà hắn chờ đợi bấy lâu không phải là Thường Niệm vậy.

Thường Niệm kể cho hắn nghe chuyện trước đây, nói thời cấp ba họ đã gắn bó keo sơn thế nào. Hắn im lặng nghe, trái tim bình thản không hề gợn sóng.

Sau này cậu đến ở cùng hắn, đương nhiên hắn phải có trách nhiệm chăm sóc cậu, cẩn thận chu đáo hết mức, nhưng dường như trái tim lại bị hãm vào một khoảng nước đọng.

Dù có cố gắng thế nào, hắn vẫn không thể tìm lại được cảm giác yêu Thường Niệm trước đây, thậm chí còn chẳng có dục vọng muốn chiếm giữ cậu.

Việc đi lại của Thường Niệm rất khó khăn, phần lớn thời gian cậu đều ngồi xe lăn, nhưng cũng không đến nỗi không làm tình được. Dụ Thần đã thử làm với cậu — chẳng có cảm giác thỏa mãn gì cả. Cậu biết mình khó mà làm hắn sung sướng được, từng đề nghị muốn dùng miệng giúp hắn, nhưng hắn không cho.

Vì hắn không nữ, cũng vì hắn... thẹn với lòng.

Hắn cảm nhận được, một cách rất rõ ràng — cậu vẫn thích hắn, nhưng hắn đã không thương cậu nữa rồi.

Trong tình yêu, người bỏ đi trước... luôn là người có tội.

Hắn đang chuộc tội bằng cách chăm sóc cậu hàng ngày, dùng hết sức để đối xử tốt với cậu.

Trừ tình yêu, hắn có thể cho cậu mọi thứ.

Mấy năm nay, Dụ Thần đã lăn lộn trong thương trường nhiều, đã học cách đeo mặt nạ giả dối từ lâu. Còn Thường Niệm vẫn được bảo hộ ở nhà, chẳng khác gì một học sinh đơn thuần. Hắn nói gì là cậu tin đó; hắn đối xử tốt với cậu là cậu nghĩ hắn thật lòng yêu thương cậu.

Trong mắt người ngoài và người nhà, Dụ Thần vẫn là một người đàn ông tốt biết chịu trách nhiệm.

Chỉ có mình hắn biết — tất cả đều không phải như vậy. Mọi yêu thương chỉ là giả tạo, hắn không biết mình có thể gắng gượng bao lâu nữa.

Hai năm trước, Dụ Thần có người bạn giường đầu tiên.

Trong chuyện tình dục, hắn hơi bị sạch sẽ một chút. Trong hơn một năm sau đó, hắn chỉ nuôi một mình thiếu niên trẻ tuổi sạch sẽ nọ, sau khi cho cậu đi du học thì không tìm bạn giường khác nữa.

Mãi đến khi... Hạ Hứa đột nhiên xuất hiện.

Hạ Hứa là đặc công của Cục Cảnh sát Thành phố, bằng tuổi với hắn, là kiểu đẹp trai sáng sủa. Trong cuộc họp của một hội nghị mà hắn và cha hắn tham gia nửa năm trước, anh nằm trong đội ngũ bảo vệ an ninh.

Ngay từ ánh mắt đầu tiên, Hạ Hứa đã hấp dẫn ánh nhìn của hắn.

Khi đó đang là mùa đông. Hạ Hứa mặc quần áo đặc chế màu đen tuyền của đặc công, tay cầm súng trường, đầu đội mũ chống đạn, chân đi giày da trâu vừa dày vừa nặng của quân đội, thần sắc trang nghiêm cảnh giác bốn phía.

Khi Hạ Hứa nhìn lướt qua mình, Dụ Thần chợt thấy căng thẳng.

Không hiểu sao... tim hắn lại đập loạn lên.

Hạ Hứa không để ý đến hắn, tiếp tục tuần tra; còn hắn cũng bị bạn bè gọi đi, không thấy Hạ Hứa nữa.

Sau khi hội nghị kết thúc, một cảnh sát là con nhà giàu đời thứ hai mời bạn bè ở lại ăn cơm. Vừa ngồi vào ghế ló, Dụ Thần đã thấy Hạ Hứa. Hạ Hứa cũng ngẩng lên, nhìn thấy hắn thì ngẩn ra, rồi ngạc nhiên mở to

mắt.

Cảnh sát kia giới thiệu mọi người với nhau, nói Hạ Hứa là đại diện của cảnh cục – khuôn mặt đẹp trai, tài bắn súng hạng nhất, lại từng nhập ngũ, xứng đáng là “hoa khôi” của Cục Cảnh sát thành phố An.

Mọi người cười lớn. Hạ Hứa cũng cười theo, vừa uống vừa nói chuyện, nom cực kỳ hòa đồng.

Mấy lần Dự Thần cố ý vô tình quan sát anh, cứ cảm thấy như đã gặp anh ở đâu, nhưng không thể nghĩ ra nổi.

Mãi đến khi bữa cơm chấm dứt, Hạ Hứa vẫn không nói với hắn câu nào. Vài ngày sau đó, hắn cứ nhớ mãi người này không quên, thậm chí còn cho người đi điều tra thì biết — hóa ra anh với hắn từng học chung một trường cấp ba.

Thảo nào cứ thấy anh quen mặt.

Biết rõ rồi thì hắn dần không nghĩ về anh nữa – hắn vốn bề bộn nhiều việc, tập trung vào công việc thì chẳng mấy đã quên anh đi luôn.

Nhưng vào ngày cuối cùng của mùa Đông, Hạ Hứa lại xuất hiện trước mặt hắn. Anh không mặc đồng phục cảnh sát, khoác áo khoác mặc quần tây, tóc vuốt keo tỉ mỉ, trông đẹp trai hơn cả khi mặc cảnh phục. Nhưng giữa đôi mày anh... lại có vẻ gì đó làm hắn không thoải mái.

Mà sau khi anh mở miệng, hắn liền biết cảm giác không thoải mái này là gì rồi — Anh nói cho hắn biết, một cách khá tùy tiện, rằng anh muốn lên giường với hắn.

3. Chương 3

Chuyện Dự Thần không muốn thừa nhận nhất là — thể mà hắn lại có dục vọng với Hạ Hứa.

Trước khi anh xuất hiện, hắn đã không làm tình được nửa năm, số lần dùng tay giải quyết cũng rất ít. Đã có lúc hắn cho rằng — mình bị lãnh cảm rồi.

Ngay cả khi bao nuôi người bạn giường trẻ trung trước đây, hắn cũng không có quá nhiều ham mê.

Quá trình “trị liệu cho thẳng” năm 18 tuổi đó thực sự là một cơn ác mộng: đe dọa, gây tê, thôi miên, điện giật... So với Thường Niệm thì hắn còn may mắn lắm — tuy bị mất một phần ký ức, nhưng dù sao cơ thể hắn cũng không bị ảnh hưởng gì.

Chỉ là... ba tháng như địa ngục ấy đã cắm rễ vào thân thể hắn từ lâu rồi. Lúc xuất viện, hắn mới qua 19 tuổi, là độ tuổi có nhu cầu mạnh nhất của nam giới bình thường. Nhưng trong suốt ba năm Thường Niệm hôn mê, hắn không hề lên giường với ai, bất kể là nam hay nữ.

Một phần vì trách nhiệm không cho phép, một phần là ... bóng ma từ đợt “trị liệu cho thẳng” kia.

Nhưng khi Hạ Hứa yêu cầu muốn lên giường với hắn, hắn lại cảm nhận được một nỗi rung động rất rõ ràng. Nên hắn không thẳng thừng từ chối anh cảnh sát không biết tự lượng sức mình này, mà bảo trợ lý dẫn anh đi kiểm tra sức khỏe toàn thân.

Hiển nhiên là — Hạ Hứa hoàn toàn khỏe mạnh.

Bao nhiêu năm qua, có vô số người từng muốn bò lên giường Dự Thần, phần lớn đều là loại khỏe mạnh sạch sẽ. So với đám người đó thì chắc chắn Hạ Hứa không phải là người xuất chúng nhất, nhưng lại là người đầu tiên làm hắn có dự vọng muốn chiếm hữu.

Hắn cũng không hiểu sao mình lại có cảm giác này.

Lần đầu tiên dẫn Hạ Hứa đến khách sạn Nhạn Lạc, nội tâm Dự Thần cực kỳ mâu thuẫn và hoang mang, nhưng biểu cảm trên mặt lại rất dửng dưng lạnh nhạt. Mà Hạ Hứa lại quá nhiệt tình — vừa vào thang máy là anh đã ôm nghiêng lấy hắn mà hôn, vào phòng rồi lại chủ động cởi quần áo, gần như đã hôn khắp cơ thể hắn.

Dự Thần không thích hôn, hắn ngại bẩn; nhưng khi anh đòi hôn hắn thì hắn lại không từ chối. Sau đó, nụ hôn của anh trượt dần xuống dưới, dọc theo cằm hắn đến xương quai xanh, đi qua đầu ngực, liếm cắn cơ bụng và nhân ngư tuyến, rồi rơi xuống thứ kia của hắn. Từ góc độ của hắn nhìn xuống thì — biểu cảm của anh vừa thâm tình vừa chăm chú, như thể đang đối xử với thứ gì trân quý lắm vậy.

Lúc Hạ Hứa ngậm thứ đó của hắn vào miệng, tự dưng hắn rất muốn cười.

Tất cả chăm chú và thâm tình của anh chỉ là giả vờ thôi đúng không? Dù hắn đã từng yêu Thường Niệm như thế, nhưng bây giờ hắn cũng không muốn blowjob cho cậu; thì chàng cảnh sát quen chưa đến một tháng này sao có thể cam tâm tình nguyện đi blowjob cho hắn?

Hạ Hứa làm thế chỉ là để lấy lòng hắn, đổi thân thể và tự tôn lấy tiền tài và tiền đồ mà thôi.

Anh không khác gì những người từng muốn trèo lên giường hắn cả.

Dự Thần cười lạnh một tiếng, nửa khinh thường người đàn ông đang tỉ mỉ mút liếm giữa hai chân mình, nửa bức bối vì bản thân lại có rung động với người như thế. Một lúc sau, hắn túm chặt tóc anh, ép anh ngẩng lên nhìn mình; rồi lại đè đối phương xuống giường, đột ngột xông vào khi chưa mở rộng gì hết.

Trong nháy mắt đó, hắn cảm nhận được rất rõ ràng — toàn thân Hạ Hứa đang run lên, bắp thịt ở hai chân căng cứng đến co rút, cổ họng nhả ra tiếng rên rỉ đau đớn cực độ.

Tiếng kêu kia chẳng có vẻ gì là “mềm mại nũng nịu” cả, nhưng không hiểu sao nó lại đánh thẳng vào thần kinh hắn, đẩy hắn lên mức hưng phấn cao nhất. Đôi mày hắn cau chặt lại, không thể khống chế nổi rung động trong lòng được nữa, hai tay giữ chặt hai cánh hông của đối phương, dương vật xông thẳng đến nơi sâu nhất.

Hắn nhấp liên tục như phát điên, thứ kia không ngừng chọc ngoáy trong cơ thể anh như một lưỡi dao sắc bén, không hề thương tiếc chút nào. Hai túi nang đập phành phạch vào hông anh, vang kêu như đang tát. Đến khi huyết thịt bị nứt ra, máu và dịch ruột non bị trộn lẫn vào nhau, thì nơi giao hợp mới phát ra tiếng nước dâm mỹ.

Dụ Thần chưa từng làm tình điên cuồng đến mức này. Đến đoạn cuối, gần như Hạ Hứa đã bị hắn chịch đến ngất đi, hai đầu gối không thể chống lên được nữa, vô lực ử rử xuống giường. Hắn nhấc eo anh lên, tiếp tục bất chấp dút vào. Mãi đến khi hắn đã bắn hết vào cơ thể anh, thì trận làm tình gần như ngược đãi này mới kết thúc.

Dụ Thần để ý thấy — anh chưa từng cương lên.

Lúc hắn rút ra, máu và tinh dịch cũng đồng thời chảy ra ngoài. Hắn mím môi lại, nhớ đến người bạn giường cố định trước đây — đứa bé kia rất biết nghe lời, da thịt trắng nõn như ngọc, thân thể mềm mại không xương, khi hầu hạ dưới thân hắn lại luôn biết làm nũng, ngọt ngào rên rỉ cầu hắn buông tha – hết như một yêu tinh dụ người phạm tội vậy.

Nhưng kể cả thế, thì trong hắn vẫn chưa từng dấy lên lửa dục mãnh liệt như bây giờ.

Rõ ràng đều là tiết dục; nhưng với đứa bé kia thì hắn lại không nóng không lạnh; mà với Hạ Hứa... thậm chí hắn còn muốn nện chết đối phương!

Thứ cảm giác mà Hạ Hứa mang đến cho hắn là độc nhất vô nhị.

Dụ Thần tựa vào đầu giường, xuất thần một lúc. Nhìn hai chân run rẩy của anh, đôi mắt hắn càng lúc càng tối đi.

Lúc này, trông Hạ Hứa hoàn toàn khác so với khi mặc cảnh phục. Tóc anh đã ẩm ướt vì mồ hôi, mặt mũi đỏ ửng, đôi mắt yếu ớt rũ xuống, đôi mi không dài lắm khẽ khàng run rẩy. Môi dưới anh đã chảy máu dâm địa — hắn là anh đã cắn nó khi cố hết sức nhịn không rên rỉ.

Dụ Thần đứng dậy đi tắm rửa, lúc hắn đi ra thì anh vẫn uể oải nằm bệt trên giường. Nhìn dấu vết giữa hai chân anh, hắn liền gọi phục vụ nam vào giúp anh rửa rấy và bôi thuốc.

Đột nhiên Hạ Hứa nhồm người lên, khàn giọng nói: “Dụ Thần... anh có thể làm sạch giúp tôi không?”

Hắn nhướn mày, vẻ mặt có phần vẩn vơ.

Sao hắn có thể làm chuyện đó cho một người bạn giường dề tiện?

Anh im lặng chờ một lúc, rồi cười rộ lên: “Không sao, tự tôi đi cũng được.”

Phục vụ đến gần muốn đỡ anh, nhưng lại bị anh khê đẩy ra. Hắn thấy anh khập khiễng đi tới phòng tắm, trên đường đi, tinh dịch liên tục rỉ ra giữa hai chân anh. Đi được giữa đường thì anh lão đảo ngã xuống, miệng huyết bị chích đến không thể khép kín đập ngay vào mắt Dụ Thần.

Trái tim hắn khê *thịch* một cái, bấm sâu ngón tay vào lòng bàn tay. Khó khăn lắm hắn mới nhịn được ham muốn đẩy anh lên giường lần nữa, rồi vội vàng bỏ đi.

Nếu không đi... hắn không biết liệu mình có chơi chết anh không nữa.

Một tuần sau, vết thương của Hạ Hứa đã lành hẳn, lại tiếp tục cầu hoan, địa điểm vẫn là khách sạn Nhận Lạc. Anh đến trước hắn.

Đến giờ Dụ Thần vẫn nhớ rõ — ngày đó Hạ Hứa trần truồng nằm trên giường, mở rộng hai chân ra, cười nhìn hắn: “Lần trước tại tôi không biết, lần này tôi đã mở rộng trước rồi.”

Hắn hơi ngạc nhiên, nhưng nhiều hơn là mâu thuẫn.

Để nịnh bợ hắn, người đàn ông này đã ti tiện đến độ có thể chủ động giang chân, chủ động làm trơn trước... Hắn khinh thường người như vậy.

Nhưng đứng trước một gương mặt và thân thể thế này, hắn lại không thể không chế được ham muốn. Gần như ngay lập tức, thứ kia của hắn đã cứng ngắc như sắt.

Hạ Hứa càng ti tiện, hắn lại càng muốn làm nhục anh. Hắn đến bên giường, bắt anh quỳ xuống, không chỉ muốn anh blowjob cho mình mà còn muốn anh làm *deepthroat**, tốt nhất là để hắn bắn trong miệng anh.

**nuốt vào tận cuống họng, ver nặng hơn của thổi kèn...*

Anh ngoan ngoãn làm theo lời hắn, nhưng thực sự thì kỹ thuật của anh quá tệ. Hắn lại không kiên nhẫn lắm, bị anh cọ rảng vào mấy lần thì dứt khoát cho anh đứng lên, đâm vào từ phía sau. Đến cao trào thì hắn rút ra, bắn hết lên mặt anh.

Đường như chỉ có cách làm nhục Hạ Hứa... thì hắn mới đè nén sự mâu thuẫn khó nói nên lời trong lòng xuống được.

Sau khi xong sự, hắn nắm cằm anh: “Về nhà luyện tập đi, tôi không thích bị răng cạ vào.”

Đúng là Hạ Hứa có luyện thật. Có một lần, sau khi Dụ Thần đâm chọc thỏa thích trong miệng anh, nhìn anh nuốt tinh dịch xuống, hắn hồ hững hỏi: “Cậu muốn gì?”

Khóe mắt anh ửng đỏ, hơi ngấn ra như không phản ứng kịp, khàn giọng đáp: “Muốn... gì cơ?”

Hắn cười nhạt: “Chúng ta từng học chung cấp ba, nhưng không hề thân thiết. Nay cậu lại tình nguyện phục vụ tôi, hẳn là vì muốn đòi thứ gì chứ?”

Trong khoảnh khắc, một cảm xúc mà hắn không hiểu chợt lướt qua trong mắt anh. Lát sau, anh cười nói: “Tôi không muốn gì hết.”

Sắc mặt hắn càng lạnh lùng: “Thành phố đang muốn chọn một nhóm đặc công nòng cốt, cậu muốn đi à?”

Anh rũ mắt xuống, một chốc sau mới ngẩng lên, nở nụ cười sáng bừng tựa ánh trăng: “Tôi thấy ở Cục Cảnh sát Thành phố là tốt rồi, tạm thời không muốn vào đội đặc công.”

Hắn ngạc nhiên — chẳng lẽ thứ anh muốn không phải là nó?

Lại lát sau nữa, Hạ Hứa đến gần, hôn lên cằm hắn, đôi mắt rất sáng: “Dụ Thần, chúng ta là bạn giường. Bạn giường thì còn muốn gì nữa? Tôi thích thứ *đồ chơi lớn* của anh, chỉ thế thôi.”

4. Chương 4

Dụ Thần nhìn Hạ Hứa, cười nhạo thẳng thừng: “Ý cậu là cậu rất hưởng thụ việc làm tình với tôi?” Không đợi anh đáp lại, hắn đã đảo mắt nhìn xuống phía dưới anh, nhìn vào thứ chưa từng cương lên nọ: “Cứng còn không cứng nổi, cậu hưởng thụ cái nổi gì?”

Mí mắt anh run run, vẻ hoảng loạn lộ rõ trong mắt, mặt hơi đỏ lên, hơi nhú mào lại vì không biết đáp thế nào.

Hắn đẩy anh ra, tự châm một điếu thuốc. Chẳng mấy chốc mà khuôn mặt hắn đã bị khói bao phủ: “Nói đi, cậu muốn gì? Chỉ cần không quá đáng thì tôi sẽ thỏa mãn cậu.”

Mặt anh càng đỏ hơn, môi mấp máy như đang suy nghĩ. Hấn híp mắt nhìn anh, không có ý thức giục.

Nửa phút sau, anh ngẩng lên nhìn hấn, hoàn toàn không còn bất an hay căng thẳng nữa, nhoẻn miệng cười: “Đồn lại thành mẻ lớn rồi hãy nói!”

Sau đó, Dự Thần đã ngẫm nghĩ rất nhiều, nhưng không thể nghĩ ra nổi Hạ Hứa đang mưu đồ gì từ mình. Hấn lại cho người đi điều tra anh một phen, thậm chí còn tra đến bạn giường trước đây của anh — kết quả càng làm hấn khó hiểu.

Cha mẹ Hạ Hứa đã mất từ lâu, giờ anh đang sống cùng ông nội. Hồi cấp ba, anh rất nổi tiếng trong trường, được rất nhiều người yêu thích; sau này vì lập được chiến tích trong quân ngũ nên con đường làm việc ở cảnh cục cũng rất thuận lợi. Nhờ kỹ năng xuất chúng và tính cách dễ mến nên anh rất được lãnh đạo yêu quý. Trong mấy đoạn quảng cáo cho cảnh cục gần đây, Hạ Hứa luôn là người xuất hiện nhiều nhất trong ống kính. Lịch sử của anh không hề có vết nhơ nào, cũng chưa từng bám vào ai để thăng quan tiến chức — dù “bám vào” ở đây không phải là “lên giường” đi chăng nữa, thì nếu làm vậy, anh sẽ phải được thăng chức trong hai năm qua chứ.

Nhưng điều làm Dự Thần ngạc nhiên nhất là — tuy Hạ Hứa là GAY thật, nhưng xưa nay anh đều làm “1” trong chuyện giường chiếu. Hơn một năm trước đây, anh đã chia tay với bạn giường. Đối phương là một giảng viên Đại học hơn 30 tuổi, nom rất phong độ và tao nhã. Đến tận bây giờ, khi kể về anh, người đó vẫn luôn mỉm cười.

Giảng viên đó nói — có lẽ anh là tình nhân dịu dàng nhất mà người đó từng hẹn hò; tiếc là, thứ người đó muốn là một tình yêu rực cháy như lửa, nhưng anh chỉ có thể cho người đó thứ tình cảm tựa như tình thân mà thôi.

“Trong lòng Hạ Hứa đã có người khác từ lâu rồi, nhưng anh ấy chưa bao giờ nói ra cả.”

Dự Thần cho người rà soát hết mười năm quá khứ của Hạ Hứa, từ cấp ba, quân ngũ đến cảnh cục bây giờ; nhưng không hề tìm được lần yêu đương cuồng nhiệt nào của anh.

Rốt cục là vì sao, vì sao Hạ Hứa lại cam chịu làm “0” dưới thân một người đàn ông khác, đau đến không cương nổi mà còn nói *“tôi thích thứ đồ chơi lớn kia của anh”*?

Dự Thần day day trán, càng nghĩ càng khinh thường anh — chắc lại là vì danh lợi thôi! Một cảnh sát nhỏ không quyền không thế, vào được đến đội đặc công của Cục Cảnh sát Thành phố đã là giỏi lắm rồi; còn nếu muốn lên nữa.... không có chỗ dựa thì e là không có khả năng.

Hạ Hứa tình nguyện bò lên giường hấn, còn chịu làm đến mức này, không hèn mọn thì thế nào mới là hèn mọn?

Dự Thần cực kỳ phiền lòng – vì tuy là Hạ Hứa ti tiện thật đấy... nhưng hấn lại say mê thân thể của con người ti tiện đó.

Hắn đòi hỏi vô hạn trên người anh, không hề thương tiếc chút nào. Anh chỉ rên rỉ cực nhỏ, nhưng hắn biết là anh rất đau.

Khi hắn đè nặng trên người anh mà nện thật lực, nơi đó của anh vẫn luôn mềm nhũn, mặt chôn vào gối, vai run run không ngừng. Nhiều lần hắn lật người anh lại, bắt anh nhìn cảnh hắn chịch anh. Hắn muốn nghe anh cầu xin mình tha thứ, muốn nghe anh run giọng rên rỉ; nhưng số lần anh kêu ra thành tiếng có thể đếm trên đầu ngón tay.

Có lần Dụ Thần vỗ mặt Hạ Hứa, cười lạnh bảo: “Đúng là dân xuất thân từ bộ đội có khác, kiên cường lắm.”

Ánh mắt anh đã mờ mịt, khóe mắt đỏ ửng lấp lánh nước. Hắn nói tiếp: “Kiên cường thế nào thì cũng chỉ là thứ trèo lên giường cầu người khác chịch mình thôi.”

Môi anh giật giật, nói gì đó mà hắn không nghe rõ.

Quay trở về đêm Dụ Thần về nước. Hắn ngồi ở phòng sách đến hừng đông, rồi mới khẽ khàng đi vào phòng ngủ. Thường Niệm ngủ cuộn mình trong chăn – là một tư thế khi người ngủ cảm thấy cực kỳ không an toàn. Hắn im lặng nhìn cậu, trong ngực tràn đầy cảm giác đau lòng và chán ghét.

Hạ Hứa hèn mọn, hắn thì bạc tình. Bọn họ đều có tội, chỉ có Thường Niệm là vô tội đến đáng thương.

Trong nửa tháng sau đó, Dụ Thần không tìm đến Hạ Hứa, mà anh cũng không gọi tới tìm hắn.

Lần trước anh nói “*dạo này trong Cục đang bận*”, hắn là nói thật rồi.

Mỗi năm vào dịp cuối hè đầu thu, Dụ Thần đều dẫn Thường Niệm ra nước ngoài giải sầu. Năm nay hai người đi Nam Âu – cậu thích nơi đó. Mấy năm trước, hắn đã mua cho cậu một căn nhà gần biển, đến đây thì thường xuyên đẩy cậu tản bộ trong vườn, lắng nghe rì rào tiếng sóng vỗ.

Thường Niệm rất ít nói, mỗi khi ở bên Dụ Thần là có thể tựa vào hắn mà yên lặng cả buổi chiều. Hắn đã mất sạch kiên nhẫn từ lâu, nhưng chỉ có thể cắn răng chịu đựng, đợi đến đêm khi cậu đã ngủ thì hắn lại vào phòng gym, điên cuồng đắm vào bao cát.

Nơi họ nghỉ ngơi chênh lệch sáu múi giờ so với trong nước. Buổi tối một ngày nọ, khi Dụ Thần đang bê thuốc đã sắc xong lên cho Thường Niệm thì điện thoại của hắn chợt rung lên. Hắn nhìn xuống – là Hạ Hứa gọi.

Trước khi xuất ngoại, hắn đã nói với anh là nửa tháng sắp tới hắn không ở trong nước. Ngâm ý là — *trong nửa tháng này, cậu đừng tìm đến tôi*.

Thường Niệm cầm bát thuốc, nhẹ nhàng nói: “Để tự em uống được rồi. Anh đi nghe điện đi, đừng để làm trễ việc.”

Dụ Thần cụp mắt xuống — cậu càng hiểu chuyện, càng dịu dàng thì cảm giác tội lỗi trong hần lại càng tăng thêm.

Cúp máy, hần vuốt ve tóc cậu: “Không có gì quan trọng đâu. Em uống đi, anh chờ em.”

Hạ Hứa không gọi lại. Tối đó, Dụ Thần đắm bao cát lâu hơn một giờ. Khi xong việc, cầm lấy điện thoại thì hần thấy một tin nhắn mới.

Là anh gửi tới từ hai mươi phút trước, chỉ có một câu — *Tôi hơi nhớ anh.*

Hần nhìn thời gian — lúc này ở trong nước là năm giờ sáng, ý Hạ Hứa là gì? Có gì cần hần giúp ư?

Ngây người nghĩ một chốc, hần quyết định không gọi lại, cũng không phản hồi tin nhắn của anh. Nếu có chuyện quan trọng cần hần ra tay thật, thì nhất định anh sẽ gọi đến lần nữa.

Nhưng mãi đến khi về nước cùng Thường Niệm, hần vẫn không nhận được cuộc gọi nào nữa từ anh.

Sau khi về nước, Thường Niệm bị cấm, nên hần không có tâm trạng nào mà tìm anh để lên giường. Vài ngày sau, hội con cháu nhà giàu đời thứ hai lại tụ họp. Cảnh sát lần trước gọi Hạ Hứa là “hoa khôi” cũng đến — tên y là Vương Việt, gia thế rất khá, lớn hơn Dụ Thần vài tuổi. Tuy y là con cháu nhà giàu, nhưng làm việc rất chuyên nghiệp và chăm chỉ, không hề có ý dựa hơi người lớn trong nhà.

Cả nhóm chơi rất phiêu, rượu chè gái gú đủ cả. Chỉ có Dụ Thần là nhớ đến Thường Niệm đang ở nhà một mình nên không muốn sa đà quá. Vương Việt cũng vậy, nên hai người tiện tay cụng ly, nhàn nhã nói chuyện phiếm với nhau.

Dụ Thần không chủ động hỏi đến Hạ Hứa, nhưng Vương Việt lại kể rất nhiều về lần hợp tác giữa đặc công thành phố và đặc công Cục cảnh sát trước đó để truy quét tội phạm buôn lậu ma túy. Trận đó cực lớn, có thể nói là rất hiếm trong mấy năm gần đây.

“Đội đặc công thành phố bên kia còn hy sinh mất hai người đấy, bên Cục của anh cũng có mười mấy anh em bị thương.”

Trái tim hần chợt căng thẳng: “Mười mấy người bị thương?”

“Ừ! Anh đã bảo mà, mấy thứ ma túy này phải diệt hết! Thấy đứa nào bán đứa nấy, để xem còn thằng nào dám buôn lậu thuốc phiện nữa không!” Vương Việt càng nói càng sung: “May là lần này số anh may, không bị thương ở đâu cả.”

Hắn hỏi: “Thế ai bị thương?”

“Có nói chú cũng không biết.” Vương Việt lắc lắc chén rượu, dường như nhớ ra gì đó: “À, có một người chú biết đấy, lần trước có ăn cơm chung với chúng ta.”

Ngón tay hắn khẽ run lên.

Vương Việt thở dài: “Haizz... Hoa khôi của bọn anh bị thương nặng phết, lúc bom nổ, cậu ấy bị đè dưới đồng gạch đá mà.” Y chỉ vào sườn phải: “Gãy xương sườn, còn vài chỗ bị đạn bắn trên người nữa. Chảy rất nhiều máu, may mà không động đến nội tạng, nếu không... Coi như Hạ Hứa đã xong rồi.”

Khi hội họp lần này mới bắt đầu được một nửa, Dụ Thần lấy cớ về với Thường Niệm ở nhà để rời đi. Ngồi trong xe, hắn cầm điện thoại lên, nhìn thời gian Hạ Hứa gọi cho mình lần trước — chính là cái đêm tiến hành truy quét buôn lậu mà Vương Việt đã nói.

Hắn rút máy sang ghế phụ, tựa lưng ra sau, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Khi gọi cho hắn, khi nhắn tin nói “*Tôi hơi nhớ anh*”... hắn là Hạ Hứa đang đau đớn nằm trong vũng máu, tuyệt vọng chờ cứu viện.

5. Chương 5

Dụ Thần hút hết hai điều thuốc, do dự mãi mới cầm điện thoại lên, gọi cho Hạ Hứa. Mười giây sau, anh nhận máy, giọng nói nghe không khác gì ngày thường — vẫn hồ hởi và thấp thoáng ý cười như thế.

“Dụ Thần, muện thế này rồi còn có chuyện gì hả?”

“Cậu đang ở đâu?” Giọng hắn khàn khàn, nghe rất uể oải.

Bên kia im lặng hai giây, có tiếng chăn bị xốc lên.

Anh “à” một tiếng, không còn vẻ thông dong như vừa nãy nữa: “Tôi... Anh muốn hẹn tôi ra ngoài à?”

Dụ Thần nhú mày, vô thức muốn phản bác, nhưng lời đến khóe miệng rồi lại nuốt ngược vào trong, biến thành một câu lạnh lùng: “Không rảnh hả?”

“À...” Hình như anh đang do dự, mãi sau mới nói: “Xin lỗi, tôi đang làm nhiệm vụ ở ngoài, ha ha ha...”

“Hửm? Không ở thành phố An?”

“Không hửm!” Hạ Hứa cười rộ lên, giọng hơi cao lên một chút: “Đột trước anh ra nước ngoài, anh về rồi thì tôi lại đi... Anh nhớ tôi lắm hả?”

Thái dương hắt giật giật: “Cậu làm nhiệm vụ ở đâu?”

“Bí mật, không thể nói.”

Hắn thầm nghĩ — nếu anh thực sự làm nhiệm vụ mật không thể nói thì còn có thể nghe máy được nữa à?

Nếu là trường hợp bình thường thì hắn đã thẳng thừng đâm thủng lời nói dối của anh rồi, còn thêm hai câu trào phúng nữa, nhưng giờ... hắn lại không vạch trần anh, mà nói thuận theo: “Bao giờ thì về?”

“Tôi không chắc lắm. Nhiệm vụ lần này khá là quan trọng, phải ẩn nấp quan sát mục tiêu, chắc phải hơn tháng nữa mới xong đây.” Anh dừng lại một chút: “Ngại quá, lần trước tôi muốn tìm anh làm thì anh lại không ở trong nước, lần này tôi lại bận... Sau này tôi sẽ bù cho anh.”

Hắn đáp: “Lần trước nửa đêm cậu không ngủ được, vừa gọi điện vừa nhắn tin cho tôi là vì muốn làm với tôi ư?”

“Không thì còn sao nữa?” Anh cười ha ha hai tiếng: “Tôi đã nói rồi mà, tôi hơi nhớ anh đấy.”

Hắn day day trán: “Được rồi, nói sau đi.”

Trước khi cúp điện thoại, Hạ Hứa còn nói thêm: “Ngủ ngon nhé.”

Dụ Thần đốt thêm một điều thuốc nữa, ngồi trong xe hồi lâu rồi lái xe ra khỏi bãi, đi hướng về nhà. Đến nửa đường, hắn đột nhiên chuyển hướng, đạp chân ga một cái, phi như bay về hướng Bệnh viện số 2 – nơi Hạ Hứa đang điều trị.

Khi Dụ Thần đến thì vẫn chưa đến giờ tắt đèn của khu nội trú, trên hành lang của khu phòng phổ thông vẫn còn nhiều người nhà bệnh nhân đang đi lấy nước hay bê chậu. Hắn tìm được nơi anh đang nằm — đó là một phòng bệnh có năm người, giường của anh ở gần cửa sổ.

Cửa phòng đóng kín, nhìn từ ô cửa thủy tinh trên cửa phòng thì vừa khéo thấy được giường sát cửa sổ. Hạ Hứa đang nằm quay lưng về phía cửa phòng, xung quanh không có ai, trông rất đối cô đơn.

Một y tá đi tới, cảnh giác nhìn Dụ Thần: “Anh là...”

“Suýt!” Hấn đặt ngón trỏ lên môi, chỉ vào bên trong, nhỏ giọng nói: “Tôi là đồng nghiệp của bệnh nhân giường 305.”

Y tá nọ vẫn còn trẻ, hấn là bị choáng váng trước vẻ ngoài anh tuấn của hấn rồi, đỏ mặt nói: “Anh cũng là cảnh sát hả?”

“Ừ. Tôi mới đi làm nhiệm vụ về, nghe nói Hạ Hứa bị thương nên đến thăm chút.” Hấn lui sang một bên, đang định hỏi y tá về tình trạng của anh thì cửa chợt mở ra. Một người đàn ông đứng tuổi cầm phích nước ra ngoài, gật đầu với y tá rồi đi về hướng phòng lấy nước.

Y tá nói: “Đó là con trai lớn của bác nằm cạnh giường anh Hạ, thường hay chăm sóc anh ấy đó.”

Hấn lịch sự đưa tay ra ý mời cô đi trước, rồi dẫn cô ra sân ngoài, hỏi: “Không có ai chăm sóc Hạ Hứa sao?”

“Có thì có chứ. Ban ngày, đồng nghiệp của anh ấy thay phiên nhau tới, đến trưa thì ông nội anh ấy sẽ đến đưa canh, còn bảo muốn ở lại với anh ấy buổi tối cho đỡ buồn. Nhưng ông ấy già rồi, không còn khỏe nữa, anh Hạ không nỡ để ông mệt nên giục ông về trước. Cảnh sát các anh cũng khổ thật đấy! Em nghe nói dạo này trong Cục đang bận, anh Hạ không muốn làm phiền người khác nên ai đến cũng đuổi đi hết.”

“Tình hình cậu ấy giờ thế nào rồi? Đã ở một mình được chưa?”

“Đã tốt hơn trước nhiều lắm ấy. Lúc đầu anh ấy còn không di chuyển được, giờ thì đã tự vịn tường đi WC được rồi.” Y tá thở dài: “Anh Hạ thực sự rất kiên cường đấy, số cũng may, dù lưng và đùi đều bị trúng đạn nhưng đều không phạm phải chỗ chết người.”

Dụ Thần cau mày: “Khoảng bao giờ thì xuất viện được?”

“Vết thương do đạn bắn thì dễ rồi, gắp đạn ra là xong, nhưng phần phiền toái là gãy xương. Ít nhất cũng phải... một tháng nữa! Xuất viện rồi cũng phải an dưỡng thật cẩn thận, tạm thời không thể đi làm được đâu.” Y tá nhìn đồng hồ: “Cũng muộn rồi, anh mau đi thăm anh ấy đi! Sắp đến giờ đóng cửa khu nội trú đấy.”

“Làm phiền cô rồi, tôi đi đây.” Hấn cười nói, đợi y tá đi rồi mới nhẹ nhàng quay về phòng bệnh. Người đàn ông đi lấy nước ban nãy đã về phòng, giờ đang đứng trước giường Hạ Hứa nói gì đó. Anh vừa lắc đầu vừa xua tay; tuy đứng cách một cánh cửa làm hấn không nghe rõ hai người họ đang nói gì, nhưng cũng hiểu là anh đang từ chối ý tốt nào đó của đối phương.

Lúc Hạ Hứa đứng lên đi ra cửa, Dụ Thần bèn tránh đi.

Khi đó đã gần giờ tắt đèn lắm rồi. Người nhà bệnh nhân lục tục đi ra từ các phòng; hấn đứng ở khúc rẽ của hành lang, nhìn anh vịn tường bước tới, một tay cầm cây truyền dịch, di chuyển cực kỳ cực kỳ chậm.

Ngay khoảnh khắc đó, trái tim Dự Thần chợt nhói lên, ần ần đau nhức.

Nhưng hắn không bước đến, không lấy nước nóng hộ anh, mà chỉ đứng nhìn anh từ đằng xa, sắc mặt càng lúc càng lạnh lùng.

Trốn vào góc khuất của hành lang, hắn lại gọi cho anh lần nữa. Anh lấy điện thoại ra từ túi áo, hơi giật mình rồi đặt phích nước xuống, gượng gượng ngồi xuống băng ghế trong hành lang, hít sâu một hơi rồi nghe điện thoại.

Lúc nghe máy, giọng anh vẫn như xưa – hồ hởi và hào hứng.

“Dự Thần đây à? Thực sự là hôm nay tôi không đi được, nửa đêm rồi còn có nhiệm vụ đây.”

“Giờ cậu đang làm gì thế?”

“Bây giờ hả? À...” Hạ Hứa nhìn chằm chằm vào phích nước: “Đang đánh bài với đồng nghiệp. Số tôi hôm nay may lắm đấy.”

“Vậy cậu đánh tiếp đi!” Trong lòng hắn rất bức bối, giọng càng lạnh lùng hơn: “Cúp đây!”

Lúc hắn ngắt máy cũng là lúc phòng bệnh tắt đèn. Đèn ngoài hành lang vẫn sáng, nhưng đã chuyển thành ánh đèn mờ mờ. Hắn nghe thấy một tiếng thở dài rất nhẹ, tiếp đó là âm thanh vịn tường đứng dậy và tiếng bước chân rời đi.

—

Lúc Dự Thần về đến nhà thì đã là hừng đông. Tâm trạng hắn vốn không tốt — Thường Niệm đang bệnh ở nhà mà hắn lại chạy đến bệnh viện xem bạn giường thế nào; giờ lại nghe quản gia lo lắng nói: “Cuối cùng cậu chủ cũng về rồi! Cậu Thường đột nhiên sốt cao, bác sĩ Lương đã đến, nói là phải vào viện ngay!”

Hắn sưng sốt, vội chạy vào phòng ngủ.

Thường Niệm yếu ớt nằm trên giường, thấy hắn về thì dịu dàng mỉm cười. Cậu hé miệng định nói, nhưng đột nhiên lại ho sù sụ. Trong lòng hắn cực kỳ hổ thẹn, vội tìm quần áo mặc vào cho cậu rồi ôm cậu ra xe.

Thường Niệm là khách quen của phòng bệnh VIP ở Bệnh viện số 2, theo lý thì hôm nay cũng phải đến đó. Trong lòng Dự Thần vốn có khuất tất, định lái xe sang Bệnh viện số 1, nhưng bác sĩ Lương lại không biết đoán ý người khác, cứ nhất nhất đòi đến Bệnh viện số 2. Lúc dừng xe trước cửa khu nội trú lần nữa, hắn nhìn lên tầng ba của khu Ngoại Khoa, mắt dần tối lại.

Phòng bệnh VIP nằm ở tầng cao nhất của khu Ngoại Khoa, tất nhiên là họ đi thang máy lên đó. Nhìn các bác sĩ y tá bận bịu quanh Thường Niệm, trong lòng Dụ Thần chợt thấy ỉn ẻ,

Mỗi lần Thường Niệm nằm viện đều tốn mất mười ngày nửa tháng, mỗi ngày Dụ Thần xong việc ở công ty thì đều đến ở với cậu. Trang thiết bị trong phòng đều là loại tân tiến nhất, thêm vào thân phận đặc thù của cậu, nên quanh cậu chưa bao giờ thiếu người chăm nom. Khi ở cùng cậu, hẳn luôn vô thức nghĩ về một người khác cũng đang ở trong tòa nhà này – Hạ Hứa.

Khi Thường Niệm được người khác hầu hạ rửa mặt cho; có phải Hạ Hứa đang chột vịn tường, lê đến WC không?

Khi Thường Niệm nằm trên giường trò chuyện với bạn bè; có phải Hạ Hứa đang cầm phích nước, đi một mình trên hành lang không?

Thứ Thường Niệm uống là thuốc bổ loại tốt nhất; còn thứ Hạ Hứa uống, chỉ là canh gà bình thường mà ông nội anh mang đến...

Dụ Thần day day trán, lắc đầu hai cái thật mạnh.

Hắn không nên thế này. Hạ Hứa là cái gì mà dám so sánh với Thường Niệm chứ?

Sự hổ thẹn trong lòng hắn lại trỗi lên, thậm chí hắn chỉ muốn tự tát cho mình một cái.

—

Ngày thứ tư Thường Niệm nằm viện, có đám anh em cùng lứa ngày xưa cùng sống trong một khu nhà đến thăm. Bọn họ khác Vương Việt – tất cả đều là anh em nối khố với Thường Niệm và Dụ Thần, lên đến cấp ba vẫn còn thường xuyên chơi với nhau.

Họ nói chuyện phiếm nửa giờ, đến lúc sắp đi, người nhỏ nhất trong đám – Trương Húc – lại đột nhiên nói: “À! Suýt nữa thì tao quên mất! Vừa rồi tao vào thang máy, ra tầng ba rồi mới nhận ra là đi sai tầng, nên phải xếp hàng vào lại. Bọn mày đoán xem, tao vừa gặp ai ở tầng ba?”

Thường Niệm tò mò hỏi: “Ai thế?”

“Hạ Hứa đó!” Trương Húc vỗ đùi: “Đm, thế mà lại gặp nó ở đây! Bọn mày còn nhớ nó không?”

Mặt Dụ Thần xanh mét, còn sắc mặt Thường Niệm lại thốt nhiên trắng bệch như bị ai rút hết máu, vẻ kinh hoàng và sợ hãi lộ rõ trong mắt. Đám người kia nhìn nhau, có người chợt nhớ ra: “A, là thằng hotboy đó?”

Trương Húc đáp: “Phải! Chính là nó! Haha, thực ra tao chưa bao giờ thấy nó đẹp trai cả; nếu không phải vì trước đây anh Thần ghim nó, còn đánh nhau một trận, thì chắc chắn tao đã quên nó từ lâu rồi!”

6. Chương 6

“Anh...” Dụ Thần ngẩn ra: “Anh ghim người đó?”

“Anh quên rồi à?” Trương Húc cười trêu: “Aizz, là em lắm mồm rồi. Anh quên nó rồi thì tốt, em còn khơi lại thù xưa làm gì!”

Toàn thân Thường Niệm cứng ngắc, bàn tay đang siết chặt chần khe run lên. Dụ Thần lạnh mặt, nghiêm túc hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra?”

Trương Húc đáp: “Anh quên rồi thì thôi.... Cũng đâu phải chuyện gì lớn.”

“Nói!”

Cậu ta “xùy” một tiếng: “Anh Thần à, anh phải bớt bớt cái tính chuyên quyền này lại chút đi, em sắp 30 rồi mà anh còn dọa em kiểu đấy hả? Em thấy trông Hạ Hứa đáng thương lắm – chắc tại ai mặc áo bệnh nhân vào trông cũng đáng thương cả. Anh đừng có đi gây sự với nó nữa đấy, cái gì qua rồi thì cứ cho nó qua đi.” Rồi quay sang bảo Thường Niệm: “Anh Niệm nhớ quần chông anh thật chặt vào nhé, anh ấy chỉ nghe lời anh thôi! Đừng để anh ấy đi chọc Hạ Hứa, khó coi lắm!”

Trần Thường Niệm đã ướt đầm mồ hôi lạnh, lúng túng cúi đầu xuống.

Nhưng Dụ Thần chẳng hề để ý đến phản ứng của cậu, chỉ một mực nhìn chăm chăm Trương Húc, ánh mắt sắc bén như sắp xuyên thủng đối phương: “Anh có quan hệ gì với người đó?”

“Anh thấy người ta chương mắt thôi!” Người đứng bên này giờ – Chúc Tấn – xen miệng vào: “Nó là hotboy cơ mà, còn là học sinh được tuyển thẳng đấy!”

“Tuyển thẳng? Hạ Hứa á?” Trương Húc ngạc nhiên: “Tao tưởng nó ở lớp top cơ mà? Chắc phải kiểm tra đầu vào khắt khe lắm chứ?”

“Thì đúng là có kiểm tra, nhưng nó có sở trường là thể dục.” Tưởng Bàn – một người khác – nói: “Bọn mày không nói thì tao cũng không nhớ đâu. Hồi đó nó là lớp trưởng lớp chọn, tính tình cũng dễ gần; thế mà hồi đó chúng ta lại cố tình nhắm vào nó... Nghĩ lại thì đúng là ngớ ngẩn thật.”

Trường cấp ba của họ là trường tốt nhất trong thành phố An, thậm chí là trong cả nước. Hơn nửa học sinh

trong đây đều xuất thân từ nhà có tiền có tiếng; nửa còn lại là học sinh năng khiếu được tuyển thẳng — trường cố ý làm vậy để nâng cao danh tiếng của trường. Hai nhóm học sinh này khắc nhau như nước với lửa; bên chơi trội hơn đương nhiên là nhóm học sinh nhà có tiền — thảnh thơi họ còn khoác lác trước mặt đám học sinh tuyển thẳng một phen.

Người xưa có câu “Người đẹp vì lụa”, nên rất dễ hiểu là — tất cả hotboy hotgirl được bình chọn hàng năm đều thuộc lớp học sinh nhà giàu. Còn lớp tuyển thẳng ư? Đừng nói là bình chọn, hầu hết họ còn không buồn tham gia nữa kìa.

Nhưng Hạ Hứa là một ngoại lệ — trong suốt 3 năm cấp 3, anh luôn được bầu là hotboy của trường.

Trước đó, Dự Thần đã điều tra ra được thông tin này, nhưng hắn không để tâm đến nó — với học sinh trong trường thì có lẽ chuyện ai là hotboy rất quan trọng, nhưng với người đã làm ăn lâu năm, thì chuyện đó chẳng là gì để nhắc tới.

Hắn không ngờ rằng — thế mà hắn trong quá khứ lại đánh nhau với Hạ Hứa vì chuyện này!

Sự vô lý và mặt dày của con trai năm mười bảy mười tám tuổi... hoàn toàn có thể đạt đến mức độ mà chính người đó sau này cũng không thể hiểu được.

Theo như đám bạn hắn nói thì — khi đó Hạ Hứa cực kỳ nổi tiếng, thường xuyên nằm trong top 10 kỳ thi hàng tháng của trường, mỗi khi xuất hiện trên sân bóng rổ thì đều có nữ sinh ủng hộ hét chói tai. Rõ ràng anh chỉ là con nhà nghèo, là loại mùa đông thì mặc áo đồng phục trường phát, mùa hè cũng mặc áo thi đấu trường phát; thế mà lại hết sức “khoe khoang”, không biết “khiêm tốn” trước đám Dự Thần gì cả. Vậy nên — anh mau chóng trở thành cái đinh trong mắt đám con nhà giàu.

Vì sự cố trị liệu năm lớp 12 nên trí nhớ về thời cấp 3 của Dự Thần cực kỳ mờ nhạt, hoàn toàn không nhớ được chuyện mình đã từng bắt nạt Hạ Hứa. Hỏi đám bạn xem năm đó hắn đã làm gì, thì họ đều ngập ngừng khó nói.

Hắn cau chặt mày lại, cho là mình đã ỷ vào gia thế để làm ra chuyện khó có thể tha thứ nào đó. Ai ngờ Trương Húc lại vò đầu bứt tai: “Thực ra... Em đã kịp làm gì nó đâu! Nó ăn đau, em cũng ăn đau mà!”

“Nói rõ ra đi.”

“Này! Hồi đó là chính anh đầu tiên nói muốn dẫn mặt nó mà! Rồi chúng em mới đi hội đồng với anh!” Trương Húc chỉ vào đám bạn: “Anh, em, Tưởng Bàn, Chúc Tấn, còn thêm mười mấy người nữa, cả anh Niệm cũng đi; cứ tưởng là sẽ ép Hạ Hứa phải cúi đầu được thật. Ai dè nó cũng gọi người đến! Đủ loại côn đồ lưu manh trên đời! Hai bên đánh nhau bất kể sống chết! Anh nói xem, rõ ràng nó là học sinh giỏi đứng đầu lớp chọn cơ mà, sao lại quen lắm anh em biết đánh nhau thế được?!”

Dự Thần thăm kinh ngạc, nhưng nét mặt vẫn cực bình tĩnh: “Sau đó thì sao?”

“Lưỡng bại câu thương chứ sao. Anh bị nó đánh, nó cũng bị anh đánh. Lần đánh hội đồng đó... hình như là học kỳ 2 lớp 11 thì phải? Sau đó Tường Bản còn muốn bảo binh lính trong nhà đi “dạy dỗ” nó, nhưng bị anh cản. Nay Tường Bản, mà có nhớ chuyện này không?”

Tường Bản cực kỳ xấu hổ, sờ sờ mũi: “Chỉ là trẻ con không hiểu chuyện thôi... May mà có anh Thần cản, không thì thành phiền phức lớn rồi.”

Dụ Thần im lặng một chốc rồi hỏi: “Sau đó nữa thì anh có gây rắc rối cho Hạ Hứa nữa không?”

“Sao lại không chứ! Nhưng đều là anh tự đi tìm nó, chứ không cho bọn em theo nữa. Em nhớ có lần giữa giờ học anh chạy đi tìm nó, lôi nó từ trong lớp ra rồi tìm chỗ vắng người để đánh nhau, không biết ai thua ai thắng nữa... À, hình như lần đó anh Niệm cũng đi theo nhỉ?” Trương Húc nhìn sang Thường Niệm: “Đúng không anh?”

Lúc này, Thường Niệm đã bình tĩnh lại, vẻ mặt không còn bất thường như vừa nãy nữa, gật đầu cười: “Ừ, chỉ là đánh một trận thôi, không có gì to tát cả.”

Đã muộn rồi, đám Trương Húc nói chuyện thêm một chốc nữa rồi đi. Dụ Thần tiễn họ về rồi lên sân thượng hút thuốc trước khi trở về phòng bệnh. Dường như trái tim hắn đang bị thứ gì đó đè nặng, đến cả hít thở cũng khó khăn.

Hóa ra, hắn và Hạ Hứa đã từng có ân oán thời cấp 3 như thế. Hắn thì không nhớ được, nhưng chắc chắn anh vẫn còn nhớ rõ.

Đã nhớ rõ, thì sao...

Đang buồn phiền thì hắn thấy Thường Niệm khoác áo khoác đi từ phòng bệnh ra, nhỏ giọng gọi hắn: “Anh.”

Dụ Thần vốn muốn tĩnh tâm một lúc nên mới lên đây, giờ thấy Thường Niệm thì lòng càng phiền hơn, nhưng lại không thể tỏ vẻ gì, chỉ có thể cố gắng dịu dàng hết mức, cười gượng đáp: “Ngoài này lạnh lắm, em ra làm gì?”

“Không sao đâu anh. Ở trong phòng mãi cũng khó chịu, em ra đây hít thở một chút.” Thường Niệm vẫn rất dễ dàng nhẹ nhàng và thản nhiên, hết như thường ngày: “Anh à, anh có chuyện gì không vui ư?”

Hắn chỉnh lại áo khoác cho cậu, lòng nghĩ một đằng nhưng lại đáp một nẻo: “Em đang khỏe lên từng ngày, đương nhiên là anh phải vui hơn chứ.”

Cậu rúc vào khuỷu tay hắn, lắc đầu: “Vì chuyện Hạ Hứa nên anh mới không vui hả? Trương Húc cũng thật là... chuyện đã hơn chục năm rồi, còn lôi ra nói lại làm gì chứ.”

Cánh tay Dụ Thần cứng đờ lại — hẳn không muốn nói về Hạ Hứa trước mặt Thường Niệm.

Nhưng cậu lại nói tiếp: “Anh, anh đừng bận tâm về người đó nữa.”

Anh không...

Hắn muốn phản bác, nhưng lời đã lên đến khóe miệng rồi lại không sao thoát ra được. Im lặng vài giây, chẳng hiểu sao hắn lại hỏi: “Vì sao anh lại không nên nghĩ về người đó?”

“Vì người đó...” Thường Niệm cúi đầu, dường như đang do dự không muốn nói ra. Hàng mi thật dài của cậu khẽ khàng run rẩy, làm người ta nẩy lòng thương tiếc: “Hồi ấy anh thường nói với em là, tính cách người đó cực kỳ tồi tệ, miệng nam mô bụng bồ dao găm, tuy trước mặt người khác luôn tỏ ra phóng khoáng rộng rãi, nhưng thực chất lại rất nhỏ mọn, lòng dạ âm hiểm; là kiểu người mà anh ghét nhất.”

Dụ Thần hơi hoang mang, liền không nói tiếp nữa, ôm Thường Niệm về phòng bệnh.

Trong nửa tháng Thường Niệm nằm viện, Dụ Thần suy nghĩ rất nhiều. Từ miệng người khác hắn có thể biết — quan hệ giữa hắn và Hạ Hứa hồi cấp 3 rất căng thẳng, luôn luôn đối địch nhau. Tuy giờ nghĩ lại thì tranh chấp hồi đó chỉ là trò đùa của trẻ con thôi, nhưng nếu là hắn thì dù hắn có nghèo khổ cỡ nào đi chăng nữa, hắn cũng không tình nguyện nằm dưới thân “kẻ thù”, cầu “kẻ thù” nện mình đâu! Bất kể hắn có muốn gì từ người ta đi nữa!

Hắn cau chặt mày lại, ngẫm đánh giá lại hành vi của người “*miệng nam mô bụng bồ dao găm, nhỏ mọn âm hiểm*” như Hạ Hứa từ khi gặp nhau đến giờ.

Hắn chợt lạnh cả người.

Hạ Hứa tiếp cận hắn như thế mà không cần hắn trả gì cả, là vì anh ta đang... báo thù ư?

7. Chương 7

Nỗi nghi ngờ trong lòng Dụ Thần càng lúc càng chồng chất; nhưng càng cố nhớ thì hắn lại càng không nhớ ra được gì. Trong đầu hắn không hề có chút ký ức nào về Hạ Hứa thời cấp ba, về khung cảnh nào có mặt anh, hay thậm chí là về thời bất hòa giữa hai người. Hơn nữa, dù sao đó cũng là chuyện của mười năm về trước... Giả như hắn không mất trí nhớ thì chắc hắn cũng đã quên gần hết rồi.

Nhưng điều đáng cười là — ở hiện tại của hắn bây giờ đây, thì hình ảnh của Hạ Hứa lại cực kỳ rõ nét. Anh

khi mặc cảnh phục và khi cởi cảnh phục là hai người hoàn toàn khác nhau — người thứ nhất sáng sủa oai hùng, cũng là ấn tượng đầu tiên của hắn về anh; nhưng người thứ hai lại cực kỳ quyến rũ, là người có thể trần truồng chủ động dạng chân ra, nhin đau hầu hạ dưới thân hắn.

Bất cứ hình ảnh nào về anh... đều đã in sâu vào đáy lòng hắn rồi.

Từ khi gặp nhau vào nửa năm trước, anh đã chiếm lấy tầm nhìn của hắn với tốc độ nhanh đến khó mà tin nổi — bất kể ánh nhìn đó có lạnh lùng hờ hững, hay hùng hực lửa dục.

Chuyện “*đàn ông suy nghĩ bằng nửa người dưới*” hoàn toàn là có thật đấy – Dụ Thần nghĩ – nếu không thì sao hắn lại năm lần bảy lượt lén chạy xuống tầng 3 nhìn người bạn giường này, dù đã biết chắc là anh có vấn đề?

Xế chiều mỗi ngày, ông nội của Hạ Hứa đều đến, đưa canh thuốc tự nấu cho đứa cháu duy nhất này. Lưng ông hơi còng, trên mặt đã trải đầy dấu vết của thời gian, hắn là thời trẻ ông đã vất vả nhiều. Nhưng hắn có thể nhìn ra — quần áo trên người ông là loại đắt tiền, chất liệu và công dụng giữ ấm đều rất tốt.

Xem ra, Hạ Hứa là một người cháu rất có hiếu.

Một ngày nào đó, Thường Niệm đột nhiên hỏi: “Anh Thần à, anh đã đến thăm Hạ Hứa chưa?”

Lúc ấy Dụ Thần đang gọt hoa quả, tay cầm dao khẽ giật một cái, cắt đứt vỏ táo; miệng thì phủ nhận: “Không. Anh đến thăm người đó làm gì?”

Cậu cười đáp: “Em chỉ hỏi thế thôi, không có ý gì đâu. Lần trước Trương Húc bảo Hạ Hứa đang nằm dưới tầng, em nghĩ thỉnh thoảng anh sẽ chạm mặt anh ta chứ.”

Hắn lắc đầu, giọng hơi gượng gạo: “Không, anh chưa gặp lại cậu ta lần nào.”

Cậu nhận lấy quả táo và dao, không hỏi thêm nữa, cười nhẹ nói: “Để tự em làm đi.”

Sau đó, Thường Niệm không đề cập đến Hạ Hứa nữa; trong lòng Dụ Thần cũng hồ thẹn nên không chủ động nhắc đến anh. Rồi cậu xuất viện, về nhà dưỡng bệnh; cuộc sống trở về nhịp điệu cũ, dường như chưa có gì thay đổi.

Còn Dụ Thần... Sau khi nhin một thời gian, hắn quyết định phải hỏi Hạ Hứa cho rõ ràng.

Đứng ngoài phòng bệnh của Hạ Hứa, hắn lại gọi cho anh lần nữa — lúc đó là một tháng sau cuộc gọi lần trước. Hạ Hứa nhận máy, giọng điệu rất thần nhiên: “Dụ Thần đấy à.”

“Làm xong nhiệm vụ rồi hả?” Hấn hỏi.

Anh thấy giọng hấn hơi lạ, giọng điện thoại ra xa, còn nhìn ra cửa một chốc. Thấy mình vừa nghĩ quá nhiều rồi, anh mới rút máy về: “Chưa, chưa xong.”

“Bao giờ về?”

“À... Không chắc nữa, tùy cấp trên sắp xếp.”

Đột nhiên cửa bị đẩy ra, giọng của Dụ Thần cũng vang đến: “Đây là nhiệm vụ của cậu hả?”

Nhất thời, Hạ Hứa trợn to mắt, miệng há hốc ra, kinh ngạc pha lẫn xấu hổ, im lặng hồi lâu không nói được gì.

Hấn đến gần anh, nom cực kỳ khó chịu: “Sao, vẫn định gạt tôi nữa à? Làm nhiệm vụ kiểu gì mà làm đến bệnh viện luôn?”

“Không không, tôi chỉ...” Hạ Hứa cuống quýt cụp mắt, tai đỏ ửng lên: “Sao anh lại đến đây?”

Hấn đứng trên cao nhìn xuống anh, mãi sau mới đáp: “Hạ Hứa, trước đây chúng ta có quen biết đúng không?”

Anh ngẩn ra, né tránh ánh mắt hấn, vờ như không hiểu: “Anh biết là chúng ta học chung một trường cấp 3 mà.”

“Ý tôi không phải là vậy.” Hấn ngắt lời anh, gằn từng chữ một: “Tôi đang nói là, chúng ta có – quen – biết – nhau.”

Hấn nhấn rất mạnh hai chữ “*quen biết*”. Hạ Hứa hơi nhú mày lại, hai giây sau thì đáp: “Phải. Cũng gọi là có quen biết.”

Dụ Thần kéo một cái ghế ra, ngồi xuống: “Cậu không có gì muốn nói với tôi sao?”

Hấn cứ tưởng anh sẽ bối rối, ngờ đâu anh chỉ ngẩn ra một chốc, rồi híp mắt cười: “Trước đây chúng ta không hợp nhau, đánh nhau mấy trận, nhưng chỉ là chuyện ngu ngốc của trẻ con mười mấy tuổi thôi. Suýt nữa tôi đã quên rồi, không ngờ anh còn nhớ rõ đấy. Trưởng thành cả rồi, ai mà nhớ “mối thù” của thời cấp 3 chứ? Chủ động nói ra thì xấu hổ lắm, nên tôi mới không nói gì với anh.”

Hấn im lặng nghe anh nói tiếp: “Có anh đến thăm làm tôi vui lắm. Lúc trước tôi không dám nói với anh chuyện tôi bị thương, chỉ là vì sợ bị anh đá thôi.” Anh chỉ vào chân và sườn phải của mình: “Thương động

vào xương cốt, tạm thời không thể lên giường được. Tôi nghĩ hay là cứ giấu anh một thời gian, đợi bao giờ khỏe hẳn thì tôi mới nói.”

Hắn hơi hást cầm lên: “Cho tôi xem.”

“Xem gì?”

“Vết thương của cậu.”

Hạ Hứa vội vàng ôm ngực: “Bây giờ không được! Xuất viện rồi tôi cho anh xem!”

Dụ Thần sầm mặt lại, gần như áp bức anh: “Vén áo lên!”

“Không được mà...” Anh lùi về phía sau một chút, đột nhiên nói lảng sang chuyện khác: “Được rồi, không phải hỏi trước lúc anh hỏi tôi muốn gì từ anh, tôi đã bảo là cứ dồn lại rồi tôi sẽ đòi một món lớn sao? Anh đã đồng ý rồi, giờ anh vẫn giữ lời chứ?”

Không hiểu sao, lời này của anh lại làm dây thần kinh đang căng thẳng của hắn thả lỏng ra, làm hắn thốt nhiên nhẹ nhõm một cách khó hiểu: “Được. Cậu muốn gì?”

Anh cười rộ lên: “Tôi muốn tiền! Ông nội tôi già rồi, sức khỏe yếu dần, tôi muốn ông được an hưởng tuổi già!”

“Bao nhiêu?”

“Tùy ý anh.”

Mấy ngày sau, Dụ Thần đưa Hạ Hứa một tấm thẻ, không nói rõ bên trong có bao nhiêu mà chỉ bảo: “Tiêu gì tùy thích.”

Anh nhận lấy nó, để vào ví mình.

Khoảnh khắc ấy, dường như cả hai đều thở phào nhẹ nhõm.

Một khi đã dính đến tiền, thì bất kỳ mối quan hệ tình cảm nào đều hèn hạ đi một chút. Nhưng cái “hèn hạ” này lại như một liều thuốc an thần cho người có ý nghĩ riêng vậy, làm họ có thể an lòng mà lơ đi một số chuyện.

Sau đó, Hạ Hứa phải ở viện thêm một thời gian nữa. Dụ Thần đã đâm thủng lời nói dối của anh, liền

không lén lén lút lút thăm anh nữa, mà thẳng thừng thuê hai y tá chăm sóc cho anh.

Anh từ chối: “Không cần đâu, đồng nghiệp của tôi vẫn thường xuyên đến thăm tôi mà.”

Hắn cười nhạt, nắm cằm anh lên: “Sợ người ta biết là mình bị người khác bao nuôi à?”

Anh hơi khó chịu, cười gượng: “Dù sao thì tôi cũng là nhân viên công vụ, là thành viên ưu tú của Cục Cảnh sát đấy, phải để ý đến danh tiếng chứ, đúng không?”

Hắn không nói gì nữa, vỗ nhẹ hai cái lên mặt anh – chính hắn cũng không nhận ra hành động đó thân mật cỡ nào.

Nhờ có tấm thẻ kia, quan hệ giữa hai người đã từ “*bạn giường mờ ám*” sang “*bao dưỡng sòng phẳng*”. Hắn còn cho người đi điều tra, thấy anh đã rút tiền ra từ tấm thẻ đó không chỉ một lần.

Như thế cũng tốt. Có tiền vào thì cái gì cũng dễ giải quyết hơn.

Nhưng dù thế, nỗi mâu thuẫn nơi đáy lòng Dự Thần vẫn không hề vơi đi. Nếu Hạ Hứa muốn tiền muốn quyền của hắn, còn hắn chỉ muốn thân thể của anh; thì hắn đã không áy náy và cảm giác có lỗi với Thường Niệm đến thế, ít nhất hắn vẫn có thể tự an ủi mình “*ít ra mình vẫn còn yêu Thường Niệm.*”

Nhưng hắn đã nhận ra... thứ hắn muốn không chỉ là thân thể của anh nữa.

Chỉ sợ... cả trái tim hắn cũng đã đặt vào anh mất rồi.

Nhiều lần ở nhà với Thường Niệm, hắn đã trốn vào WC để thủ dâm. Người yêu ở ngay bên cạnh mà hắn lại nghĩ về một người đàn ông khác để tự an ủi — nỗi sung sướng pha lẫn hổ thẹn này gần như đã ép hắn đến phát điên, chỉ hận không thể nửa đêm chạy tới bệnh viện, lôi Hạ Hứa dậy mà chịch một trận cho đã đời.

Đến cuối thu, rốt cục Hạ Hứa cũng được xuất viện. Vì tình trạng cơ thể anh vẫn chưa thích hợp để quay về đội đặc công, nên tạm thời anh được ở nhà tĩnh dưỡng. Lúc anh xuất viện, Dự Thần không đến thăm anh; mà một tuần sau mới gọi đến: “Cậu thế nào rồi?”

Anh đáp: “Gần khỏe rồi, đến cuối tuần là lên Cục được.”

“Thu xếp đi, lát nữa có xe đến đón cậu.”

“Hả? Đi đâu?”

“Đến Nhận Lạc.” Giọng hắn cực kỳ lạnh lẽo: “Làm chuyện cậu nên làm.”

8. Chương 8

Dụ Thần ngồi trên ghế salon, vạt áo choàng tắm trước ngực mở rộng, bụng dưới hừng hực lửa dục, thứ nào đó đã đội vải giường lên ngạo nghễ. Hồi trước, mỗi khi hắn như thế này là Hạ Hứa đã tự bôi trơn xong từ lâu rồi ngoan ngoãn nằm dưới thân hắn, chứ đâu để hắn chờ như bây giờ. Còn hôm nay...

Hắn nhìn sang phòng tắm — từ nơi đó đang vọng ra tiếng nước ào ào chảy, thấp thoáng có thể thấy được đường nét cơ thể của Hạ Hứa.

Anh được đưa đến mười phút trước — rõ ràng là anh đi rất vội, còn chưa kịp mặc quần áo chỉnh tề, áo sơ mi mặc trong áo khoác còn bị cài lệch hai nút, cổ áo vẫn dựng thẳng đứng lên. Lúc xuất hiện trước cửa phòng, anh chỉ cười cười, xấu hổ nhìn hắn. Hắn lạnh nhạt chỉ vào phòng tắm, anh liền cầm đồ và dầu bôi trơn vào trong. Anh đi không nhanh, hắn nhìn từ đằng sau thì biết — vết thương của anh vẫn chưa lành hẳn.

Chẳng bao lâu, tiếng nước từ vòi hoa sen dừng lại. Tay Dụ Thần cầm điều thuốc, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Hạ Hứa vẫn chưa ra, phòng tắm im lặng đến lạ thường. Hắn nghe được một tiếng rên rỉ cực nhỏ, đoán là anh đang tự mở rộng cho mình trong đó.

Dụ Thần vốn đang không nhin nổi, nay lại bị tiếng rên rỉ như có như không của anh đâm thẳng vào đại não, như một liều xuân dược cực mạnh tổng thẳng xuống hạ thân, châm lên ngọn lửa dục vọng hừng hực.

Hắn bực bội ngồi thẳng lên, lớn giọng quát: “Ra mau lên!”

“Sắp xong rồi đây.” Hạ Hứa đang ngồi xồm xuống đất, cố sức trả lời.

Nơi đó của anh đã không được động vào mấy tháng qua, nay mở rộng thì phí sức hơn nhiều.

Dụ Thần ấn điều thuốc vào gạt tàn, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Cánh cửa khép hờ bị kéo ra, Hạ Hứa giật mình, đầu gối đập xuống sàn nhà. Hắn đứng trước mặt anh, nhìn thân thể trần truồng của anh một chốc, hai mắt híp lại.

Anh đã gầy đi nhiều rồi, bả vai trông hơi mỏng, không còn dày dặn cứng cáp như xưa nữa. Vì tư thế nên hắn không nhìn rõ vết sẹo trên người anh. Hắn nhíu mày lại, giọng nhẹ đi: “Làm mau lên rồi ra ngoài.”

Hai phút sau, Hạ Hứa khoác áo tắm đi ra. Tóc anh rất mềm, từng lọn tóc ướt nước dính sát vào khuôn mặt. Dự Thần chỉ nhìn thoáng qua đã không nhìn được nữa, hất cằm về phía giường, ý bảo anh mau nằm lên đó đi. Anh từ từ bước tới, tay nắm đai lưng hơi do dự, dường như không muốn cởi ra.

Hắn nhớ đến cơ thể trần trụi quỳ rũ trên giường của anh, ra lệnh: “Cởi.”

Anh hơi khó xử: “Lần này không cởi được không? Tôi không mặc quần lót, không cởi áo tắm thì vẫn làm được mà.”

Hắn đến gần, vuốt ve cằm anh, cười lạnh nói: “Không được.”

Anh khựng lại một chút, rồi rũ mắt xuống, từ từ cởi đai lưng ra.

Ngón tay anh khẽ run rẩy. Hắn nhìn thoáng qua nó, chợt kéo đai lưng mới cởi được một nửa ra, đẩy anh xuống giường.

Trong khoảnh khắc không còn gì che phủ đó, Hạ Hứa mở to mắt, ngẩn người nhìn Dự Thần. Hai giây sau, anh vội vàng nghiêng người đi, hốt hoảng che giấu vết sẹo nơi bụng và sườn phải.

Đó là những vết thương mới. Đừng nói đến người khác, chính anh cũng thấy chúng thật xấu xí và hung tợn.

Thốt nhiên, không hiểu sao Dự Thần lại cảm thấy thật đau lòng, cúi xuống nắm lấy cổ tay anh, kéo mạnh sang hai bên: “Cho tôi xem xem.”

Trước giờ trên giường Hạ Hứa luôn cực kỳ nghe lời, nhưng giờ đây lại liều chết giữ tay lại, cả chân cũng co lên: “Không được! Đừng xem!”

Hắn không kiên nhẫn lắm, đè anh dưới thân mình, giữ chặt tay đối phương, quát lớn: “Đừng nhúc nhích! Ngoan ngoan chút đi!”

Anh run lên, thất thần trong thoáng chốc — tất cả mọi vết sẹo đều được phơi bày ra trước mắt Dự Thần.

Ánh mắt hắn còn lạnh lẽo hơn vừa nãy, quét qua thân thể anh từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài. Ngực anh phập phồng lên xuống, vừa bối rối vừa xấu hổ, mãi lúc lâu sau mới dám rướn thân trên lên, nửa ngồi dậy hỏi: “...Sao thế?”

Hắn nhìn xuống anh, chợt nhắc đùi phải anh lên, vén áo choàng tắm ra, nhét mạnh thứ đã cứng rắn từ nãy vào miệng huyết nóng mềm ướt át.

“A...!” Hạ Hứa cắn chặt môi dưới — trong khoảnh khắc bị xỏ xuyên, mồ hôi lạnh liền ứa ra khắp trán và cổ.

Nỗi đau dồn đến tê liệt lan khắp toàn thân anh, trước mắt anh gần như tối sầm, suýt nữa đã ngất xỉu.

Nhưng chuyện khác thường chính là — Dụ Thần chỉ đè lên anh, giữ chặt anh, chứ không lập tức di chuyển như hồi trước. Ánh mắt hắn tối đi, chợt vươn tay, ngón cái nhẹ nhàng mơn trớn đuôi mắt đã ửng đỏ lên của Hạ Hứa.

Hắn không hề cảm thấy.... vết sẹo của anh xấu xí chút nào.

Dáng người của anh rất đẹp, bắp thịt cân đối đầy sức sống, không hề có vẻ mềm mại, nhưng lại tỏa ra một sức quyến rũ chí mạng với hắn. Trước đây mỗi khi hành sự, hắn thích nhất là nắm chặt cái hông đang căng ra của anh, siết lấy bờ mông căng mịn, rút ra đâm vào một cơ thể cường tráng chẳng kém mình là mấy.

Chịch Hạ Hứa cho hắn một cảm giác hoàn toàn mới mẻ so với chịch người khác. Chỉ có anh mới có thể làm hắn mê muội, làm hắn không nhận được mà ngược đãi anh.

Dụ Thần cực kỳ quen thuộc với cơ thể Hạ Hứa, nhìn thoáng qua là đã biết — anh gây đi rất nhiều.

Xương sườn nhô lên của anh như chọc thẳng vào mắt hắn, làm mắt hắn đau đau, cũng làm trái tim hắn mềm mại đi hẳn.

Lúc gọi anh đến đây, hắn cho là mình có thể hành hạ anh không chút thương tiếc như hắn đã từng làm, nhưng khi tận mắt thấy anh ngồi xổm dưới đất tự mở rộng cho mình, tận mắt nhìn thân thể gầy sọp đi của anh sau đợt nằm viện... Thì ngực hắn lại âm ỉ đau đớn.

Thương tiếc cho một người bạn giường kề cận, thực nực cười hết sức...

Dụ Thần hít sâu một hơi, rút dương vật ra một đoạn, đang định đẩy mạnh vào thì chợt liếc thấy — bụng dưới của đối phương đang run lên.

Cơ bụng hoàn hảo đẹp đẽ nơi đó... đã không còn nổi rõ như xưa nữa.

Trái tim hắn lại mềm đi lần nữa, vô thức thả nhẹ tay. Khi lướt qua một nơi nào đó, toàn thân Hạ Hứa chợt căng chặt, không nhận được rên nhẹ một tiếng.

Hắn dừng lại, để dương vật ở im chỗ đó, giọng điệu dịu dàng đến mức chính hắn cũng không tin được: “Là chỗ này sao?”

Đoạn khe cử động eo, nhẹ nhàng nghiêng lại vào điểm nhô lên ấy.

“A...!” Mắt Hạ Hứa ứa nước, khuôn mặt và ngực cũng đỏ ửng lên. Hai tay anh nắm chặt ga giường, đầu

ngiên sang một bên, như muốn chôn sâu mặt mình vào gối.

Nhưng Dụ Thần không cho anh được như ý, mà kéo cầm anh lại, bắt anh phải nhìn mình, lặp lại lần nữa: “Là chỗ này sao?”

Đây là lần đầu tiên nơi miễn cảm sâu nhất trong anh được “chăm sóc” như vậy. Một cảm giác chưa từng có trước đây lan khắp cơ thể anh, anh hỗn hển thở hồng hộc, ngơ ngẩn nhìn Dụ Thần. Lần đầu tiên cảm nhận được khoái cảm kỳ lạ khi bị đối phương ngược đãi, anh không biết phải phản ứng ra sao, thân thể bắt đầu run mạnh, hai chân theo bản năng muốn co gập lên.

Dụ Thần đè nặng đùi phải của Hạ Hứa, cúi xuống hôn lên mi mắt anh, đột nhiên eo di chuyển mạnh, kéo ra đâm vào thật lực, lần nào cũng nhắm vào điểm gồ lên nọ mà đâm.

Trước giờ Hạ Hứa chưa từng làm 0, cũng chưa tự chạm vào tuyến tiền liệt bao giờ. Trước đó tuy thỉnh thoảng khi đâm lung tung Dụ Thần sẽ đụng vào chỗ đó, nhưng chưa lần nào cho anh một khoái cảm kéo dài.

Lên giường với Dụ Thần, luôn luôn là đau đớn nhiều hơn khoái cảm.

Nhưng lần này thì khác — hẳn làm anh đau nhức, nhưng cũng làm anh sung sướng đến không chống đỡ nổi. Điểm G bị đâm chọc hơn trăm lần, anh không nhận nỗi nữa. Tiếng rên rỉ ỉn ỉn ngọt ngào liên tục phát ra từ cổ họng anh, toàn thân anh ửng hồng, tim đập thành thịch, thứ nằm giữa hai chân vốn ỉu xìu nay lại vươn lên thật cao, run rẩy hộc ra lượng lớn dịch trắng đục.

Một tay hắn ôm lấy anh, tay kia cầm lấy dương vật đang lay động không ngừng của anh. Anh giật mình run lên, nhìn hắn mà không thể tin nổi.

Ánh mắt Dụ Thần vẫn không thể gọi là dịu dàng được, thậm chí vẫn thoáng nét lạnh lùng, nhưng ngón tay hắn... lại di chuyển lên xuống.

Hạ Hứa kinh ngạc nhìn người trước mắt, ánh nhìn vốn mất tiêu cự nay đã dần tỉnh lại. Bây giờ anh mới nhận ra — Dụ Thần đang an ủi anh! Đang dùng tay sóc lộ cho anh!

Còn anh, lại bị hắn chịch đến cương cứng!

9. Chương 9

Dụ Thần nhắc người lên, không đè nặng chân tay Hạ Hứa nữa, chuyển sang ôm lấy lưng anh, cúi người xuống nói vào tai đối phương: “Nhắc chân lên.”

Giọng nói trầm thấp này tựa như một sợi chỉ đỏ mà mắt thường không nhìn thấy được, nâng cổ chân anh lên cao thật cao. Khoái cảm chưa từng có ở cửa sau đã làm anh thất thần từ lâu, phía trước lại bị một bàn tay liên tục xóc lên xóc xuống. Anh rên rỉ giờ hai chân lên, quặp quanh eo Dụ Thần, đầu ngửa về phía sau, lộ ra hầu kết không ngừng run rẩy. Từng tiếng thở dốc học ra từ khe miệng anh hết như thuốc kích dục hạng cao cấp nhất, rót thẳng vào huyết mạch hần, làm hần như phát cuồng.

Áo choàng tẩm trên người Dụ Thần đã phanh hần ra, hai thân thể cường tráng ướt đẫm mồ hôi kề sát vào nhau. Hai túi tinh hoàn co thắt đập bành bịch lên mông thịt, nghe như nhịp trống dồn khi tiến quân thần tốc vậy. Hần di chuyển thật nhanh, thoát trông như thô bạo tàn nhẫn, nhưng thực tế lại không hề ngang ngược như trước đây. Dương vật nổi gân xanh liên tục chọc vào điểm G của Hạ Hứa, đâm đến mức tiếng rên rỉ của anh như vỡ tan thành từng mảnh nhỏ. Anh thở hồng hộc như hết hơi, hoàn toàn sa vào cơn sung sướng do tình dục mang lại. Trước mắt anh như mờ đi, theo bản năng rướn người lên, muốn hôn người đàn ông anh đã giấu ở đáy lòng suốt hơn mười năm này.

Nụ hôn của anh chạm vào cảm hần.

Chợt gáy anh bị kéo mạnh, đôi môi bị nghiêng lên. Dụ Thần hôn anh như mất kiểm soát, lưỡi vói thẳng vào khoang miệng anh, điên cuồng cướp đoạt, xóa bỏ nốt chút lý trí ít ỏi còn sót lại trong anh.

Có dịch thể ẩm áp trượt xuống từ khe mắt Hạ Hứa, nhưng anh đã không cảm nhận được nữa. Từ tận thời cấp ba, anh đã luôn tưởng tượng ra cảnh người này hôn mình, chịch mình, chịch thật thô bạo, rồi anh sẽ rất sung sướng mà hiến dâng. Dụ Thần chưa bao giờ chủ động hôn anh, lần nào anh chủ động liếm môi hần cũng bị hần hoặc là đẩy ra, hoặc ra thờ ơ đáp lại; nên anh chưa bao giờ biết — hóa ra nụ hôn thực sự của hần lại làm anh mất lý trí đến vậy, gần như làm anh ngạt thở, đến cả linh hồn cũng bị hần cuốn đi.

Khi Dụ Thần thả tay ra, Hạ Hứa đã không thốt lên được từ nào nữa. Cục khoái chưa từng được nếm trải tựa như tầng tầng lớp lớp sóng cao vạn trượng, cuốn thẳng anh xuống Long cung, tê liệt đến không thể nhúc nhích.

Hần cũng chẳng hơn anh là mấy. Khoảnh khắc anh xuất tinh, lỗ nhỏ nóng rẫy ở phía sau cũng co chặt lại, suýt nữa đã làm hần cũng thất thủ. Hần đè chặt anh xuống, chờ một lúc rồi gọi người vừa sướng đến ngất dậy, eo lại di chuyển lần nữa. Ra vào thêm mấy chục cái, hần mới bắn toàn bộ tinh dịch lên điểm nhạy cảm yếu ớt của anh.

Hạ Hứa mê man rên rỉ, nước mắt sinh lý thấm ướt đôi mi, dục vọng trong mắt đầy ứ đến độ nhấn chìm Dụ Thần, râm rì trong miệng: “Dụ Thần, Dụ Thần...”

Hần chưa từng thấy anh sung sướng đến thế, nhất thời dương vật vừa giải phóng lại cương cứng lên. Phần đầu nắm liền đẩy vào trong thêm một chút, không di chuyển nữa, chỉ mài mài lên điểm nhạy cảm của đối phương.

Anh khó chịu râm rì, không nhịn được ngửa cổ ra sau, để lộ phần hầu kết ra trước mắt hần, tựa như một con mồi đang tình nguyện hiến dâng vậy. Ánh mắt hần nóng cháy như lửa, cúi đầu hôn lên phần nhô lên trên cổ anh, cảm nhận sự rung động của nó, lắng nghe tiếng rên rỉ ngọt ngào trong cơn mất kiểm soát của anh.

Lần này, Dự Thần làm còn dịu dàng hơn lần trước, nhưng lúc cao trào vẫn khó mà khống chế được. Nơi đó vừa chặt vừa ướt của Hạ Hứa tựa như thuốc kích dục trí mạng với Dự Thần, cướp đi lý trí hắn, dự dồ hắn phạm tội!

Vài chục lần rút ra đâm vào như phát điên cuối cùng cũng ép anh phải rên thành tiếng. Hắn di chuyển mạnh bạo như dã thú đang giữ lấy con mồi của mình; mãi đến khi anh thét chói tai rồi bất tỉnh, hắn cũng không nhận được nữa mà rút hết tinh hoa vào anh.

Hai chân Hạ Hứa ướt sũng mồ hôi, không còn sức bám lấy hông Dự Thần nữa, mở lớn mềm nhũn thả xuống giường. Ngón chân anh đã co quắp thành một dáng vẻ kỳ quái, dương vật vừa ướt vừa đỏ — đây hoàn toàn là thành quả của Dự Thần. Tinh dịch bị mài thành bọt trắng pha lẫn với dịch ruột non và dầu bôi trơn, tất cả đều bám quanh miệng huyết, trông cực kỳ tình sắc.

Dự Thần vây chặt tứ chi Hạ Hứa, nhìn dịch trắng loang lổ trên bụng anh, cúi xuống liếm láp giọt máu trên môi anh, rồi mút vào thật lực như dã thú khát máu vậy. Cái lưỡi bá đạo xộc thẳng vào khoang miệng anh, quét sạch một vòng, mãi đến mười phút sau mới thỏa mãn nhấc người lên.

Không có dương vật chắn cửa, dịch thể khó gọi tên ào ạt chảy ra khỏi miệng huyết của anh — nơi đó giờ như một đóa hoa quyến rũ, sưng đỏ, nhưng không bị chảy máu.

Anh gần như đã hôn mê, cơ thể vẫn chìm trong dư âm của khoái cảm, nhũn ra như bùn. Bỗng nhiên, lưng và đầu gối anh như bị người nâng lên, tách ra khỏi chỗ ga giường ướt đầm mồ hôi. Anh mở mắt mở mắt ra, lại chỉ thấy được gương mặt của người trước mắt.

Là Dự Thần.

Hắn đang ôm anh, không biết là đi đâu. Thân thể anh đã tê dại, khó mà điều khiển được mười đầu ngón tay. Giọng anh khàn đi, cổ sức lăm mồi nhấc tay phải lên được, run rẩy chạm vào ngực hắn.

“Dự, Dự Thần.”

“Hửm?”

Thanh âm trầm khàn đầy từ tính vang lên từ trên đỉnh đầu, làm người anh như bị điện giật.

Đây là lần đầu tiên hắn ôm anh, cũng là lần đầu tiên hắn không đi ngay sau khi hành sự!

Chuyện giường chiếu giữa hai người trước đây không hề có độ ấm, chỉ là Dự Thần gọi anh đến, làm xong thì đi, không hề ôm anh sau khi xong việc, có khi cả quần áo cũng chẳng buồn cởi. Nay hắn lại tự mình đặt anh vào bồn nước ấm áp, ngón tay mơn trớn vào mặt huyết mềm ẩm, vừa xoa bóp vừa mở đường dẫn tinh dịch ra.

Tự mình tẩy rửa sau khi làm tình là một sự dằn vặt – đứng, quỳ, ngồi, làm tư thế nào cũng không ổn. Nơi vừa bị chiếm lấy cực kỳ đau nhức, hai chân cũng không còn chút lực nào. Khi tự làm, Hạ Hứa thường run chân quỳ dưới đất, có khi làm đến nửa giờ cũng không rửa được sạch sẽ hết chất dịch bên trong.

Anh có lòng tôn nghiêm và sự cố chấp của mình – anh có thể làm gì dưới thân Dụ Thần cũng được, nhưng lại không muốn người khác thấy mình chật vật. Mỗi lần hần sắp xếp phục vụ nam đến làm giúp anh, anh luôn từ chối. Có một lần quá mệt mỏi, thậm chí anh chỉ nằm ghé vào bồn tắm, chờ tinh dịch tự chảy ra. Nhưng đợi đến khi nước lạnh mà dịch thể nọ vẫn chưa chảy ra hết được, nơi đó cũng không được tẩy rửa sạch sẽ, nên hôm sau anh liền phát sốt. Cố gắng chịu đựng hai ngày nhưng không đỡ, mãi đến khi không chịu được nữa thì anh mới một mình lê thân đến bệnh viện khám, còn bị bác sĩ trách mắng một trận.

Bác sĩ nói: “Tôi hiểu thanh niên các cậu tràn trề sinh lực, nhưng dù sao cũng phải tự yêu lấy thân mình chứ? Người yêu cậu đâu? Sao không đến với cậu? Về bảo cậu ta là, nếu lần sau làm mà còn bị sưng đỏ hay chảy máu, thì nhất định phải bôi thuốc kịp thời!”

Vẻ xấu hổ chợt thoáng qua mắt anh — anh làm gì có người yêu?

Nghĩ đến chuyện đó, mũi anh chợt cay cay. Anh rũ mắt xuống, không muốn cho hần thấy đôi mắt phấp phồng của mình.

Mà Dụ Thần cũng không nhìn anh thật — hần kiên nhẫn mở rộng lối vào đã sưng tấy, thậm chí còn nhẹ nhàng vuốt ve lưng anh.

Có người hỗ trợ, chẳng mấy mà tinh dịch đã được dẫn ra. Hạ Hứa dần dần tỉnh táo lại sau dư âm của khoái cảm, đang định nói gì thì chợt — cả người anh nhẹ bẫng.

Hần đã ôm anh ra khỏi bồn tắm, đỡ anh đứng dưới vòi hoa sen, để anh tựa lên người mình, rồi bắt đầu tắm cho anh.

Thoạt trông Dụ Thần rất bá đạo và mạnh mẽ, nhưng thực ra hần có thể rất dịu dàng — từ hồi học cấp 3, Hạ Hứa đã biết như thế.

Chỉnh nhiệt độ của nước sao cho vừa phải, hần bắt đầu vuốt ve từng tắc da thịt của anh. Ngón tay hần khẽ mơn trớn vết sẹo nơi sườn phải anh, lực tay vừa phải để không làm anh đau. Anh hơi không nhận nổi, khàn giọng kêu “Dụ Thần”. Hần liền đặt nhẹ ngón trở lên môi anh, rồi cúi đầu hôn xuống.

So với nụ hôn lưỡi cuồng nhiệt lúc trước thì nụ hôn bây giờ hoàn toàn không hề có sắc thái tình dục. Hôn anh một chốc, hần tắt vòi hoa sen đi, cầm khăn tắm bao lấy anh rồi nhẹ giọng hỏi: “Cậu đi được không?”

Hạ Hứa gật đầu: “Được.”

Hần đỡ hông anh, dìu anh nằm úp sấp xuống sofa sạch sẽ, hỏi: “Cậu để thuốc ở đâu?”

“Hả?”

“Thuốc tiêu sưng ấy.”

Hạ Hứa ngẩn ra, chợt đỏ bừng mặt, vùi mặt vào khuỷu tay, nhỏ giọng đáp: “Để tí nữa tự tôi bôi.”

“Ở đâu?” Giọng hắn nhuốm vẻ cương quyết.

Mặt anh càng đỏ hơn, liếc vào phòng tắm: “...Trong túi để đồ rửa mặt của tôi ấy.”

Dụ Thần đi lấy thuốc mỡ, rồi quỳ xuống bên chân anh, ngón tay lại mò đến mặt huyết mềm mại.

10. Chương 10

Sau lần đó, quan hệ giữa hai người dần dần phát triển theo một hướng mà cả hai đều không muốn, nhưng lại không thể khống chế được. Hạ Hứa càng ngày càng mê muội Dụ Thần, đến độ gần như mất kiểm soát, đòi lấy vô độ, nhưng cũng rất dịu dàng triền miên.

Dụ Thần bận rộn nhiều việc, phải đi xã giao nhiều, không phải ngày nào cũng về ngủ ở khu biệt thự phía Nam. Thường Niệm rất thông cảm cho hắn nên không nói nhiều, nhưng cứ hôm nào hắn về nhà ăn cơm là sẽ được chào đón bằng một bàn đầy món ngon.

Nhưng nửa tháng gần đây, có lẽ chính hắn cũng không nhận ra — số lần hắn về nhà càng ngày càng ít.

Hắn muốn gặp Hạ Hứa, muốn chịch Hạ Hứa, muốn ôm Hạ Hứa.

Hắn không muốn về ngôi nhà ấm áp kia, không muốn phải đối mặt với Thường Niệm.

Dường như mọi nơi trong nhà đều là gương, soi rõ ra sự bội bạc phụ tình của hắn — hắn đã không thể giả vờ đối xử bình thường với Thường Niệm như trước nữa. Khi nằm cùng giường với cậu, hắn sẽ mất ngủ cả đêm. Nếu cậu xán lại gần hắn, muốn hắn ôm cậu như cậu vẫn thường làm, hắn chỉ biết né tránh theo bản năng, tựa như... tránh né bệnh dịch vậy.

Chuyện này là không đúng! Nó không nên như vậy!

Dụ Thần ngồi bật dậy, thở dốc trong bóng đêm, cố hết sức đè nén sự chán ghét trong đáy lòng mình lại.

Chán ghét người bên gối, cũng chán ghét chính bản thân mình.

Ánh sáng trong phòng ngủ rất mờ. Nương theo ánh sáng như có như không đó, hắn cup mắt, tập trung nhìn Thường Niệm.

Cậu rất ưa nhìn. Bọn họ đã cùng nhau lớn lên, nên hắn cũng biết — hồi bé cậu xinh như con gái vậy. Dù bây giờ thân thể đã bị khiếm khuyết, thì trông cậu vẫn rất đẹp — làn da mềm mịn trắng nõn, hai mắt trong trẻo sáng ngời. Trước khi xảy ra biến cố, cậu rất thích quây; sau này thì đã yên tĩnh hơn, cũng khoan dung hơn với người quanh mình.

Dụ Thần đã tự hỏi mình rất nhiều lần: Thường Niệm tốt như thế, vì sao hắn lại không thể tiếp tục thích cậu như trước đây?

Vì cậu bị bệnh, vì cậu khó có thể làm tình với hắn?

Dụ Thần, mà y có còn là người nữa không?

Hắn xiết chặt tay, day mạnh lên trán mình. Hắn không thể tha thứ cho sự phản bội của bản thân, lại càng không thể tha thứ cho chuyện càng ngày mình càng lún sâu vào Hạ Hứa. Chuyện tồi tệ nhất là — càng gần gũi với anh, hắn càng nhận ra là mình không muốn thấy Thường Niệm nữa.

Đó là một ý tưởng đáng sợ.

Vì suy nghĩ đó nên hắn đã mơ một giấc mơ. Trong mơ, Thường Niệm mất tích, hắn đã báo cảnh sát nhiều ngày mà vẫn không tìm được. Cuối cùng cảnh sát nói với hắn rằng, có thể cậu đã bị giết hại rồi. Khi đó, hắn cảm nhận được rất rõ ràng là — cảm xúc đang dâng lên trong lòng hắn không phải là đau buồn, mà là... sự sung sướng khi được giải thoát.

Thế mà trong tiềm thức, hắn lại hy vọng cậu mãi mãi biến mất đi!

Giữa giữa tỉnh lại từ trong mơ, Dụ Thần lao vào phòng tắm, chỉnh nước ở mức lạnh nhất rồi chết lặng đứng đó. Hắn siết nắm đấm thật chặt, đấm liên tục vào vách tường cứng ngắc lạnh lẽo, mãi đến khi trong phòng tắm thoáng mùi máu tanh.

Quan hệ giữa hắn và Thường Niệm không phải là quan hệ người yêu bình thường. Biến cố năm 18 tuổi ấy đã cột sinh mệnh của họ vào với nhau — cuộc sống của cậu bị hủy hoại, nên hắn có trách nhiệm phải gánh vác nó.

—

Mùa đông đến rồi, nhiệt độ giảm rất nhanh. Vì bị thương nên tạm thời Hạ Hứa không thể nhận việc nặng,

mà quay về làm việc khá nhàn tản. Đội trưởng của đội đặc công rất quan tâm đến anh, bảo anh cứ yên tâm dưỡng thương, nếu thực sự rảnh đến phát sợ thì cứ đến phòng tập bắn trong khu cho đỡ buồn.

Hạ Hứa không phải là người dùng súng giỏi nhất trong đội, nhưng khả năng bắn xa khá ổn, cũng thích nghiên cứu kỹ năng bắn xa. Vậy nên sau khi về Cục làm việc, nơi anh thường xuyên ở lại nhất là sân bắn.

Nếu không phải gặp Dự Thần, anh sẽ tan sở đúng giờ rồi mua thức ăn, đi xe buýt về ăn cơm tối với ông nội.

Nhưng số lần Dự Thần tìm đến anh càng lúc càng nhiều, gần như ngày nào cũng gọi anh đến Nhạn Lạc. Có mấy lần hắn còn tự đến đón anh — đương nhiên là hắn biết giới hạn, không đỗ xe gần Cục cảnh sát mà đỗ cách đó hai ba con phố, ngồi trong xe chờ anh.

Bọn họ từng làm tình trong chiếc xe sang trọng của Dự Thần.

Cả hai đều là đàn ông cao hơn mét 8, cùng chui vào ghế sau thì khó mà thoải mái được. Hạ Hứa bị đè xuống ghế da, một chân chống vào lưng ghế lái, một chân bị Dự Thần áp lên trước ngực. Hắn vừa chơi anh vừa mút mát hầu kết đang run rẩy của anh, nơi giao hợp phát ra tiếng đập dính chèm chẹp. Tiếng rên rỉ và tiếng thở gấp ngập tràn khoang xe, ngay cả mồ hôi quện vào với nhau cũng thấm đẫm hương vị tình dục.

Dự Thần thường xuyên bắn tinh vào tuyến tiền liệt của Hạ Hứa – hắn thích nhìn vẻ sướng đến mất lý trí của anh. Ngực anh đỏ ửng, đầu vú sưng lên cứng ngắc, run run ngẩng cao trong bầu không khí tanh nồng ngai ngái. Khi rút ra khỏi cơ thể anh, hắn cúi xuống ngậm lấy đầu ngực anh vào miệng, liếm láp mút mát, một tay ôm chặt lấy thắt lưng anh, thỏa mãn nghe anh nghẹn giọng kêu “*Dừng...*”

Tinh dịch chảy ra từ miệng huyết sưng đỏ, hắn lau nó từ bắp đùi run rẩy của anh, rồi giơ đến khước miệng anh, trầm giọng ra lệnh: “Liếm sạch đi.”

Khi bị làm đến lúc sung sướng nhất, đuôi mắt Hạ Hứa luôn luôn ửng đỏ, đôi mắt ngập tràn hơi nước, nhưng rất ít khi rơi hẳn nước mắt ra. Dáng vẻ này hết như thuốc kích thích với Dự Thần, hắn lại chen thứ cứng rắn nọ vào lỗ nhỏ của anh lần nữa, y như tra kiếm sắc vào vỏ vậy. Hắn mài lên điểm nhạy cảm của anh, bôi tinh dịch trên ngón cái vào môi anh, dụ anh liếm ngón tay hắn rồi ngậm nó vào, nhẹ nhàng mút liếm.

Lúc làm chuyện này, Hạ Hứa khá là ngượng ngùng — anh rất hiếm khi như vậy lúc hai người làm tình. Ngón tay của Dự Thần di chuyển trong miệng anh, anh vội ngước lên, nhưng lại lập tức cúi đầu xuống, cố giấu đi nỗi xấu hổ trong mắt mình.

Một đặc công vào sinh ra tử mà lại có một khía cạnh đáng yêu như thế... Bụng dưới của hắn căng đến sắp phát nổ, đè cổ tay anh lại, eo di chuyển vừa mạnh vừa nhanh, y như máy đóng cọc.

Hắn muốn trút hết nỗi hăm hực và mâu thuẫn trong lòng mình lên người Hạ Hứa, đến khi cả hai mồ hôi đầm đìa, chảy bừng lửa dục mới thôi.

Chỉ khi đang ngủ với Hạ Hứa, Dụ Thần mới có thể cảm giác được — hóa ra cuộc sống của hắn cũng không chỉ toàn là chuyện buồn.

Càng ngày hắn càng tốt với anh, dịu dàng hôn môi, yêu thương ve vuốt. Thậm chí trước khi lâm trận, hắn còn dành khá nhiều thời gian để tự tay mở rộng cho anh.

Trừ việc không khẩu giao cho anh ra, thì gần như hắn đã bình đẳng với người “bạn giường đê tiện” này.

Thực ra, Dụ Thần cũng không ghét bỏ gì “*người anh em*” của Hạ Hứa. Trái lại, hắn còn thường xuyên cầm thứ đó của anh mà xoa nắn khi hai người làm tình. Nhưng đối với hắn thì – chuyện khẩu giao này chỉ có thể làm cho người hắn thích thôi.

Đó là ranh giới cuối cùng của hắn. Một khi không vượt qua nó, thì giữa hắn và anh vẫn là quan hệ bạn giường bao nuôi bình thường. Mà một khi đã bước qua... thì hắn sẽ hoàn toàn phản bội Thường Niệm.

Trời lạnh, ở thành phố An đã có tuyết rơi. Đêm khuya Dụ Thần mới về nhà, vừa bước ra từ phòng tắm thì đã bị Thường Niệm ôm lấy. Ngực hắn cứng đờ, suýt nữa đã phản xạ đẩy cậu ra, đang định hỏi “*Muộn thế này rồi sao em còn chưa ngủ?*” thì cậu đã đột ngột quỳ xuống, vùi mặt vào giữa hai chân hắn.

Cậu ngược lên nhìn hắn, nom cực kỳ đáng thương, nước mắt cầu xin: “Em có thể thỏa mãn anh mà... Anh Thần, em dùng miệng làm cho anh được không? Anh đừng bỏ em lại, được không anh?”

Đã lâu lắm rồi hắn chưa thấy cậu mất kiểm soát thế này. Một cảm giác lạnh lẽo bốc lên từ gan bàn chân hắn, lan tỏa đến tận đáy lòng, làm cả người hắn cứng ngắc. Run sợ vài giây, hắn mới bình tĩnh lại, cuống quýt đỡ cậu lên, cố gắng tỏ ra dịu dàng hết mức có thể: “Sao thế? Đừng khóc, kể cho anh nghe đi, sao em lại thế này?”

Thường Niệm cắn cắn môi dưới, bả vai gầy guộc không ngừng run rẩy, hai tay túm chặt lấy áo choàng tắm của hắn, chỉ chực quỳ xuống lần nữa: “Anh Thần, anh không đi tìm những người khác nữa được không? Em sẽ cố gắng mà... Anh à, giờ em chỉ có mình anh thôi, không có tương lai, không có sức khỏe, không có gì nữa hết. Nếu ngay cả anh cũng không cần em, thì em... em biết sống thế nào bây giờ...?”

11. Chương 11

Dụ Thần mất rất nhiều công sức mới đỡ Thường Niệm lên giường được. Cậu níu mép chăn, khuôn mặt thanh tú trắng bệch không có chút sắc hồng nào, đôi mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm vào hắn, gần như đã hơi... điên điên: “Anh Thần ơi...”

“Anh đây.” Dụ Thần cúi người, lau mồ hôi trên trán cho cậu: “Anh đi lấy thuốc ngủ cho em nhé.”

Uống thuốc xong, mãi sau cậu mới thiếp ngủ, nhưng trông vẫn cực kỳ bất an. Hấn ngồi bên giường cậu một chốc, chờ hơi thở của cậu đều đều rồi thì nhẹ nhàng rời đi.

Vừa nãy khi cậu ôm hấn, hấn đã cho là cậu biết hết, suýt nữa đã hoảng cả lên. Hồi kỹ thì mới biết — chỉ vì hấn lâu không về nhà nên cậu mới sợ hãi thế thôi, nghĩ là hấn đã có người mới ở ngoài nên mới không về nhà với cậu.

Dụ Thần đi tìm quản gia, hỏi thăm tình trạng gần đây của Thường Niệm. Quản gia đáp — từ sau khi xuất viện đến giờ, cậu rất ít khi ra ngoài. Vì dạo này trời lạnh, sợ bệnh cảm trong người xảy ra biến chứng nên cậu vẫn bảo vệ bản thân mình rất cẩn thận.

Nói rồi, quản gia thở dài một hơi. Dụ Thần hỏi: “Ông muốn nói gì thì cứ nói hết đi.”

Ông nghĩ hồi lâu rồi mới bảo: “Cậu chủ à, nếu cậu rảnh thì hãy về nhà nhiều hơn nữa đi.”

Hấn nhú mày: “Ý ông là sao?”

“Không phải ngày nào cậu cũng về, nhưng cậu Thường vẫn luôn đợi cậu đấy. Bữa tối hôm nào cũng là làm theo sở thích của cậu...”

“Khoan đã.” Hấn ngắt lời ông: “Hôm nào không về tôi đều báo trước mà, sao em ấy lại đợi tôi nữa?”

“Cậu Thường nói, vạn nhất cậu xong việc sớm rồi về thì sao? Cậu chủ không biết đấy thôi, trước khi ngủ cậu ấy còn bảo đầu bếp chuẩn bị bữa khuya nữa, nếu cậu về mà đói thì sẽ có đồ ăn luôn.”

Sự hổ thẹn trong lòng Dụ Thần lại nặng thêm một phần. Cảm giác nặng nề này ám ảnh trong lòng hấn, tựa như khối đá nặng ngàn cân — khi hấn và Hạ Hứa đang hoan ái vô độ, thì Thường Niệm lại đang cô đơn chờ đợi ở nhà, hết như một đứa bé bị vứt bỏ vậy...

Quản gia nói tiếp: “Dạo này cậu Thường rất chăm đến phòng phục hồi chức năng, là vì cậu cả đấy. Cậu ấy nói muốn mau mau đứng lên được, muốn không phải ngồi xe lăn nữa, rồi sẽ không cần cậu phải đỡ cậu ấy nữa. Sau này muốn đi đâu, cậu ấy cũng sẽ có thể sống vai bước bên cậu, mà không phải để cậu dìu mình.”

Dụ Thần khoanh tay trước ngực, nhìn chằm chằm vào bóng tối đến thất thần. Quản gia đứng bên cạnh hấn, muốn nói lại thôi: “Mấy hôm trước bác sĩ Lưu có đến, bảo là...”

“Bảo gì?”

Quản gia hơi khó xử, nghĩ vài giây mới đáp: “Nói là... Vì cậu Thường phải chịu đựng áp lực trong thời gian dài, lại không được quan tâm đầy đủ nên hơi có vấn đề về mặt tâm lý... Cậu ấy có dấu hiệu của bệnh trầm cảm.”

Sắc mặt Dụ Thần cực kỳ tồi tệ, xương ngón tay xiết chặt đến độ hiện ra màu xanh trắng. Quản gia thấp thỏm kêu: “Cậu chủ à?”

“Ông nói tiếp đi.”

“Lúc cậu không ở nhà, cậu Thường... hơi đa nghi, cảm xúc cũng dao động thất thường, có khi còn tự dưng bật khóc. Bác sĩ Lưu nói, đó đều là triệu chứng của bệnh trầm cảm.”

“Lấy thuốc chưa?” Hấn hỏi: “Có cần vào viện không?”

“Chuyện đó thì không cần.” Ông đáp: “Bác sĩ Lưu nói, tốt nhất là cậu có thể dành nhiều thời gian ở với cậu ấy hơn nữa. Chỉ có cậu mới là thuốc của cậu ấy.”

Dụ Thần lặng lẽ ngồi yên, nửa phút sau mới phát phát tay, ra hiệu cho quản gia ra ngoài. Khi cánh cửa được khẽ khàng đóng lại, hấn nhắm mắt tựa vào lưng ghế, bất đắc dĩ thở dài.

Sự chán ghét và hổ thẹn với Thường Niệm song song tồn tại trong tâm trí hấn, như một tấm lưới càng ngày càng vây chặt lại, làm hấn không thể trốn thoát nổi.

Nhưng hấn không biết... Một tấm lưới lương tâm khác cũng đang siết chặt lấy Hạ Hứa, làm anh sắp không thở nổi nữa.

Từ khi bắt đầu, Hạ Hứa đã luôn biết về sự tồn tại của Thường Niệm, cũng biết mình là kẻ tiểu nhân đang chen ngang vào tình cảm của người khác. Nhưng ngay khoảnh khắc gặp lại Dụ Thần ở bữa tiệc kia, những cảm xúc rung động và khát vọng nơi đáy lòng anh đã ào lên như sóng trào, liên tục đánh vào ranh giới cuối cùng của anh.

Anh không thể khống chế được nó. Anh muốn Dụ Thần, muốn đến mức... phải dùng cách đê tiện nhất cũng được.

Ngày ấy khi đứng trước mặt Dụ Thần, dùng giọng điệu như đang tìm bạn giường để nói ra yêu cầu muốn ngủ với hấn, anh đã tự nhủ bản thân rất nhiều lần rằng — chỉ làm một lần là được, chỉ một lần này thôi, rồi anh sẽ không nhớ nhưng gì về hấn nữa.

Nhưng dù lần đó hấn đã làm anh đau đến mức suýt hôn mê, thì anh... vẫn không thể xóa bỏ người này ra khỏi tâm trí mình được.

Cuộc sống vô cùng ngăn ngừi, lần này nếu anh bỏ đi, thì chắc gì anh đã có thể gặp lại người đó lần nữa... Huống chi anh đã phải chờ mười năm thì người đó mới xuất hiện, sao mà anh nỡ dứt bỏ giấc mộng đẹp đẽ này?

Nhưng lương tâm luôn luôn nhắc nhở anh rằng — *Hạ Hứa, mày là kẻ có tội.*

Lúc đầu, khi Dụ Thần đối xử với anh cực kỳ tệ, anh lại cảm thấy khá là yên tâm — dù trong nỗi yên tâm này bao hàm cả sự cay đắng cùng cực và hy vọng xa vời. Càng về sau hẳn càng tốt với anh, tốt đến mức khi nhìn anh, ánh mắt hẳn đang đầy ý cười.

Mỗi lần rời khỏi Nhạn Lạc, cảm giác tội lỗi trong anh lại nhiều hơn một chút. Anh cố tự thôi miên mình, cố nghĩ rằng chuyện này chỉ là để giải quyết nhu cầu sinh lý. Tiền luôn là thứ tốt, anh cảm tiền của Dụ Thần, cũng chỉ là “lương” hẳn bao nuôi anh mà thôi. Anh cố hết sức để nghĩ rằng: *Hạ Hứa, mày không phải là kẻ thứ ba, mày chỉ là một thằng bạn giường cảm tiền mà làm việc.*

Nhưng càng về sau, ý nghĩ mà anh cố chôn vào trong đầu này lại càng lung lay. Sau một lần làm tình nào đó, Dụ Thần đã rời đi trước, anh còn ở lại trong phòng. Dạ dày anh chột trào ngược cả lên, nôn ra thì toàn là dịch loãng.

Rèm cửa sổ vừa dày vừa nặng đã che đi hết nắng ấm của mùa đông. Anh trốn trong bóng tối, như một con sâu mọt xấu xí ác độc đang trốn chui trốn nhủi vậy.

Hôm nay anh được nghỉ, nên anh nhờ khách sạn mua cho mình ít thuốc dạ dày rồi mới rời đi. Vừa trở về khu tập thể đã ở nhiều năm, anh liền nghe thấy tiếng ồn ào — trong sân sinh hoạt chung đang tập trung rất nhiều người, tiếng xe cứu thương càng lúc càng gần đó.

Có người nhảy lầu tự sát.

Hạ Hứa không có thói quen hóng chuyện, thấy xe cứu thương và cảnh sát đã đến thì rẽ đám người ra, một mình lên tầng. Mãi đến giờ cơm, ông nội anh mới than thở bảo — người nhảy lầu là con gái nhà họ Chu, đã không cứu được nữa, một xác hai mạng.

Tay Hạ Hứa run lên, đánh rơi đĩa xuống đất.

Con gái nhà họ Chu đã cùng anh lớn lên từ bé, cô vừa xinh đẹp vừa cởi mở, vừa cười mấy năm trước, cuối tuần còn thường xuyên dẫn chồng về nhà mẹ đẻ chơi. Nhưng ba tháng trước, cô ôm bụng lớn trở về nhà mẹ đẻ một mình. Mọi người trong khu chúc mừng cô đã có em bé, nhưng cô thì lại khóc không thành tiếng.

— Người đàn ông đã thề non hẹn biển với cô xưa kia nay lại có tình nhân ở ngoài. Hai người vẫn chưa ly hôn, cô giận mà không làm gì được, chỉ có thể về nhà mẹ đẻ ở tạm mấy ngày.

Ông nội càng nói càng tức giận, đặt hẳn đôi đũa xuống mâm: “Ông bảo chứ, nhất định đứa tình nhân kia

sẽ bị trời phạt! Đã rắp tâm phá hoại gia đình người khác, hại con bé nhà họ Chu phải ôm con đi tự sát; thì sao nó có thể sống yên ổn được! Chồng con bé cũng không phải thứ tốt lành gì, chẳng biết chúng nó có chết già được không...”

Lúc rửa chén, Hạ Hứa làm vỡ một cái bát. Khi nhặt mảnh vỡ lên, anh bị đứt tay, đi thoa thuốc lại chợt nhớ đến — mấy giờ trước Dụ Thần còn để anh nằm trên đùi hắn, bôi thuốc cho lỗ nhỏ sưng đỏ của anh.

Ngón tay hắn vừa thon vừa dài, là một đôi tay đã luyện đàn dương cầm nhiều năm. Khi những ngón tay đó mân mê ở nơi bí mật của anh, sự dịu dàng truyền ra từ chúng làm cả người anh tê dại.

Trời đã tối rồi. Hạ Hứa đứng trong phòng bếp hồi lâu, chợt giơ tay lên, “bốp” một tiếng tát vào mặt mình!

“Súc sinh!” Giọng anh khàn khàn như củ khô trong đồng lửa, lại tát thêm cái nữa: “Hạ Hứa, đem mày là đồ súc sinh!”

—

Cuối năm, Cục cảnh sát cực kỳ bận rộn. Vết thương của Hạ Hứa đã lành hẳn, liền về đội đặc công tham gia tuần tra. Đạo này Dụ Thần ít tìm đến anh hơn, tuy anh có nhớ hắn, nhưng đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bận bịu mãi đến nửa tháng sau, cuối cùng Hạ Hứa cũng có một ngày được nghỉ. Lúc đó anh vừa trực hết ca đêm, đi ra từ Cục cảnh sát, đang định về nhà ngủ bù thì chợt bị một chiếc xe có rèm che cản đường.

Cửa sổ xe hạ xuống, người ngồi trong lịch sự gật đầu chào anh, mỉm cười hiền lành.

Trong khoảnh khắc đó, mồ hôi lạnh chợt túa ra trên lưng anh. Cả thế giới thốt nhiên im lặng, anh không thể nghe thấy bất kỳ âm thanh nào nữa.

Anh thấy môi Thường Niệm cử động, dường như đang gọi tên mình.

“Hạ Hứa, lâu rồi không gặp.”

12. Chương 12

Dụ Thần đang họp thì trợ lý của hắn đột nhiên cầm di động xông vào, cúi người nói nhỏ gì đó vào tai hắn. Tay cầm bút máy của hắn chợt cứng đờ, ánh mắt trở nên cực kỳ lạnh lùng. Quản lý — người đang báo cáo — không dám nói tiếp nữa, tất cả mọi người trong phòng họp đều cúi đầu, nhìn chằm chằm vào tài liệu trước mặt mình.

Hắn cho dừng cuộc họp lại rồi bước nhanh ra khỏi phòng, vẫn giữ di động bên tai, gần như là chạy đến thang máy.

Giọng quản gia run lên vì sợ hãi: “Là tôi bất cẩn quá, đáng ra tôi không được để cậu Thường ra ngoài một mình với tài xế mới phải... Tôi không ngờ, không ngờ là cậu ấy lại đi tìm...”

“Đi tìm tình nhân của cậu.”

Thường Niệm đã biết, những người khác trong nhà cũng đã biết.

Một tiếng trước, Thường Niệm trông có vẻ bình tĩnh quay về biệt thự; lúc quản gia đẩy cậu vào phòng sách, cậu còn lịch sự mỉm cười với ông. Chẳng mấy chốc sau, trong phòng sách vọng ra tiếng khóc rất nhỏ, tiếp đó là tiếng vật nặng rơi xuống đất. Đám người hầu lập tức xông vào, nhất thời — sắc mặt ai cũng xám như tro tàn.

Xe lăn bị đẩy ngã ngửa ra, Thường Niệm nước mắt giàn giụa đang nằm rạp dưới đất, trên cổ tay trái là một vết thương chảy máu đỏ tươi.

Nữ đầu bếp hét toáng lên, hai người hầu nam vội vàng nâng Thường Niệm dậy, đè chặt cổ tay cậu. May mà hôm nay là ngày bác sĩ Lương đến khám định kỳ, lúc quản gia vội vàng gọi cho ông thì ông vừa mới đỗ xe xong ở bãi đỗ xe của biệt thự.

Trông Thường Niệm bây giờ hoàn toàn không còn vẻ thản nhiên như khi mới về. Cậu gào khóc thật lớn, toàn thân run lẩy bẩy, phải có quản gia và một người hầu nam khác giữ cậu lại thì bác sĩ Lương mới cầm máu cho cậu được.

Tất cả mọi người đều nghe thấy cậu lẩm bẩm như đã phát điên: “Tôi không thể lên giường, tôi không thể làm tình... Hạ Hứa cướp anh Thần của tôi đi mất rồi, anh Thần không cần tôi nữa...”

—

Lúc Dự Thần chạy đến bệnh viện thì vết thương của Thường Niệm đã được xử lý xong, đã cầm được máu. Vì có bác sĩ thao tác kịp thời nên cơ thể của cậu không có vấn đề gì cả, nhưng tinh thần cậu thì lại bị đả kích rất mạnh. Cậu vừa mới uống thuốc an thần, giờ đã ngủ rồi.

Hắn đứng bên giường bệnh một chốc, sắc mặt xám xịt, ánh mắt lạnh lẽo không hề có chút nhiệt độ nào. Đang nằm trên giường là người yêu vừa suýt chết của hắn, trông cậu tái nhợt yếu ớt, trên cánh tay gầy yếu còn cắm kim truyền dịch. Hắn là hắn nên thương tiếc cho cậu, nhưng tự đáy lòng hắn... chỉ ngập tràn nỗi chán ghét.

Thường Niệm điều tra về Hạ Hứa sau lưng hắn, còn giấu hắn đi tìm anh, bị kích thích rồi chạy về nhà tự sát, làm ồn đến độ ai ai cũng biết.

Dụ Thần siết chặt tay, lửa giận trong lòng bốc lên ngàn ngọn nhưng không biết xả đi đâu.

Quản gia vẫn trực ngoài phòng bệnh, thấy hấn đến thì vội vàng cúi đầu: “Cậu chủ đến rồi ạ.”

“Mọi người vất vả rồi.” Dụ Thần rất ít khi nổi giận với người làm, dù đang rất ức chế nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh: “Em ấy nói gì sau khi về?”

Quản gia thuật lại toàn bộ tình trạng của Thường Niệm cho hấn nghe. Càng nghe, ánh mắt hấn càng lạnh lùng, nghe đến đoạn “*không thể lên giường*” thì không nhịn nổi nữa, ngắt lời ông: “Nguyên văn lời Thường Niệm nói thế? Em ấy bị Hạ Hứa cười nhạo là ‘*không thể lên giường*’?”

“Vâng, cậu Thường đã nói như vậy. Cậu chủ cũng biết đấy... đó là chuyện mà cậu ấy luôn tự ti nhất.” Quản gia thở dài: “Hôm trước, tôi vừa nói với cậu là dạo này tình trạng tinh thần của cậu Thường không tốt đúng không? Tôi sợ là cậu ấy lại nghĩ ngợi lung tung, nên vừa mới hỏi tài xế Triệu đi cùng cậu ấy...”

Hấn cho phép ông nói tiếp, ông mới trầm giọng bảo: “Tiểu Triệu nói là, cậu Thường gặp được Hạ... cậu Hạ ở cửa Cục cảnh sát thành phố, hai người không nói gì trên xe cả. Tiểu Triệu dừng xe ở một quán cà phê rồi đỡ cậu Thường xuống xe, việc đẩy xe lăn vào quán là do cậu Hạ làm.

Cậu Thường và cậu Hạ vào quán nói chuyện, Tiểu Triệu có thể quan sát hai người từ bên ngoài. Lúc đầu, cậu Thường vẫn rất ổn, sau đó không biết vì sao lại mất kiểm soát, đứng lên khắc khẩu với cậu Hạ.”

Ông lấy một cái bình nhỏ ra: “Đây là thuốc bác sĩ Lưu kê hôm trước, tôi bảo cậu Thường phải mang theo bên người, nhưng cậu ấy lại bảo là chỉ ra ngoài giải sầu chút thôi nên không cần mang theo. Tôi sợ có gì bất trắc, nên đưa cho Tiểu Triệu. Lúc ấy, Tiểu Triệu thấy không ổn nên vội cầm thuốc chạy nhanh vào quán, vừa khéo nghe được cậu Hạ nói — “*Cậu không thể làm tình*”.”

Dụ Thần cau mày lại, mím chặt môi.

Hạ Hứa sẽ nói những lời như thế? Sao Hạ Hứa lại biết được tình trạng cơ thể của Thường Niệm?

Quản gia báo cáo xong rồi thì rời đi. Dụ Thần xoa xoa trán, đủ nỗi mâu thuẫn trong lòng gần như đã vắt kiệt trái tim hấn thành một vùng đất cằn cỗi.

Người nhà họ Thường sẽ tới ngay thôi, người lớn trong nhà hấn cũng vậy. Vì chuyện Thường Niệm tự sát, nhất định sẽ có sóng to gió lớn xảy ra giữa hai nhà.

Nhưng buồn cười là... hấn không hề cảm thấy sợ hãi chút nào cả.

Sự cố trong đợt trị liệu năm 18 tuổi của hấn là vết sẹo khó có thể mở miệng của hai gia tộc quyền cao chức trọng này. Mấy năm nay, người lớn hai nhà rất ít khi xen vào chuyện riêng của hấn và Thường Niệm. Dụ

Thần vốn nuôi chí làm chính trị, cũng định vào bộ đội sau khi kết thúc cấp 3 vì thế. Nhưng tất cả đã mắc kẹt lại sau chuyện đó, hẫng rời khỏi gia đình, trở thành thương nhân.

Dụ Thần vốn không hề sợ người lớn trong nhà mình sẽ chỉ trích. Hẫng chỉ... không biết phải đối mặt với người nhà Thường Niệm thế nào.

Thường gia đã giao Thường Niệm cho hẫng, hẫng không những không chăm sóc tốt cho cậu, mà còn chối bỏ lời thề năm đó, đi tìm tình nhân ở ngoài, hại cậu nghĩ quẩn trong lòng dẫn đến tự sát.

Nhưng sự áy náy và tự trách này lại bị lửa giận đốt đi hơn nửa — chuyện Thường Niệm tự ý đi tìm Hạ Hứa như một cái đinh ghim vào lòng hẫng vậy. Mà việc anh nói cậu “*không thể làm tình*” cũng là chuyện mà hẫng không thể ngờ tới.

Châm một liều thuốc, Dụ Thần mệt mỏi day day trán.

Giờ phút này, thế mà hẫng lại muốn nghe Hạ Hứa giải thích.

Người nhà họ Thường đến trước. Sắc mặt ba Thường rất tệ, mẹ Thường thất thố khóc rống, nhưng cả hai đều nể mặt người nhà họ Dụ nên không trách móc Dụ Thần quá nặng nề.

Không bao lâu sau, người nhà Dụ Thần cũng đến. Ba Dụ vung tay tát hẫng một cái – cái tát này rất mạnh, tát cho hẫng suýt nữa đã ngã xuống đất. Mẹ Dụ xót con, muốn đến đỡ hẫng nhưng lại thấy xấu hổ với nhà họ Thường, chỉ đành đứng bên gạt lệ.

Hẫng đứng thẳng lưng, không hề phản kháng.

Hẫng đáng chịu một cái tát này. Nhìn bốn người lớn hai nhà đứng đây, không hiểu sao mà áp lực trong lòng hẫng lại được giảm bớt.

Ván bài đã lật.

Mọi sự xấu xa đê hèn của hẫng, hoàn toàn bị bại lộ dưới những ánh mắt tra hỏi nọ.

Thường Niệm ngủ rất nông, chẳng bao lâu sau đã tỉnh. Khi mọi người vào phòng bệnh, cậu thấy Dụ Thần thì lập tức rơi nước mắt, khóc nức nở hô: “Anh Thần ơi, em vừa gặp Hạ Hứa rồi... Thực ra chuyện của hai người, em đã biết, biết từ lâu...”

Tiếng khóc của cậu vừa tức tưởi vừa đê nén. Cuối cùng mẹ Thường cũng không nhịn được nữa, chỉ tay thẳng mặt Dụ Thần mắng to: “Sao mày dám làm thế! Sao mày dám... phụ bạc con tao!”

“Mẹ.” Thường Niệm nhìn sang mẹ mình, ánh mắt vừa trong trẻo vừa lạnh lùng: “Ai bảo mọi người tới?”

Cả bốn người lớn đều sửng sốt. Cậu thờ ơ mỉm cười, bất đắc dĩ nói: “Đây là chuyện giữa con và anh Thần, không liên quan gì đến mọi người hết. Ai cũng có thể nói câu “xin lỗi”, chỉ trừ các người ra – các người không xứng. Người có lỗi nhất với con và anh Thần là ai, người biến con và anh Thần thành ra như thế này là ai, mọi người phải biết rõ nhất chứ?”

Mẹ Thường che miệng khóc. Vẻ mặt cậu lạnh đi: “Ra ngoài đi. Đây là việc trong nhà của con và anh Thần, mọi người không có tư cách tham gia.”

13. Chương 13

Sau khi Thường Niệm rời đi, Hạ Hứa ngồi lại một mình trong quán rất lâu, mãi đến khi ánh dương sáng chói chiếu xiên vào qua cửa sổ, chói đến mức mắt anh phát đau. Phục vụ đến hỏi có cần kéo rèm cửa xuống không, anh ngơ ngác ngẩn đầu, không nghe rõ người ta vừa nói gì. Anh cứ tưởng mình đã ngồi lâu quá, ảnh hưởng đến việc làm ăn của người ta nên vội vàng đứng lên, lảo đảo suýt ngã.

Quán café này cách Cục cảnh sát ba con phố, về phía xa hơn để đi về nhà anh. Lúc đó cũng là giờ ăn trưa, rất nhiều nhân viên văn phòng túa ra từ các cao ốc quanh đó, đi theo nhóm vào các quán ăn. Hạ Hứa ngần ngại đi giữa dòng người tập nập, đầu óc trống rỗng, dù đang mặc áo lông đi dưới ánh mặt trời nhưng trong lòng lại lạnh thấu xương.

Ngay từ đầu, tiếp cận Dự Thần đã là một sai lầm không thể tha thứ. Hơn nửa năm qua, anh không những không dứt ra khỏi vũng bùn này mà còn lún sâu vào nó, càng lún càng sâu, thậm chí còn không thể khống chế bản thân mà mơ về một tương lai với Dự Thần.

Nhưng một kẻ thứ ba thì còn có kiểu tương lai nào nữa, trừ việc bị đánh nguyên hình và chịu sự phỉ nhổ của người đời? Anh còn mặt mũi nào mà mơ về tương lai nữa chứ?

Ngây ngẩn bước tới ngã tư đường, đèn cho người đi bộ đã chuyển sang đỏ mà anh không hề để ý, cứ thế bước đi. Chợt một bác gái trung niên kéo anh lại: “Thằng nhóc này, sao không để ý gì thế? Đèn đỏ rồi mà còn đi? Nhỡ bị xe tông thì sao?”

Hạ Hứa lúng túng cảm ơn người nọ, lùi về ven đường, nhìn chằm chằm xuống chân của mình.

Ngay cả trẻ con năm tuổi cũng biết là không được sang đường khi đèn chuyển đỏ, nhưng vẫn có rất nhiều người vi phạm đủ loại lý do để phá luật. Nào là sắp đi làm muộn, nào là phải đưa con ốm đi viện...

Phần lớn những người lách luật đều lách được một cách an toàn, không hại gì đến mình và người khác. Chỉ có một số rất ít là gặp xui xẻo – hoặc có thể nói là tự làm tự chịu – là bị xe tông phải; có người chết tại chỗ, cũng có người trở thành tàn phế suốt đời. Những người lách luật xui xẻo đó... đã kéo cả gia đình họ

xuống vũng bùn.

Con người luôn tự viện cố cho mình, huống chi tình ái... lại là thứ khó mà kiểm soát được.

Đèn chuyển xanh, Hạ Hứa tiếp tục bước.

Anh cũng giống như những người không tuân thủ quy tắc giao thông nọ — rõ ràng anh biết mình không nên đến gần Dự Thần, không được bước qua ranh giới đó; nhưng cuối cùng anh vẫn bại trận trước dục vọng và bản năng, phá vỡ đạo đức vốn nên giữ gìn, đập lên lương tâm mà ông cha hằng nhắc nhở.

Sau khi gặp nhau ở bữa tiệc ngày đó, anh đã điều tra về gia đình và sự nghiệp của Dự Thần. Nhưng vì anh chỉ là dân đen thấp cổ bé họng, nên lượng thông tin anh tìm được rất ít; chỉ biết là Dự Thần đã thành đôi với Thường Niệm từ lâu, và hình như sức khỏe của Thường Niệm không được tốt lắm.

Khi ấy, anh không có khái niệm gì về “*sức khỏe không tốt*” cả. Mãi đến hôm nay khi thấy cậu ngồi xe lăn, nghe cậu khổ sở nói ra chuyện mình không thể sinh hoạt tình dục sau đợt bạo bệnh, nói cậu không thể làm tình, không thể thỏa mãn được Dự Thần...

Lúc nói đến đoạn này, Thường Niệm cực kỳ kích động, thậm chí còn đứng bật dậy. Cả người cậu run lên, chỉ vào mặt anh, giọng rất nhỏ, nhưng từng câu từng chữ lại như vết dao khứa vào lòng anh: “Hạ Hứa, năm đó tôi coi cậu là bạn, là anh em. Giờ tôi đã là kẻ tàn phế, nếu cậu đã muốn ở bên anh Thần thì sao không nói với tôi một tiếng? Tôi có thỏa mãn được anh Thần đâu, tôi sẽ hai tay tặng anh ấy cho cậu mà... Sao hai người phải lừa tôi? Sỉ nhục một người bất lực không thể làm tình như tôi làm cậu sung sướng lắm hả?!”

Sự áy náy và xấu hổ với đối phương ngập tràn trong tâm trí Hạ Hứa, anh không thể biện hộ được câu nào cho bản thân, mãi sau mới ngơ ngẩn lặp lại lời Thường Niệm vừa nói: “Cậu không thể làm tình với Dự Thần ư...”

“Phải!” Giọng cậu chột cao vút lên: “Đúng như cậu nói đấy! Tôi không thể làm tình!”

May là giờ đang là buổi sáng, trong quán không có khách khác, bọn họ lại ngồi trong góc, người bán hàng ngoài kia cũng không nghe được họ đang nói gì.

Hạ Hứa rất hối hận, nhưng lời “*xin lỗi*” cứ nghẹn ứ mãi ở cổ họng — chuyện anh đã làm đâu phải chỉ “xin lỗi” một tiếng là xong?

Đúng lúc này, tài xế của Thường Niệm vội vã xông vào, đỡ lấy cậu an ủi. Chột cậu trở nên điên cuồng hơn, túm tay tài xế nói: “Cậu ta nói tôi, nói tôi...”

Lời tiếp theo không được nói ra; dường như vết sẹo ấy quá đau đớn, cậu không sao chính miệng vạch trần được.

Tài xế liếc nhìn Hạ Hứa, vội lấy ra một cái bình nhỏ: “Tôi nghe thấy rồi. Cậu Thường, cậu không thể kích động được, không tốt cho sức khỏe đâu. Quản gia đã dặn tôi là có gì thì phải cho cậu uống cái này.”

Người thường cũng có thể nhìn ra – vì chuyện người thứ ba xen vào gia đình mà Thường Niệm đã sắp tan vỡ rồi; huống gì Hạ Hứa còn là một cảnh sát nhạy bén, sao anh có thể không nhận ra cơ chứ?

Trong lúc anh đứng chờ xe buýt, chợt có tầng mây che khuất mặt trời, làm trời đột nhiên tối đi. Hạ Hứa ngẩng lên nhìn bầu trời, ánh mắt trống rỗng, ngây người đứng hồi lâu, lặng lẽ nói với chính mình: *Phải buông tay thôi!*

Dù có luyến tiếc đến mấy, thì mối quan hệ này cũng không thể kéo dài thêm nữa — nếu ngay cả chút lương tri cuối cùng này mà anh cũng không giữ được, thì anh còn xứng làm người nữa ư?

Trong phòng bệnh chỉ còn Dụ Thần và Thường Niệm. Sau khi đuổi cha mẹ ra ngoài, cậu im lặng rất lâu, lấy tay không bị thương xoa xoa khóe mắt đỏ bừng, ngẩng lên nhìn hần, mỉm cười yếu ớt.

Cậu nhìn hần, ánh mắt vừa thành kính vừa chăm chú, giọng nói không khác bình thường là mấy, hần là đã tỉnh tâm lại: “Anh Thần, em xin lỗi.”

Khi mới nghe quản gia thuật lại những việc cậu đã làm, Dụ Thần tức mà không làm gì được, sự chán ghét đối với cậu đã vượt qua cả nỗi áy náy. Nhưng Thường Niệm trước mắt hần đây... vừa cô đơn vừa đáng thương, đã chủ động đuổi cha mẹ mình ra ngoài, lại còn nói lời xin lỗi hần...

Nhất thời, sự hổ thẹn lại trào lên tự đáy lòng hần, mãnh liệt gào thét đến độ nội tạng hần phát đau.

Người sai đâu phải là cậu, rõ ràng người sai là hần!

Hần và Thường Niệm đều được sinh ra ở gia đình giàu có, nhưng năm họ 18 tuổi, cha mẹ họ đã đồng thời nhất trí đẩy họ vào tuyệt cảnh. Ba tháng ở trong trung tâm “chỉnh cho thẳng lại” đó, họ là chốn nương tựa duy nhất của nhau. Là hần đã phản bội cậu trước, hần lấy tư cách gì để được cậu xin lỗi cơ chứ?

Dụ Thần đến gần giường Thường Niệm, trong mắt ngập tràn nỗi đau đớn và xót xa. Cậu nắm tay hần, cúi đầu từ từ nói: “Anh Thần, em đã sai rồi. Sau này em sẽ không tự hủy hoại mình nữa, sẽ không tạo thêm phiền phức cho anh nữa, cũng không quan tâm đến việc anh làm gì ở ngoài nữa. Em đã không phải là một người đàn ông bình thường rồi, nhưng anh thì có. Em không nên trói buộc anh...”

Đoạn cậu ngẩng đầu, ánh mắt lấp lánh nước: “Anh Thần, anh có người khác bên ngoài cũng được, em sẽ không ồn ào nữa. Em chỉ xin anh một việc... xin đừng bỏ rơi em.”

Lý trí Dự Thần âm âm rung động, nổi hổ thẹn tựa như một bức tường cao ngất đột ngột sụp xuống, vùi hẳn dưới một đồng phế tích hoang tàn.

Thường Niệm cực kỳ bình tĩnh, dường như đã hoàn toàn nghĩ thông, đều đều kể lại chuyện gặp Hạ Hứa, thậm chí còn tự trách mình: “Là em không khống chế được... Hạ Hứa chỉ nói sự thật thôi, thế mà em lại làm căng với cậu ấy... Em không nên như vậy mới phải, thực sự là quá mất mặt rồi.”

Tại Dự Thần như ừ đi. Cậu quá đáng thương, mà càng đáng thương thì lại càng làm nổi bật lên tội lỗi không thể tha thứ của hắn và Hạ Hứa.

Hắn không muốn suy nghĩ thêm về tình cảm mình dành cho anh nữa, nhưng hắn buộc phải thừa nhận rằng — càng ngày hắn càng dung túng cho anh.

Nhưng dù có dung túng đến mấy, thì hắn cũng không thể chấp nhận chuyện anh nói như thế với Thường Niệm. Có khác nào anh đang cầm dao đâm thẳng vào tim cậu đâu?

Thường Niệm hơi mệt, yếu ớt nhắm mắt nghỉ ngơi. Dự Thần ngồi bên cậu một chốc, dèm kín chăn cho cậu rồi cũng ra ngoài.

Người lớn hai nhà đã rời đi. Hắn hổ thẹn với cậu một, thì bọn họ hổ thẹn với cậu mười, đến mức mà sau khi bị đuổi đi, họ chỉ có thể chạy trốn.

Dự Thần hút hết hai điếu thuốc, chờ cho mình bình tĩnh lại rồi mới gọi cho Hạ Hứa.

Anh nhận điện thoại, xung quanh anh lúc đó hơi ồn ào. Hai người hẹn gặp nhau ở một bến xe buýt gần đó.

—

Hạ Hứa vừa xuống xe buýt thì đã thấy xe Dự Thần ở gần đó. Anh không mở cửa xe bước vào, mà chỉ đứng ngoài, lấy ví trong người ra.

Ví tiền nọ đã rất cũ, chắc chỉ là loại thường mấy trăm đồng một cái thôi, dùng mấy năm rồi nên đã hơi bạc màu — hệt như ví tiền của những người lao động phổ thông khác trong thành phố này vậy.

Dự Thần xuống xe, nhíu mày nhìn Hạ Hứa. Động tác trên tay anh khựng lại, hắn là đã biết hắn sắp nói gì.

Hắn nói: “Thường Niệm đã tới tìm cậu?”

“Ừ.” Trái tim anh đập nhanh hơn — cái gì cần đến cuối cùng cũng phải đến.

“Hai người đã nói gì?”

Anh cúi đầu, không phải vì sợ, mà là vì áy náy quá mức: “Cậu ấy nói cậu ấy đã biết anh có người khác ở ngoài, và người đó là tôi.”

Hắn nhìn mi mắt run rẩy của anh, im lặng hồi lâu mới nói tiếp: “Cậu biết chuyện em ấy không thể sinh hoạt giường chiếu rồi ư?”

Anh ngẩn ra, khóe miệng giật giật, trái tim bị sự hổ thẹn bóp chặt lấy, vài giây sau mới gật nhẹ: “Ừ.”

Nên cậu đã làm nhục em ấy bằng chuyện này?

Dụ Thần cố nén cơn giận, mắt quắc lên, hít một hơi thật sâu, cố gắng nói nhẹ nhàng hết mức: “Hai người đã nói về chuyện sinh hoạt giường chiếu của em ấy?”

“Ừ.” Anh cúi đầu thấp hơn, bàn tay cầm ví bắt đầu run rẩy.

Dụ Thần đã hiểu rồi. Hành động của Hạ Hứa đã chạm đến ranh giới cuối cùng của hắn – dù hắn không yêu Thường Niệm đi chăng nữa, thì hắn cũng không chấp nhận được chuyện một người đột nhiên lao vào đời mình như anh lại làm nhục cậu như vậy!

Tức giận lẫn át lý trí, tay phải hắn chợt giơ lên, tát thật mạnh vào mặt Hạ Hứa!

Anh lui về sau nửa bước, ngẩn ra một chốc rồi cay đắng mỉm cười. Đứng vững rồi, anh lấy một cái thẻ từ ví tiền ra, đưa cho hắn: “Đây là thẻ lần trước anh cho tôi, nói là tôi có thể tiêu tùy ý. Coi như hôm nay chúng ta kết thúc nhỉ? Anh bao nuôi tôi, tôi lấy tiền của anh, tổng cộng là 9 vạn 7 ngàn*, số lẻ tôi không nhớ. Cầm lại thẻ đi, sau này tôi sẽ không tìm đến anh nữa.”

Dụ Thần nhìn Hạ Hứa, nhìn dấu bàn tay trên mặt anh, nhìn đến độ mắt hắn phát đau.

14. Chương 14

Nửa bên má Hạ Hứa rất rất đau nhói, không cần nhìn cũng biết là đã sưng lên. May là mũ trùm của áo lông rất lớn, viền mũ còn lót một vòng lông dày, nên đội nó lên thì người ngoài khó mà nhìn thấy mặt anh. Mấy hôm nay ông nội anh lại bệnh, giờ đang ở bệnh viện của khu tập thể, trong nhà không có ai hết.

Anh vội vàng về nhà, lấy khăn lạnh đắp lên má, tay còn lại châm điều thuốc. Trong suốt cả quá trình này, anh không hề liếc qua gương trong phòng lần nào.

Anh sợ phải nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của mình.

Nếu Dụ Thần không tát anh lần này, thì tự anh cũng sẽ tát. Không có gì phải buồn phiền cả – đây vốn là một mối quan hệ tội lỗi, đã muốn chặt đứt thì phải chặt đứt hoàn toàn, tuyệt đối không được lưu luyến. Anh không thể mù quáng thêm nữa, dù có đau lòng đến mức nào... thì cũng không thể rơi nước mắt.

Hút liên tiếp gần nửa bao thuốc lá, thay hai cái khăn lạnh, cuối cùng cảm giác bỏng rát trên mặt anh cũng vơi bớt đi. Hạ Hứa nhìn đồng hồ — sắp đến giờ đến bệnh viện thăm ông nội rồi. Giơ điện thoại lên soi, không thấy dấu bàn tay nữa, chỉ còn hơi hồng hồng.

Không sao cả. Mùa đông lạnh thế này, anh cứ nói là má anh bị lạnh đỏ lên là được.

Mắt anh cũng hồng hồng. Anh cúi đầu lọc xuống gạt tàn, nghĩ bụng sẽ nói là mắt mình bị khói hun đỏ.

Bệnh viện rất gần khu tập thể. Ông nội anh đã già lắm rồi, người gầy nhất trong phòng bệnh đó, nhưng lại rất có tinh thần, đang nằm trên giường nhưng vẫn luôn miệng khoe với giường bên cạnh rằng cháu mình là một đặc công tài giỏi. Lúc Hạ Hứa mang cơm nước đến, ông nhìn mặt anh hồi lâu, đương lúc anh định nói “*Bên ngoài lạnh quá*” thì ông lại bảo: “Sau này đánh ai thì để ý một chút, đừng để người ta đánh vào mặt mình.”

Anh giật mình, vội vàng đáp: “Không đâu ạ, cháu có đánh nhau với ai đâu!”

“Không thì sao mặt lại hồng thế kia?” Ông nhận lấy cà mèn trong tay anh, quay sang bảo giường bên cạnh: “Thằng cháu nhà tôi có đẹp trai không? Hoa khôi của Cục cảnh sát đấy, sau này thế nào cũng cưới được vợ hiền! Chẳng qua lại không biết quý trọng bản thân mình chút nào cả, ông xem xem, đi bắt cướp thế nào mà lại để người ta đâm vào mặt mình thế kia, đâm vỡ rồi thì bắt đền ai bây giờ...”

Hạ Hứa lúng túng đứng đó một lúc, thấy túi tã trên tủ đầu giường thì mang đi rửa. Trong WC có một chiếc gương rất lớn, anh ngẩng lên nhìn người trong gương, trong lòng như bị cái gì chặn lại, rất khó chịu.

Ông nội anh vẫn mang tư tưởng truyền thống như những người ở thế hệ trước – ông vẫn mong anh sớm ngày cưới vợ, sinh con, sống một cuộc sống bình đạm. Anh luôn lấy cơ bản công việc, hoặc không có đối tượng vừa ý để từ chối ông. Nhưng thực tế là — từ khi gặp người nọ hồi cấp 3, anh đã biết là mình không thích phụ nữ rồi.

Cơm nước xong, ông nội đuổi anh về nhà nghỉ. Anh ở lại với ông thêm chốc nữa rồi mới rời đi. Trên đường về có đi qua một ngân hàng, anh chợt nhớ ra gì đó, vào đây rút 2 vạn tiền mặt ra rồi đến một ngân hàng khác, gửi 2 vạn đó vào, rồi mới về nhà.

Đương nhiên anh ở với Dụ Thần không phải là vì tiền, nhưng nếu anh không đòi gì từ hắn thì chắc chắn người khác sẽ nghi ngờ. Vậy nên, anh lấy danh nghĩa báo hiếu cho ông nội để đòi tiền của hắn, thỉnh thoảng lại rút một khoản ra, nhưng thực tế lại chưa dùng tới xu nào.

Lần đầu tiên đi rút tiền, anh phải làm một thẻ thanh toán* mới rồi để tiền vào, lâu dần trong đó phải có gần 10 vạn. Anh không thể dùng số tiền này, nhưng cũng không kiếm được lý do gì để trả cho hắn. Bây giờ, mối quan hệ phi đạo đức này đã kết thúc, nếu anh còn giữ tiền trong tài khoản thì kỳ lắm.

May là vừa này anh chợt nghĩ ra — cách thích hợp nhất để tiêu số tiền này.

Về nhà mở máy tính lên, Hạ Hứa vào trang web của trường cấp 3 số Một thành phố. Ở nơi dễ thấy nhất trong web là bốn chữ lớn — “*Giúp đỡ học sinh*”.

Trường cấp 3 số Một là trường trung học tốt nhất trong thành phố An, tập hợp con cháu nhà quyền quý và học sinh ưu tú trong cả thành phố. Nhằm giúp đỡ các học sinh có hoàn cảnh khó khăn, hàng năm nhà trường vẫn thường cấp học bổng cho các đối tượng này. Một phần tài chính cho quỹ học bổng này được trích ra từ phí tài trợ lúc nhập học của nhóm học sinh nhà giàu, một phần là từ lượng quyên góp của xã hội. Mà mục “*Giúp đỡ học sinh*” này chính là nơi tiếp nhận phần tài chính từ xã hội đó.

Hơn mười năm trước khi còn học ở đây, Hạ Hứa đã đạt được học bổng nợ nhiều lần, số tiền học bổng khá lớn. Nhất là với học sinh nhà nghèo, số tiền này cực kỳ có ý nghĩa.

Dụ Thần cũng từng là học sinh của ngôi trường này, lấy danh nghĩa của hắn để quyên góp 9 vạn 7 ngàn nợ cho trường thì cũng hợp lý lắm chứ.

Hạ Hứa vào mục “*Giúp đỡ*”, tích ở ô “*Học sinh cũ*”, điền tên và lớp học hồi xưa của Dụ Thần vào, còn lại để trống hết, rồi chuyển 2 vạn mà mình vừa chuyển vào tài khoản cho trường.

Lúc đầu anh muốn gửi hết một lượt, nhưng thẻ thanh toán online của anh lại có giới hạn chuyển tiền mỗi ngày là 2 vạn, nên anh chỉ có thể chia ra gửi làm 5 lần.

Đồng nghiệp nữ ở Cục cảnh sát vẫn thường trêu anh, bảo anh “nhà quê” chẳng giống vẻ bề ngoài gì cả. Thời đại nào rồi, còn ai không làm thẻ tín dụng* nữa? Có ai là chưa đến ngân hàng điều chỉnh hạn mức chi tiêu đâu? Chẳng ai chỉ có mỗi một tấm thẻ thanh toán như anh, mỗi lần muốn mua gì là lại phải đi rút tiền rồi gửi lại, phiền chết đi được.

Bao nhiêu năm rồi anh vẫn thế, vẫn không đi làm thẻ tín dụng mà chỉ có một tấm thẻ thanh toán. Dù trong mắt người ngoài thì anh có vẻ hơi cổ hủ lạc hậu thật, nhưng chẳng ảnh hưởng gì đến cuộc sống của anh hết.

Chuyển khoản xong, Hạ Hứa nhìn chăm chăm vào dòng chữ “*Trợ giúp thành công*” mới hiện lên trên màn hình. Tên Dụ Thần được trang trí bằng một đóa hoa hồng lớn, cạnh đó là tấm thiệp sắc sỡ ghi lời cảm tạ.

Người ta thường nói — thời gian ở trong sân trường dường như đã được đọng lại; mặc cho bên ngoài gió táp mưa sa thế nào, thì dưới mái trường vẫn luôn bình yên như thế. Hoặc có lẽ chỉ là... sự quê mùa ngàn năm không đổi mà thôi.

Nếu không thì sao đóa hoa hồng và thiệp cảm ơn kia vẫn y hệt như mười năm trước thế?

Hạ Hứa cười khỏ, tắt web đi. Anh thở phào nhẹ nhõm, ngồi ngẩn ra một chốc, chẳng hiểu sao mà bên má bị tát lại nóng nóng lên, dường như huyết mạch sôi trào toàn thân anh đang tập trung hết về đó.

Anh che nó đi, nhưng lòng bàn tay lạnh băng vẫn không sao xóa tan nhiệt độ trên má được. Anh đứng lên, mở tủ đầu giường lấy ra một chiếc hộp màu lam sẫm, mở nó ra.

Trong hộp là một viên ngọc lớn cỡ bàn tay trẻ con.

Anh cầm nó lên, áp vào má mình để giảm nhiệt. Mặt ngọc gồ ghề, khắc một con rồng đang cười mây đạp gió. Ngón tay anh run run, hầu kết cũng khẽ chuyển động.

Trông nó chỉ là một mảnh ngọc rất đổi bình thường.

Sinh nhật năm ấy, nhà Dụ Thần mở tiệc rượu, mời hết bạn bè là con nhà giàu đến, ai đến cũng được tặng một viên ngọc thượng hạng — đương nhiên là Hạ Hứa không được mời. Mấy ngày sau, hấn đưa miếng ngọc tâm thường này cho anh, nói là hấn đã tặng hết ngọc đẹp cho người khác rồi, chỉ còn một miếng này, anh thích thì cứ giữ lại.

Anh vút nó vào cặp mình, tỏ vẻ như chẳng quan tâm; nhưng về nhà rồi thì lại tìm hộp quà đẹp nhất trong nhà đến, cẩn thận đặt miếng ngọc này vào.

Thoắt cái đã mười mấy năm trôi qua, anh chưa từng đeo miếng ngọc này lên người, thậm chí còn không cho ai biết là mình đang có nó.

Ngọc được giấu kín trong hộp, cũng như nỗi lưu luyến từ năm lớp 12 mà anh chưa từng nói ra.

**thẻ thanh toán (debit card): loại thẻ mà người nắm giữ cần cho tiền vào rồi mới rút ra được khi cần (chỉ rút trong khoảng đã cho vào), có thể thực hiện chuyển tiền, làm sổ tiết kiệm v.v Không cần chứng minh tài chính.*

**thẻ tín dụng (credit card): loại thẻ mà người nắm giữ có thể chi tiêu quá lượng tiền đã cho vào (trong một mức độ nhất định) và sẽ trả NH trong tương lai. Nói cách khác là NH đang cho người này vay tiền. Phải chứng minh tài chính.*

Thanh niên Hạ Hứa chắc kiểu không có nhu cầu tiêu quá bao giờ nên không làm credit card. Lập debit card mới để rạch ròi tiền mình với tiền của Dụ Thần ra?

15. Chương 15

Hơn mười năm trước, khi Hạ Hứa cầm thành tích nằm trong top 10 kỳ thi cấp 3 toàn thành phố để bước vào trường cấp 3 Số Một, ai ai cũng cho rằng ba năm sau, tên anh sẽ trang nghiêm nằm trong danh sách đỗ của đại học nổi tiếng Thanh Bắc.

Nếu anh không đơn phương thâm mến Dụ Thần, thì đúng là... cuộc đời anh sẽ hoàn toàn rẽ sang hướng khác.

Trường trung học Số Một có nguồn nhân lực và cơ sở vật chất rất dồi dào. Chỉ riêng khối 10 mà đã có tới 25 lớp, trong đó có 4 lớp chọn. Học sinh trong 4 lớp chọn này đều là người giỏi xuất sắc trong thành phố – nếu thành tích của cậu không tốt, thì nhà có nhiều tiền mấy cũng chỉ được vào lớp thường thôi.

Hạ Hứa vào lớp 10-1 — lớp giỏi nhất trong số các lớp giỏi, còn Dụ Thần vào lớp 10-19. Vì trong lớp 10-19 có rất nhiều con cháu nhà quyền quý, nên lớp này toàn bị gọi trêu là “lớp quý tộc”.

Anh dậy thì rất thành công, mới 16 tuổi mà đã cao gần mét 8. Hôm đến báo danh, anh mặc đồng phục bóng rổ nhạt màu đứng giữa hàng người, dễ dàng thu hút ánh nhìn của hơn nửa con gái trong khối. Nhưng anh thì lại bị hấp dẫn bởi một người khác cao xấp xỉ mình.

Hắn là người nọ đến muộn, sơ vin vạt có vạt không, đi một đôi giày thể thao rất sạch sẽ, chạy lướt qua hàng của lớp 10-1 như một cơn gió.

Ánh mắt anh đuổi theo bóng hình người nọ, muốn nhìn rõ xem người đó thuộc lớp nào, nhưng lại bị người bên cạnh nhỏ giọng nhắc: “Hạ Hứa, đừng nhìn gái đẹp nữa! Cậu cao như thế, cẩn thận bị chủ nhiệm soi đấy!”

Học sinh nào mà chẳng sợ giáo viên chủ nhiệm – Hạ Hứa vội quay lại, chắc chắn là chủ nhiệm đang không nhìn về hướng mình rồi thì quay sang, tiếp tục nhìn theo người nọ. Nhưng một giây này cũng đủ để người nọ biến mất trong tầm mắt anh, không nhìn thấy đâu nữa.

Anh nhún nhún vai, hơi thất vọng một chút.

Trời sinh tính anh thích ồn ào náo nhiệt, thích kết thêm bạn bè. Có lẽ là vì hồi nhỏ thường được khen là “*xinh đẹp*”, lớn lên lại được khen là “*đẹp trai*”, nên anh có một “tật xấu” nho nhỏ là... hơi ham sắc đẹp một chút. Chỉ cần đối phương trông đẹp – không cần thiết là nam hay nữ – thì anh sẽ chạy theo làm quen vài câu, không hề có cái vẻ cao ngạo mà mọi người thường thấy ở học sinh giỏi.

Người đến trễ vừa nãy không chỉ là một anh chàng đẹp trai, mà còn khá cao nữa. Nếu anh có thể làm bạn với người đó... có khi sau này có thể chơi bóng rổ với nhau rồi.

Nhưng đã lỡ mất rồi thì thôi. Hạ Hứa nghĩ – dù sao cũng học chung một trường, chẳng mấy mà lại đụng mặt nhau ấy mà.

Nhưng anh không ngờ rằng — lần gặp tiếp theo đã là nửa năm sau.

Hạ Hứa là lớp trưởng của lớp 10-1, vừa học tốt vừa giỏi thể thao, kéo được đội thi của lớp chọn vào bán kết của cuộc thi bóng rổ trường, đồng thời đạt được ba giải quán quân điền kinh ở ba hạng mục 400 mét, 800 mét và 1500 mét — lúc đó anh đã là đề tài bàn luận sôi nổi của nữ sinh toàn trường rồi. Không bao lâu sau ở kỳ thi cuối kỳ, tên anh lại chễm chệ nằm ở top 3! Vậy nên sang kỳ 2 của năm lớp 10, anh được các đàn chị khóa trên nhất trí bầu làm hotboy của trường, cực kỳ nổi tiếng.

Trước giờ, cái danh hotboy trường này vẫn luôn thuộc về học sinh của lớp thường — nghĩa là lớp con nhà giàu — chứ chưa bao giờ thuộc về học sinh lớp chọn cả. Lúc ấy Hạ Hứa trẻ tuổi nông nổi, không hề biết khiêm tốn là gì; người khác gọi anh là “hotboy”, là “nam thần” thì anh cứ đắc ý nhận lấy thôi. Dần dần, có một số người khó chịu với anh, đương nhiên phải kể đến đám con ông cháu cha trong “lớp quý tộc” 10-19 nọ.

Dụ Thần là tên cầm đầu của đám này, số lần đi đánh nhau trong kỳ còn nhiều hơn số lần lên lớp. Dù thường ngày hắn không đi học, nhưng vẫn luôn nghe đàn em báo tin — nào là Hạ Hứa lớp 10-1 nhận được bao nhiêu thư tình, thắng bao nhiêu trận đấu, thi được bao nhiêu điểm v.v

Trong mười đứa con trai độ 16 17 tuổi thì phải có đến chín đứa mắc bệnh trẻ trâu, đứa còn lại là trẻ trâu nặng hơn. Dù cái bệnh này của Dụ Thần không nặng lắm, nhưng hắn vẫn khó chịu với cái thằng hotboy ngứa mắt kia.

Đầu óc của thằng hotboy này cứng như đá vậy, bị “nhóm quý tộc” cảnh cáo mấy lần rồi mà vẫn cứ nhờn ra đấy, vẫn oai phong làm “nam thần” như thế đấy!

Hắn thấy chắc chắn là thằng hotboy này đang cố ý, liền lên lút phái đàn em đi thăm dò anh, để chúng đi “*dạy dỗ*” cho anh một trận.

“*Dạy dỗ*” của đám học sinh cấp 3 không phải là chặn lại đánh hội đồng thì sẽ là cậy lớn hiếp bé, tự cho là mình đang thay trời hành đạo thôi. Lớn lên nhìn lại mới biết... đó đúng là lịch sử đen tối không thể xóa nhòa mà.

Hạ Hứa thấy mình đúng là xui xẻo hết mức, tan học xong đi làm thêm tự dưng lại bị một đám người chặn lại. Tuy xử lý chúng rất dễ dàng, nhưng vẫn tốn kha khá thời gian, hại anh quần áo xộc xệch chạy đến chỗ làm, lại còn bị bà chủ mắng một trận. Liên tiếp nửa tháng như thế, cuối cùng anh cũng không chịu nổi nữa, bảo đám đàn em kia gọi “thằng họ Dụ” đến đây.

Hôm đó, Dụ Thần gọi hết anh em nổi khố trong khu nhà đến, Hạ Hứa thì gọi hết anh em mình quen từ trường thể dục hồi xưa và chỗ làm thêm.

Trước khi gặp nhau, Hạ Hứa lên tinh thần chiến đấu, định bụng phải cho đối phương phục sát đất. Gặp rồi mới biết — hóa ra Dụ Thần chính là anh chàng đẹp trai mà anh vừa nhìn đã thích hôm khai giảng!

Đứng trước trai xinh gái đẹp, Hạ Hứa khó mà ra tay được. Nhưng người gọi đối phương đến là anh, các anh em của anh còn ở đây nữa, nên anh cũng không còn đường lui.

Cả hai bên lẫn xả vào nhau, lúc đầu thì khó phân thắng bại, nhưng càng về sau thì càng nhìn rõ — đám học sinh thể dục đang chiếm ưu thế. Mà Dụ Thần cũng bị Hạ Hứa đè xuống đất, khoe miệng rách ra, nhổ ra một búng máu.

Anh kéo hắn lên, nhìn vào vết thương trên khoe miệng của hắn. Chẳng hiểu sao mà anh ngẩn ra một lúc, trái tim tự động nhảy thót lên, thế mà lại cúi người xuống, phúi bụi trên đùi đối phương.

Cả hai đều sưng sốt.

Hạ Hứa gãi đầu, cảm thấy mình vừa ra tay quá mạnh, hơi ngượng ngừng cụp mắt xuống, không dám nhìn vào mặt Dụ Thần. Hắn cũng không nói gì cả, đứng đó một chốc rồi xoay người đi. Anh nhìn theo bóng lưng người ta, chợt thấy tai mình nóng nóng.

Sau hôm đó, không có ai chặn đường đi làm thêm của Hạ Hứa nữa cả, mọi sự đều quay về an bình như trước. Chỉ có một chuyện phiền phức là — thỉnh thoảng Dụ Thần sẽ đến “gây rối”, có hôm trên trường còn lần đến cửa sau của lớp anh, đứng rất ngang nhiên, huýt sáo một tiếng, ngoắc ngoắc ngón tay.

Anh đang chăm chú nghe giảng, nhưng lại không thể từ chối nổi mong chờ từ đáy lòng, đành đứng lên nói mình đau bụng phải xuống phòng y tế, rồi rút tay vào túi đi theo hắn — Đúng là trốn học trắng trợn!

Khi ấy, cả lớp đều nghĩ là anh bị “lớp quý tộc” bắt nạt — vì lần nào trở về, đồng phục vốn sạch sẽ của anh cũng dính đầy bụi, thỉnh thoảng còn có vết thương trên tay.

Nhưng thực tế lại không phải vậy.

Dụ Thần thích đánh cận chiến, vì lớn lên trong khu nhà toàn quân nhân nên cách đánh cũng đậm kiểu bộ đội. Hạ Hứa lại đấm đá kiểu bản năng, không theo đường lối nào cả; nên lần đầu đánh nhau Dụ Thần đã phải chịu đòn khá nhiều. Hắn thường dẫn anh đến nhà kho bỏ hoang ở sau trường học, dạy anh mấy bí quyết đánh nhau. Hai người vật lộn trong nhà kho đầy bụi, mùi mồ hôi hòa lẫn với mùi hanh hanh của đầu hè, thế mà lại làm lòng người lưu luyến.

Đánh xong, nếu còn sớm thì hắn sẽ rủ anh cùng chơi bóng rổ. Để tranh bóng mà hai cơ thể trẻ trung thường xuyên đụng vào nhau, không ai chê đối phương nhiều mồ hôi cả, còn chơi xấu, không tranh được bóng thì ôm ghì lấy đối phương không buông...

Hạ Hứa rất thích Dụ Thần, coi người ta là anh em tốt, mãi đến một ngày nọ trong kỳ nghỉ hè, anh mơ thấy hắn cầm “*thứ đó*” của mình, rồi anh bắn đầy tay hắn.

Khi tỉnh lại, quần anh ẩm ướt, thứ vừa xuất tinh vẫn còn hơi cương.

Anh giật mình hoảng sợ, vọt thẳng vào WC. Nhưng nơi đó của anh vẫn cương cứng nóng bỏng, anh chỉ có thể tựa vào vách tường tự thủ dâm.

Ý thức là thứ không thể khống chế — khi lên cao trào, trong đầu anh chỉ toàn là cơ thể mạnh mẽ hoàn hảo của Dụ Thần.

Từ lúc đó anh đã biết... anh thích người con trai ấy, anh muốn người con trai ấy...

16. Chương 16

Thích là một chuyện, nhưng tỏ tình lại là chuyện khác. Hạ Hứa chôn sâu tình yêu duy nhất này vào đáy lòng, mặt ngoài thì vẫn giữ một khoảng cách an toàn với Dụ Thần như xưa.

Sang lớp 11, chương trình học của lớp chọn nặng hơn hẳn. Hạ Hứa là lớp trưởng, nên càng có áp lực lớn hơn. Sau khai giảng không lâu, các lớp tuyển bắt đầu chọn người — anh được chọn vào đội tuyển toán. Chiều sau khi tan học, anh sẽ đi học với đội tuyển, sau đó nữa thì đến lớp tự học buổi tối; tính ra thì chỉ có thể ăn tối trong mười phút giải lao giữa giờ. Anh đã bỏ việc ở nhà hàng, đổi sang chạy bàn cho nhà hàng lớn của hàng xóm sau khi tự học buổi tối xong.

Lịch của anh rất kín, hầu như không có thời gian để chơi với Dụ Thần nữa.

Đôi khi anh nghĩ — anh và hắn... có thể tính là quen nhau không?

Cũng không hẳn, nhỉ? Dụ Thần có rất nhiều bạn bè, nếu bảo thân thì phải như Thường Niệm mới gọi là thân kia.

Trong đám bạn của Dụ Thần, người duy nhất anh nhớ tên là Thường Niệm. Cậu trai thanh tú xinh đẹp, giọng nói nhỏ nhẹ đó thường đi theo Dụ Thần; ngay cả lúc đánh nhau cũng đi theo. Sau này hắn hay đến lớp anh lôi anh đi “luận bàn”, thường xuyên kéo anh đến nơi cực kỳ hẻo lánh — không phải nhà kho thì sẽ là công trường; thế mà Thường Niệm cũng tìm ra được. Cậu hồng hộc chạy tới, tay cầm túi kem và đồ uống lạnh; đưa một chai cho anh trước, rồi tự tay vặn nắp một chai, đưa cho Dụ Thần. Hắn chưa bao giờ khách sáo với cậu, chẳng buồn nói cảm ơn, cứ thế cầm lên tu ừng ực.

Con trai vừa đánh nhau xong thì vừa nóng vừa khát, tu một hơi phải hết hơn nửa bình. Thường Niệm cười khuyên: “Uống chậm thôi. Nước này vừa lấy ra từ tủ lạnh đấy, uống một hơi như thế nhỡ ốm thì sao?”

Hắn ném cái chai rỗng vào túi cậu: “Nghĩ ai cũng yếu ớt như cậu chắc?”

Thường Niệm lè lưỡi — thế mà trông một đứa con trai như cậu làm động tác đáng yêu này lại không ngứa mắt chút nào. Dụ Thần quay sang hỏi Hạ Hứa: “Uống xong chưa?”

Đầu Hạ Hứa rút sừng mò hôi, đang chuẩn bị ném lon rỗng vào thùng rác, ai dè lại bị hấn vỗ lên cổ tay một cái.

Hấn đoạt lấy cái lon trong tay anh, lại ném vào túi Thường Niệm như vừa nãy, đoạn bảo cậu: “Cậu về trước đi, tôi ở đây còn có việc.”

Cậu ngoan ngoãn gật đầu: “Nhớ về sớm chút nhé. Cậu không phải thi đại học thì thôi, nhưng Hạ Hứa thì có đấy.”

Lúc ấy, Hạ Hứa hoàn toàn tập trung vào phần “*Dụ Thần không thi đại học*”; sau khi nhận ra tình cảm của mình với hấn thì mới thấy phần “*nhớ về nhà chút nhé*” có hơi hơi... mờ ám.

Thường Niệm đi rồi, Hạ Hứa liền đẩy đẩy tay Dụ Thần: “Mày không thi đại học hả?”

“Ừ.” Hấn đáp: “Tốt nghiệp xong tao định vào bộ đội.”

Thành tích học tập của anh rất tốt, đã được mặc định là “mầm non đại học” ngay từ khi nhập học, đương nhiên là chưa từng nghĩ đến chuyện nhập ngũ. Nghe hấn nói vậy, anh chỉ nhú mày, “ồ” một tiếng.

Hấn chọt vỗ ót anh, trầm giọng bảo: “Này, hay mày cũng vào bộ đội với tao đi. Tao với mày, đi cùng nhau.”

Anh bật cười: “Tao phải thi Đại học chứ, ông nội tao vẫn mong tao vào được trường tốt kia. Nếu mà tao đi thật thì chưa biết ai hơn ai đâu!”

Dụ Thần cũng cười cười, choàng tay bá vai anh, không nhắc lại chuyện “*cùng đi bộ đội*” nữa.

Mối quan hệ giữa hai người họ luôn luôn như vậy, rất đối thân thiết, cũng chẳng thiếu những hành động động chạm thân mật. Nhưng nghĩ lại thì thấy — chuyện con trai cấp ba “tuốt súng” cho nhau cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên; thì những va chạm thân thể khi đánh nhau giữa họ thì có gì là thân mật chứ?

Phải cùng về nhà như Dụ Thần với Thường Niệm thì mới gọi là thân mật kia.

Sau đó, có lần Hạ Hứa không nhịn được tò mò, liền hỏi hấn về Thường Niệm. Hấn nói cậu là bạn nối khố của hấn, đã lớn lên bên nhau từ nhỏ. Gia đình hai bên rất thân thiết, người lớn hai nhà là đồng nghiệp hoặc cộng sự với nhau, có khi còn sang nhà đối phương ăn chực.

Hạ Hứa thấy lòng mình hơi lẩn cấn, nhưng anh không cảm thấy ghét Thường Niệm, ngược lại lại thấy... ở chung với cậu khá là thoải mái. Ở cậu hơi thiếu vẻ anh dũng mạnh mẽ của đàn ông, nhưng lại không hề ẻo lả; cậu cho người ta một cảm giác rất sạch sẽ và dịu dàng.

Anh nghĩ bụng — đến cả mình cũng nảy sinh ý muốn bảo vệ cậu, huống gì là Dụ Thần chứ?

Những ngày mơ hồ đó cứ thế trôi qua. Một ngày nào đấy, Hạ Hứa thấy một bọc điểm tâm được đóng gói đẹp đẽ trong ngăn bàn mình. Hai năm qua anh đã nhận rất nhiều thư tình, nhưng điểm tâm thì không có mấy. Túi điểm tâm này có vẻ rất đắt, nhìn là biết của một bạn nữ nhà giàu đưa.

Hạ Hứa không ăn, đưa cho cậu trai ngồi trước bàn mình. Liên tiếp một tuần sau đó, trong ngăn bàn anh luôn xuất hiện một túi điểm tâm kiểu như vậy. Anh buồn bực hết sức, lại không dò la ra được là ai, chỉ có thể đoán là thành viên của “lớp Quý tộc”, liền nhờ Dụ Thần điều tra hộ.

Hắn bảo hắn cũng không tra được, vứt đồ đi thì phí. Trái tim của con gái luôn rất yếu đuối, nếu biết món quà mình tặng ra bị tặng lại cho người khác hoặc vứt đi thì sẽ rất rất buồn. Hạ Hứa nghe thấy cũng phải, sau đó liền tự ăn những phần điểm tâm đó. Anh cứ nghĩ là sớm muộn gì đối phương cũng xuất hiện; nhưng mãi đến khi thi xong Đại học, anh vẫn chẳng thấy “nàng tiên Ốc” đó đâu.

Tiệc sinh nhật 17 tuổi của Dụ Thần được làm rất long trọng, nghe đâu ai đến cũng được chủ nhà tặng một miếng ngọc. Hạ Hứa không nằm trong danh sách được mời, vốn Dụ Thần cũng chẳng hề mời anh, nhưng cuối cùng vẫn cho anh một miếng — dù rằng đó chỉ là một miếng ngọc đầu thừa đuôi thẹo.

Vừa chơi miếng ngọc trong tay, Hạ Hứa vừa ngẫm lại mối quan hệ giữa mình và Dụ Thần. Anh không nằm trong vòng quan hệ của hắn, nhưng hắn vẫn cho anh thứ này, thì chắc là anh cũng hơi hơi đặc biệt với hắn nhỉ?

Anh càng nghĩ càng kích động, chợt nảy ra ý muốn tỏ tình với hắn — lần đầu tiên từ trước đến nay, anh cảm thấy nhất định mình phải hỏi hắn cho rõ ràng, hỏi hắn có ý gì với mình không!

Nhưng lần tỏ tình này không thành công, hoặc phải nói là không thể xảy ra, vì trước đó — Dụ Thần và Thường Niệm đã ở bên nhau rồi. Sự giáo dục mà anh được nhận từ nhỏ không cho phép anh được chen vào tình cảm của người khác.

Lúc đó là cuối năm lớp 12, ai trong lớp chọn cũng hùng hục học như sắp đi quyết chiến đến nơi. Hạ Hứa vùi đầu vào đồng đề cả ngày, gần như không còn thời gian để đi tìm Dụ Thần. Sau một kỳ thi hàng tháng, anh đang định đi gặp hắn, nộp bài xong là chạy thẳng lên lớp 12-19.

Trên tầng đó toàn là lớp thường, đám học sinh đã nộp bài từ lâu, giờ đang ồn ào đùa giỡn ngoài hàng lang. Anh đứng trước cửa lớp 12-19 tìm hồi lâu nhưng không thấy hắn, đang định đi thì chợt bị vỗ vai một cái — một cậu trai trông rất quen gọi anh: “Hạ Hứa đấy hả?”

Anh nhớ người này là bạn bè của Dụ Thần, tên là Tưởng cái gì đó, là chủ lực trong lần đánh hội đồng kia, đâm đá cực kỳ tàn nhẫn.

Thấy có chuyện vui, mấy người nữa cũng bước đến. Anh nhận ra — đó đều là những “người quen” mà anh không thể nhớ tên. Ánh mắt họ nhìn anh không được thân thiện cho lắm, hắn là vấn đề bụng vụ đánh

nhau năm lớp 10. Một người trong đó nói rất to: “Mày đến đây làm gì? Thích đánh nhau à?”

Anh lạnh lùng đáp: “Tao tìm Dụ Thần.”

Người họ Tưởng lập tức lên mặt, ngăm cảnh cáo: “Bạn à, giờ đã là lớp 12 rồi, tao khuyên mày nên ngoan ngoãn chút đi. Dạo này anh Thần không đến tìm mày đúng không? Đổi lại là mày tự tìm đến cửa à?”

Anh lười giải thích với họ, hỏi lại lần nữa: “Dụ Thần đâu?”

— Trông hơi có vẻ là đến gây sự thật.

Có người không nhìn được nói: “Anh ấy không ở đây.” Người khác lại cười: “Bị vợ tóm đi rồi.”

Mắt anh mở to: “Vợ?”

Người họ Tưởng tỏ vẻ khinh bỉ anh: “Liên quan đíu gì đến mày?” Rồi vẫy vẫy tay với những người khác: “Đi thôi.”

Một đám người ồn ào đi qua Hạ Hứa. Anh nghe có người nói: “Tao đệt! Cuối cùng Thường Niệm cũng quyết định tỏ tình với anh Thần rồi à? Bọn mày đoán giờ họ đang ở đâu? Thường Niệm sẽ không hiến thân luôn sau khi tỏ tình đấy chứ?!”

Trong đầu anh chợt “*âm*” một tiếng, đứng ngây ra đó đủ ba phút, rồi mới quay về lớp 12-1.

Sau hôm thi hàng tháng là cuối tuần. Hạ Hứa nhìn ở nhà hai ngày, rất muốn hỏi Dụ Thần xem quan hệ giữa hắn và Thường Niệm có phải là quan hệ *đó* không, nhưng lại không dám hỏi. Tuần sau gặp lại, anh lại thấy hai người đó cùng về nhà với nhau như trước, hình như hắn còn xách gì đó giúp cậu.

Hắn là Dụ Thần đã đồng ý rồi — Anh nghĩ.

Bảo anh không buồn thì đúng là nói dối, nhưng lúc đó áp lực học hành của anh rất nặng, nên cảm giác mất mát cũng không lớn như anh đã tưởng. Sau vụ đó, Dụ Thần không tìm đến anh nữa, anh cũng dồn hết tâm trí vào việc học, nên không để tâm đến hắn.

Hơn một tháng sau, Dụ Thần và Thường Niệm đột nhiên biến mất.

Không ai biết họ đã đi đâu, cả giáo viên cũng vậy. Hạ Hứa hoảng hốt mất mấy ngày, cảm giác như cả trái tim mình đã bị cướp đi mất.

Khi Dụ Thần vẫn còn ở đây, anh chưa thấy được tình cảm của mình với hắn đã sâu đậm đến mức nào. Nay hắn đã đi rồi, tầng tầng nhưng nhớ lại đột nhiên nẩy mầm trong lòng anh, phát triển đến mức không thể kiểm soát. Anh không thể khống chế được mình; chỉ ngần ngừ một tháng sau đó, thành tích của anh đã xuống dốc không phanh.

Tình yêu chưa thốt thành lời mà đối tượng đã biến mất gần như làm anh phát điên, càng lún càng sâu, đến mức không thể kiềm chế.

Sau khi thi Đại học, anh đặt giấc mơ sang một bên, nói với ông nội rằng mình muốn nhập ngũ. Lúc đầu ông nội rất ngạc nhiên, rồi sảng khoái cười to, cho rằng anh làm vậy là vì muốn báo ơn cho Tổ Quốc. Nào ngờ rằng.... anh chỉ vì một câu nói của Dụ Thần mà thôi.

— “*Tốt nghiệp xong tao định vào bộ đội.*”

Anh hy vọng rằng... anh có thể gặp được Dụ Thần trong quân ngũ.

Nhưng hy vọng lại trở thành thất vọng — trong quân ngũ không có Dụ Thần, chẳng nơi đâu có Dụ Thần hết. Dụ Thần đã hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời anh.

Trong mấy năm ở quân đội, Hạ Hứa đã rèn luyện cực kỳ khắc khổ, không hề bỏ qua bất cứ cơ hội trao đổi đội hay cuộc thi võ nào. Dụ Thần là nỗi khúc mắc của anh, anh luôn tự thuyết phục mình rằng — có khi hắn lại ở đội khác thì sao?

Đến khi thời gian nhập ngũ của anh kết thúc, anh mới chịu chấp nhận sự thật rằng — anh sẽ không bao giờ gặp lại hắn được nữa.

Lúc ấy anh đã nghĩ — Nếu Dụ Thần lại xuất hiện trước mắt mình lần nữa, thì dù giữa hai người không có tình yêu, dù sẽ phải chịu đau đớn... anh cũng phải ngủ với hắn một lần.

Ngủ một lần, để chấm dứt tâm nguyện từ thuở thiếu niên.

17. Chương 17

Hạ Hứa ngủ mê man suốt đêm, trong mơ đều là những ký ức nhỏ vụn của thời cấp 3. Lúc tỉnh lại, anh thấy đầu mình hăm hăm sốt, cả người vừa rệu rã vừa nặng nề. Ngồi trên giường hồi lâu, anh rút ra một điều thuốc, đứng dậy kéo rèm cửa sổ ra. Nhìn ánh dương đã lấp ló nơi cuối con đường, anh chợt thấy hào hứng hẳn.

Một ngày mới đã bắt đầu.

Anh khê thở phào, đoạn đi rửa mặt thay quần áo, làm cơm mang đến cho ông nội ở bệnh viện gần đó, chạy nhanh đến trạm xe buýt, cố gắng chen chúc trên chiếc xe chật hẹp hết như những người thuộc “tộc đi làm” khác vậy.

Cuộc sống của người bình thường đều là như thế này. Dùng đôi chân bé nhỏ của chính mình để kiếm một chỗ đứng, dùng mồ hôi và đôi khi là máu, để đổi lấy một cuộc sống ổn định trong thành phố này.

Bận rộn chen chúc một hồi, Hạ Hứa mới nhớ ra là mình quên chưa uống thuốc. Lúc bước xuống từ xe buýt, bước chân anh đã hơi lảo đảo, vào Cục cảnh sát rồi thì úp sấp lên bàn nghỉ ngơi một chốc. Đội trưởng đến giao việc, anh lơ mơ nghe, chợt nghe “*bịch*” một tiếng — một hộp thuốc cảm đột nhiên xuất hiện trên bàn anh.

Đồng nghiệp Kỷ Tiêu hỏi nhỏ: “Ông ốm à? Chưa uống thuốc hả?”

Anh gật đầu: “Tôi quên mất.”

Đang định dậy đi lấy nước thì Kỷ Tiêu đã giành lấy cái cốc của anh, đẩy anh ngồi lại xuống: “Ngồi đi, tôi đi lấy cho.”

Hai người là anh em thân thiết với nhau, Hạ Hứa cũng không khách sáo với anh ta, nhận nước ấm uống thuốc rồi bảo: “Cảm ơn ông nhé.”

Giờ đã sắp đến cuối năm, đội đặc công bận đến tối mất tối mũi, không ai có thể xin nghỉ chỉ vì cảm vặt được cả — Hạ Hứa chưa bao giờ muốn làm trường hợp đặc biệt. Hơn nữa, bây giờ mà càng rảnh rỗi thì anh sẽ càng suy nghĩ nhiều, thà cứ bận rộn còn hơn. Anh mặc võ trang đầy đủ, đi tuần tra mục tiêu, thảo luận cách xử lý mấy trường hợp khẩn cấp với đồng đội.... Mỗi ngày cứ trôi qua như thế.

Có lẽ chẳng mấy người là thực sự yêu thương tha thiết công việc của mình; nhưng công việc lại là nơi gửi gắm và cứu rỗi rất nhiều người.

Từ ngày trả thẻ lại cho Dụ Thần, Hạ Hứa đã quyết định chấm dứt hoàn toàn mối quan hệ trái đạo đức này. Anh rất bận rộn, ở Cục làm mãi không hết việc, tan sở còn phải đến bệnh viện chăm sóc ông nội, chạy đi chạy lại như con quay, về được đến nhà là chỉ muốn lăn ra ngủ.

Chuyện duy nhất còn liên quan đến Dụ Thần là việc anh lấy danh nghĩa hẩn để quyền góp tiền cho trường học. Mỗi lần gõ xuống hai chữ “*Dụ Thần*”, trái tim anh lại “*thịch*” lên một cái. May là 9 vạn 7 không phải là một con số lớn, với hạn mức hằng ngày của anh thì gửi 5 lần là xong. Lúc gửi đi 1 vạn 7 cuối cùng, anh thở phào nhẹ nhõm một hơi, tắt trang web đi, không muốn xem nữa.

Tâm nguyện từ thuở thiếu niên đã được hoàn thành, chuyện với Dụ Thần cũng đã được đặt một dấu chấm hết. Sai lầm thì vẫn là sai lầm, trái đạo đức vẫn là trái đạo đức. Có những tổn thương mà một khi đã tạo thành thì không thể bù đắp, càng muốn lấp vá thì lại càng quần riết vào nhau.

Hạ Hứa nghĩ — chẳng nào hai bên cũng không thể đi chung một đường, chẳng thà cứ dứt khoát luôn từ bây giờ, đừng liên quan gì đến nhau nữa đi.

Dụ Thần cũng quyết định hết như anh.

Hôm ấy từ nhà ga quay về bệnh viện, hấn đẩy cửa phòng bệnh ra, liền thấy Thường Niệm đang ngủ mê man trên giường. Hấn im lặng ngồi gần đó, nhìn gò má tái nhợt của cậu, cố gắng nhớ lại những ký ức hồi mình và cậu yêu nhau... Nhưng đều là công cốc.

Nhưng hấn không thể lấy cớ “*mất trí nhớ*” để phủ nhận một đoạn tình cảm đã từng tồn tại được. Đó là phản bội.

Hấn giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Thường Niệm. Cậu không tỉnh lại, bình dịch được treo giá yên lặng tí tách. Thứ dịch kia được truyền vào cơ thể cậu, cố gắng giữ lại sinh mạng cho cậu.

Dụ Thần thấy lồng ngực mình chợt nóng lên. Hấn cứ ngỡ nó là sự đau lòng, nhưng nghĩ kỹ lại mới thấy — đó chỉ là sự áy náy mà thôi.

Hấn đã đẩy cậu đến bước đường phải tự sát.

Hấn rút tay về, im lặng nhìn khuôn mặt cậu, mặc cho thời gian trôi qua.

Hấn muốn trước khi cậu tỉnh, hấn có thể thích cậu thêm một lần nữa.

Vậy còn Hạ Hứa...

Nghĩ đến cái tên này, trái tim hấn chợt tê rần, như thể bị một bàn tay vô hình xiết chặt lấy. Hấn đè ngực mình lại, nhắm mắt thở hổn hển, mãi sau mới bất đắc dĩ cười khổ.

Hấn phải quên người đó đi! Coi như chưa từng gặp!

Vì tác dụng của thuốc nên Thường Niệm ngủ rất lâu. Lúc vừa mở mắt ra, trong mắt cậu tràn ngập hoảng sợ và kinh hãi, đến khi nhìn thấy Dụ Thần đang nắm tay mình thì mới bình tĩnh lại. Cậu vươn tay về phía hấn, nhẹ giọng bảo: “Anh Thần, anh đã về rồi...”

“Ừ.” Hấn cầm bàn tay lạnh như băng của cậu, sờ sờ trán cậu, khom người nói: “Em đói không? Bác sĩ nói sau khi tỉnh lại em có thể ăn vài thứ. Em muốn ăn gì?”

Thường Niệm mỉm cười, khoe mắt lấp lánh ánh nước.

—

Cuộc sống trở về như cũ. Cả mùa đông, Dụ Thần vừa bận rộn công việc vừa hết lòng chăm sóc Thường Niệm. Còn Hạ Hứa thì trải qua một cái Tết bận rộn — đêm 30 anh đón ông nội về nhà, hai ông cháu làm một mâm cơm bình dân; sang năm mới thì được đề cử tham gia đợt huấn luyện chống khủng bố của Tổ chức Đặc công Thành phố. Trải qua một tháng huấn luyện khép kín, một tuần thi đấu; thành tích của anh xếp thứ ba từ trên xuống dưới trong tổng số người tham dự.

Hai người vốn không phải là người cùng giai cấp, nếu đã quyết tâm cắt đứt thì phải đoạn tuyệt hoàn toàn.

Người càng bao dung với người khác bao nhiêu, thì sẽ càng tàn nhẫn với chính mình bấy nhiêu. Hạ Hứa như thế, Dụ Thần cũng vậy.

Nhưng khác với anh, hắn vẫn thăm để tâm đến anh trong thời gian đầu — không phải vì tình cũ chưa dứt, mà vì hắn sợ anh sẽ bị trả thù.

Nhà họ Thường là một gia tộc có thế lực, muốn dần mất một cảnh sát bình thường là chuyện dễ như trở bàn tay. Lần này Thường Niệm đã bị ép đến cảnh tự sát, hẳn là họ sẽ không dám làm gì Dụ Thần, nhưng rất có khả năng là sẽ giận cá chém thớt lên Hạ Hứa.

Bất kể là vì nguyên do gì, Dụ Thần cũng không cho phép người nhà họ Thường tổn thương đến anh.

Trong suốt gần một năm sau đó, Thường gia không hề có hành động nào cả. Cuối cùng Dụ Thần cũng yên tâm, không nghe ngóng thông tin của Hạ Hứa ở Cục cảnh sát nữa.

Lần cuối cùng hắn nghe về anh từ miệng Vương Việt là — năm nay sự nghiệp của anh phát triển rất tốt, đã mấy lần lập công trong đợt Đội Đặc công và Cục Cảnh sát phối hợp hành động, đồng thời liên tiếp đứng đầu trong các cuộc thi đấu. Giờ anh đã là trung đội trưởng của trung đội xung kích ở Cục Cảnh sát, rất được cấp trên khen ngợi. Chỉ cần đợi thêm một năm nữa thôi, rất có thể anh sẽ được đề bạt sang Đội Đặc công Thành phố — đến lúc đó thì anh có thể được coi là một “người làm quan” rồi,

Dụ Thần nghĩ — *thật là tốt.*

Không hiểu sao mà tiềm thức hắn vẫn luôn cảm thấy rằng — Hạ Hứa nên phải rực rỡ như thế, sạch sẽ sáng sủa như thế, dù cho anh đã từng làm những chuyện đê tiện như “chủ động bỏ lên giường người khác” hay “bị bao nuôi” vậy.

Sau khi chắc chắn anh đang sống tốt rồi, hắn mới yên tâm rời đi.

So với anh, dường như đời hắn càng lúc càng chật vật. Trong suốt một năm này, hắn vẫn luôn cố gắng yêu thương Thường Niệm, nhưng lần nào cũng thất bại. Trừ trách nhiệm ra, lòng hắn đã chẳng còn cảm xúc gì với cậu nữa.

Nhưng Dụ Thần che giấu chuyện này rất tốt — hầu như ngày nào hắn cũng về nhà, diễn rất đạt vở “*người chồng hoàn lương sau khi phạm sai lầm*”, rất kiên nhẫn nói chuyện với cậu, không hề lạnh nhạt nữa. Bệnh trầm cảm của cậu dần dần đỡ lên rồi khỏi hẳn, không hành hạ cơ thể mình như trước, nhưng mãi vẫn không khỏe lên được.

Bác sĩ Lương đã từng nói với hắn — hơn chục năm nay Thường Niệm vẫn luôn dựa vào thuốc để chống chọi, tác dụng phụ tích tụ của thuốc là rất lớn, người nhà phải chuẩn bị sẵn tâm lý đi.

Dụ Thần gật đầu, trong lòng chẳng có mấy gợn sóng.

Cậu sống được bao lâu, hắn sẽ theo cậu bấy lâu — đây là trách nhiệm của hắn. Nếu có ngày cậu ra đi, hắn cũng sẽ không tìm người nào khác nữa, vì hắn đã mệt rồi.

Còn Hạ Hứa... đã trở thành một người xa lạ trong đời hắn.

18. Chương 18

Chớp mắt lại đến một cái Tết nữa. Dụ Thần và Thường Niệm có khúc mắc với cha mẹ, tuy bình thường chẳng mấy qua lại, nhưng tất niên thì vẫn về nhà ăn một bữa đoàn viên. Nhưng ở những lần tụ họp hàng năm này, họ luôn là người rời đi sớm nhất, hầu như chỉ ăn mấy miếng uống mấy hớp lấy lệ, rồi lấy lý do phải đi xã giao để rời đi. Cả hai đều là con út ở mỗi nhà, không ai nỗ lực quá mức họ cả.

Nhưng năm nay thì khác — người chị lấy chồng xa của Dụ Thần – Dụ Tiêu – vừa sinh con nhỏ, liền nhân dịp Tết để về nhà thăm gia đình. Ngày 30 Tết, khắp Dụ gia đều là tiếng khóc của trẻ nhỏ. Hồi bé Dụ Thần rất thân với Dụ Tiêu, nên hiếm khi ở lại lâu hơn một chút, chơi đùa với bé con trắng trẻo mập mạp này.

Năm nay Dụ Tiêu đã 35 tuổi, hồi trước vẫn luôn ở trong bộ đội, là nữ quân nhân cực kỳ hiếm có trong Doanh trại trinh sát dã chiến. Khi Dụ Thần và Thường Niệm bị đưa đi “trị cho thẳng”, cô đang ở trong quân ngũ, hoàn toàn không biết gì về hành động của cha mẹ cả. Sau khi hắn xảy ra chuyện thì cô mới nhận được tin tức, liền tức tốc chạy về nhà, ôm đứa em trai đã gầy thành da bọc xương mà khóc nức nở.

Mấy năm nay, chỉ khi nào Dụ Tiêu về nhà thì Dụ Thần mới mỉm cười trước mặt cha mẹ. Lần này cô về có dẫn theo cả chồng và con trai, Dụ Thần ôm đứa cháu thích khóc đi qua đi lại, dỗ thế nào nó cũng không nín. Dụ Tiêu bật cười ha hả, làm bầu không khí trong nhà cũng thoải mái hơn.

Ăn xong, mẹ Dụ lấy ra một cái túi gấm màu đỏ. Dụ Tiêu lấy viên ngọc trong túi ra, giơ lên trước mặt con trai: “Cục cưng nhìn nè, cái gì đây con?”

Đứa bé còn nhỏ, chỉ biết ê ê a a, đương nhiên không biết viên ngọc màu trắng này tượng trưng cho cái gì. Dụ Thần nhìn qua – ngọc được khắc thành hình một con heo nhỏ mập mập, trông rất đáng yêu, liền cười nói: “Sao lại cho Tiểu Tuấn đeo ngọc hình heo vậy?”

“Vì nó tuổi Heo mà, cầm tinh con Heo đó.” Dụ Tiêu xâu một sợi dây đỏ qua ngọc, bảo hấn giúp mình cởi áo con trai ra, chuẩn bị đeo lên.

Mẹ Dụ ngồi một bên nhìn, dịu dàng nói: “Con cháu nhà chúng ta đều có ngọc này, tuổi gì thì khắc hình con đó. Đây đều là ngọc thạch thượng đẳng, đeo vào để cầu nhiều may mắn, ít đi tai ương.”

Dụ Thần ngắt ra — đoạn “*cầu nhiều may mắn, ít đi tai ương*” này nghe sao mà châm chọc quá. Nói rồi mẹ Dụ cũng nhận ra là mình lỡ miệng, thấy con trai lạnh mặt đi thì hơi lúng túng: “Mẹ đi gọt ít hoa quả nhé.”

Bà đi rồi, Dụ Tiêu mới thở dài. Có lẽ vì cô đã làm mẹ, nên cũng mềm lòng đi nhiều, khuyên nhủ hấn: “Mẹ đã rất hối hận về chuyện kia, giờ mẹ cũng có tuổi rồi, Tiểu Thần, em đừng...”

“Em hiểu mà.” Dụ Thần cười cười ngắt lời cô, nhưng ý cười lại không lan đến đáy mắt. Hấn nói lảng sang chuyện khác: “Trẻ con nhà mình đều được đeo ngọc từ khi còn bé sao?”

“Ừ. Em, chị, cả anh cả cũng có.”

Hấn hơi nhú mày: “Sao em không nhớ nhỉ?”

“Em...” Dụ Tiêu đang định quở trách, chợt nhớ ra vì sao hấn lại quên nhiều chuyện như vậy, nhất thời lại đau lòng, nước mắt ứa ra.

Hấn không muốn chị mình phải buồn, liền mỉm cười: “Ngọc của em hấn sẽ khắc hình rồng nhỉ?”

“Ừ.” Dụ Tiêu lau lau khóe mắt, kéo bàn tay đang quơ quơ của con trai sang: “Lớn chừng bằng bàn tay của trẻ con. Trước đây em thích nó lắm, đeo mãi trên cổ, tắm cũng không chịu cởi ra.”

“Thế ấy à? Viên ngọc lớn thế này, đeo lên cũng không đẹp, thế mà em lại không chịu tháo?”

“Dây đỏ rất dài, nên ngọc sẽ ở khoảng ngực em, mặc đồ vào thì người ngoài không nhìn thấy đâu.” Cô vỗ vỗ lên ngực hấn: “Hồi bé em nói đó là bùa hộ mệnh của em, không cho ai mượn hết. Lên cấp 2 em còn nói, ngọc này đã được để cạnh tim em hơn mười năm rồi, sau này em muốn tặng nó cho người em thích.”

Biểu cảm của hấn hơi thay đổi, nhìn sang Thường Niệm – người đang nghịch điện thoại trên xe lăn.

Cô nói tiếp: “Nhưng mà em ấy, lại dễ thay lòng quá. Lên lớp 10 thì em tháo nó ra, bảo là ngọc này trông

quá quê mùa, cái đầu rồng bị khắc quá to!”

“Tháo rồi em để nó ở đâu?”

“Sao chị biết được?” Dụ Tiêu nhìn sang Thường Niệm, rồi hỏi nhỏ: “Em đưa Tiểu Niệm rồi phải không?”

Dụ Thần lắc đầu — một là vì hẳn thực sự không nhớ mình đã làm vậy, hai là hẳn cũng chưa thấy cậu có miếng ngọc nào na ná như thế.

Chuyện trò một chốc, Dụ Tiêu kết luận — nếu hẳn không đưa nó cho Thường Niệm, thì hẳn đã bị lạc mất trong trận đánh nhau nào đó rồi.

“Tiếc thật đấy.” Cô vỗ vai hẳn: “Em biết nó trị giá bao nhiêu không? Thứ đắt tiền như thế lại bị em quăng lúc nào không biết!”

Dụ Thần nhìn miếng ngọc của cháu trai, ước lượng giá trị viên ngọc của mình, cười nhạt đáp: “Đều là vật ngoài thân cả, mất thì mất thôi.”

Trên đường về nhà, hẳn thuận miệng nhắc tới chuyện miếng ngọc. Thường Niệm nghe thế thì cứng đờ người, im lặng hồi lâu không nói gì. Hẳn quay sang nhìn cậu, cho là cậu đang khó chịu, liền dừng xe lại bên đường rồi hỏi: “Em sao vậy?”

“Không...” Cậu cúi đầu, mười ngón tay túm chặt vào quần, giọng nói hơi run rẩy: “Không có gì đâu. Miếng ngọc đó... em lỡ làm mất rồi.”

Hẳn thoáng im lặng: “...Nghĩa là, anh thực sự đã đưa nó cho em?”

Cậu nặng nề gật đầu.

Hẳn vỗ vai cậu: “Không sao đâu, mất rồi thì thôi, em đừng buồn.” Rồi từ tốn khởi động xe, đồng thời bật nhạc lên. Âm nhạc thoải mái vang lên trong xe, nhất thời không ai muốn nói gì. Mãi đến lúc về gần đến nhà, cậu mới đột ngột mở miệng: “Anh Thần này.”

“Ừ?”

“Miếng ngọc đó... Năm ấy khi anh tỏ tình với em, anh đã đưa nó cho em.” Cậu tỏ vẻ áy náy: “Xin lỗi, vì sợ cha mẹ phát hiện nên em thường xuyên thay đổi nơi giấu nó, sau này thì lỡ quên mất, không thể tìm lại được.”

Hẳn kiên nhẫn an ủi cậu, sau này không hề nhắc đến chuyện này nữa.

Nhưng không nhắc đến không có nghĩa là hắn không nghĩ về nó. Chính hắn cũng không hiểu sao mình lại vậy, nhưng từ khi biết mình có một viên ngọc khắc tuổi đến giờ, trong đầu hắn vẫn luôn canh cánh về nó. Hắn cứ thấy viên ngọc này là mấu chốt của một cái gì đó, nhưng là cái gì thì hắn không nhớ ra.

So với khung cảnh hòa thuận hiếm có ở nhà họ Dụ, thì mùa xuân này của Hạ Hứa lại rất đổi mệt mỏi.

Ông nội anh ngã bệnh — là ung thư tuyến tụy, bác sĩ nói ông chỉ còn nửa năm nữa. Bản thân ông không thấy bất ngờ hay suy nghĩ tiêu cực gì cả, nhưng Hạ Hứa lại không thể tiếp thu được chuyện này. Cha mẹ anh mất sớm, là ông nội đã ngậm đắng nuốt cay nuôi anh lớn lên. Việc anh làm cảnh sát không mang về được nhiều tiền bạc, nhưng những vinh quang của anh đã làm ông nội rất đổi kiêu ngạo và tự hào.

Nhưng anh còn muốn được tần hiếu hơn nữa, anh muốn người ông đã cực khổ cả đời của anh được an hưởng tuổi già.

Số phận luôn tàn nhẫn như thế đấy — khi anh đang cố gắng bước lên đỉnh cao sự nghiệp, thì con người duy nhất thương anh bằng tất cả những gì mình có trên đời này lại sắp phải rời xa anh vĩnh viễn.

Cục cảnh sát không cho nghỉ Tết âm lịch, Hạ Hứa đã cố ý xin nghỉ để về nhà với ông nội. Sếp biết gia cảnh của anh nên đồng ý, còn mang hoa quả đến bệnh viện thăm ông, trong giỏ đồ còn nhét một phong bì tiền an ủi. Nhưng đồng thời, nó cũng là lời nhắc nhở cho anh — một năm sắp tới sẽ là bước ngoặt quan trọng trong sự nghiệp của anh, anh có thể vào được Đội Đặc công Thành phố hay không đều dựa vào một năm này hết.

Nhưng để đến đó, năng lực bản thân là một chuyện, nhưng việc “*thu xếp*” khắp nơi cũng là không thể thiếu. Đội Đặc công khác với Cục cảnh sát, không có quan hệ thì khó mà đứng vững vị trí được.

Hạ Hứa hiểu ý tốt của sếp, nhưng nếu bảo anh lại để ông nội ở bệnh viện rồi làm việc bất kể ngày đêm hoặc cố gắng tìm kiếm mối quan hệ trên bàn rượu như năm ngoái, thì anh thực sự không làm được.

Người thân ruột thịt của anh chỉ còn mỗi ông nội, không còn ai nữa hết. Anh không tin vào luân hồi, nên không hy vọng xa vời rằng có thể được làm người nhà với ông lần nữa ở kiếp sau. Anh chỉ muốn mình có thể ở bên ông nhiều nhất có thể trong những ngày cuối cùng này.

Đầu năm sau, lượng công việc của Cục Cảnh sát bắt ngờ tăng vọt — một triển lãm giới thiệu sản phẩm thương mại đẳng cấp quốc tế được tổ chức ở thành phố An, thời gian là từ cuối tháng 2 đến giữa tháng 3. Một trung đội trong Cục cảnh sát được luân phiên phái đến đó để đảm bảo an ninh. Thân là trung đội trưởng, Hạ Hứa là một trong những người phụ trách an ninh chính.

Nếu nhiệm vụ này được hoàn thành thuận lợi, cơ hội được điều đến Đội Đặc công Thành phố vào cuối năm của anh lại lớn hơn một chút.

19. Chương 19

Lúc triển lãm xảy ra chuyện, Dụ Thần đang đi khảo sát ở nước ngoài. Một tháng sau về nước hắn mới biết — khu vực số 2 của Trung tâm triển lãm xảy ra sự cố chen lấn, hơn 30 người bị thương. Mà lúc đó, hình phạt cho Hạ Hứa đã được quyết định xong xuôi rồi — anh phải rời khỏi chi đội xung kích của Cục Cảnh sát, trở thành một tên công an nhân dân gác đồn bình thường.

Phản xạ đầu tiên của Dụ Thần là nghĩ đến Thường gia, nhưng sau khi tìm hiểu, hắn mới biết rằng — sai sót này thực sự là do Hạ Hứa.

Hôm xảy ra tai nạn, trung đội do Hạ Hứa phụ trách chịu trách nhiệm an ninh cho khu vực triển lãm số 2. Mười một giờ sáng là khoảng thời gian có lưu lượng người lớn nhất, phần lớn khách đến đều đang tập trung vào sân khấu chính; mà đội đặc công và đội trị an của ban tổ chức lại không kịp can thiệp đúng lúc, dẫn đến phát sinh tai nạn.

Sau này khi truy cứu trách nhiệm, đương nhiên là ban tổ chức đã đứng ra nhận lỗi, nhưng Cục Cảnh sát cũng không thể ngồi không được. Hạ Hứa lại là trung đội trưởng của đội phụ trách ngày hôm đó, dù không có ai nhúng tay vào thì chắc chắn anh cũng phải chịu trách nhiệm rồi.

Dụ Thần gầy gầy tàn thuốc lá, khe thở dài.

Hắn có thể can thiệp vào chuyện này. Năm nay là năm mấu chốt trong sự nghiệp của Hạ Hứa, chỉ cần hắn nói một tiếng với cấp trên của anh, thì đừng nói là miễn trách nhiệm cho anh vụ này, mà kể cả điều thăng anh đến Đội Đặc công Thành phố cũng được.

Nhưng... hắn lại không thể can thiệp.

Nếu lần ngã ngựa này của Hạ Hứa là do Thường gia thúc đẩy, thì hắn còn có lý do để xen vào. Nhưng... đây lại thực sự là sai lầm của anh.

Xã hội chính là như thế đấy. Tất nhiên anh không phải là người tạo ra tai nạn này, nhưng một khi chuyện đã xảy ra, thì nhất định phải có một người đứng mũi chịu sào. Hạ Hứa là đội trưởng, nên phải để tâm đến mọi chi tiết — nếu Triển lãm này diễn ra thuận lợi thì công danh của anh sẽ nhiều hơn người khác, mà ngược lại, nếu nó có sự cố thì hết thảy trọng trách cũng đổ hết lên vai anh.

Hình phạt như thế rất công bằng.

Nên Dụ Thần không thể nhúng tay vào được.

Mà nếu có bất công thật, thì hắn cũng không thể làm gì nếu đây không phải là tác phẩm của Thường gia.

Hắn lấy tư cách gì để tham gia vào chuyện của anh cơ chứ? Rồi hắn còn mặt mũi nào để đối mặt với

Thường Niệm nữa?

Điều thuốc của hắn đã cháy gần hết. Hắn dí nó vào gạt tàn, không nghĩ nhiều nữa.

—

Khi cởi bộ đồ đặc công ra, khoác bộ đồ công an lên người, Hạ Hứa đứng lặng người trước gương, nhìn mình thật lâu. Ánh mắt anh trong gương đang đại ra, sắc mặt tái mét, cảm lả chĩa râu.

Trước khi đón nhận hình phạt, anh còn ưỡn ngực ngẩng cao đầu, gần như có cảm giác được giải thoát. Nhưng giờ anh lại không như thế nữa, cảm thấy như vừa mất đi tất cả vậy.

Anh 30 tuổi, trái tim như một còi điều tàn, yêu thương phải người không thể chạm tới. Trước đó bệnh của ông nội anh còn chuyển sang giai đoạn nguy kịch, tuy đã cấp cứu thành công nhưng tình trạng ông càng lúc càng tệ. Bây giờ, sự nghiệp của anh cũng rơi xuống điểm đáy — chắc chắn là không thể đến Đội Đặc công Thành phố nữa rồi, có thể về Cục Cảnh sát hay không còn là ẩn số. Không chừng anh sẽ phải làm ở đồn công an cả đời...

Không phải là anh coi thường công an; nhưng sau khi xuất ngũ anh đã được điều thẳng đến đội đặc công của Cục cảnh sát, đã quen vác súng lắp đạn, từng thực thi vô số nhiệm vụ quan trọng. Giờ đột nhiên anh bị tịch thu súng đạn, cảm giác như linh hồn mình cũng bị bắt đi mất.

Nhưng... anh nào thể trách ai?

Phạm sai lầm thì phải chịu trách nhiệm — đây là quy luật của người trưởng thành.

... Dù cho khi xảy ra chuyện đó, anh vốn không hề ở hiện trường.

Trước khi xảy ra sự cố, anh đã cố thủ ở khu Triển lãm hơn một tuần. Các thành viên trong đội có thể thỉnh thoảng vắng mặt, nhưng trung đội trưởng là anh thì không. Sau khi kết thúc lễ khai mạc, sếp còn gọi riêng anh sang một bên, nhấn mạnh lại tầm quan trọng của triển lãm lần này. Sếp bảo anh nhất định phải thể hiện bản thân tốt một chút, nói thành tích năm ngoái của anh đã rất xuất sắc rồi, cấp trên đã có ý điều anh sang Đội Đặc công thành phố, bảo anh nhất định không được để xảy ra sai sót vào thời khắc quan trọng này.

Hạ Hứa hít sâu một hơi. Trong một năm rời xa Dụ Thần này, để có thể hoàn toàn buông ước vọng không tưởng ra, đồng thời để không bị nghiền nát trong cảm giác tội lỗi, anh đã dồn hết tinh lực vào công việc. Chỉ có làm việc đến kiệt sức thì anh mới không nhớ nhung nữa. Công việc là chỗ dựa tinh thần của anh, anh muốn đứng lên vị trí cao hơn!

Vậy nên, anh còn dốc sức làm việc hơn người khác cả trăm nghìn lần.

May là sau đợt Tết âm lịch, bệnh tình của ông nội anh đã có chuyển biến tốt, không cần anh chăm sóc cả ngày nữa. Anh hơi hơi yên tâm, liền rút ngắn thời gian ngủ hằng ngày xuống thấp nhất có thể, để có thể tranh thủ thời gian nghỉ ngơi ít ỏi chạy sang bệnh viện, lau người và ăn cơm cùng ông nội, rồi lại vắt chân lên cổ chạy về khu Triển lãm.

Dù sao người 30 tuổi cũng không thể so với thanh niên 20 – mấy ngày bận rộn đến bù đầu làm anh gần như không chịu nổi. Nhưng anh chỉ có thể cố gắng chịu đựng — vì ông nội, và cũng vì tương lai của chính mình.

Ngay khi sức chịu đựng của anh đã lên đến cực hạn, tinh thần vẫn căng như dây cót; thì bệnh viện đột nhiên truyền đến tin dữ — hộ sĩ nói ông nội anh đã gặp nguy kịch, phải cấp cứu ngay lập tức!

Khi đặt điện thoại xuống, áo chống đạn vừa dày vừa nặng đè chặt lên người anh, súng trường trên vai như nặng ngàn cân. Trong khoảnh khắc đó, đầu anh ong ong, trước mặt tối sầm, mồ hôi lạnh túa ướt lưng áo, tay chân bối rối không biết nên làm gì cả.

Ông anh phải được cấp cứu lập tức, có khi vào phòng phẫu thuật lần này là sẽ không ra được nữa — anh phải đến bệnh viện ngay!

Nhưng trung đội xung kích đang thi hành nhiệm vụ, trung đội trưởng là anh tuyệt đối không được tự ý rời khỏi vị trí — một khi anh đi rồi mà ở đây xảy ra sự cố, thì hậu quả khó mà lường được.

Khi đứng giữa tương lai và người thân, Hạ Hứa do dự mất nửa phút, rồi cởi áo chống đạn và súng trường ra, giao cho đồng nghiệp Kỷ Tiêu. Anh đang định dặn dò thì chợt bị kéo về phía trước.

Kỷ Tiêu ôm anh, vỗ vỗ lưng anh: “Người anh em à, ông cứ đi đi. Ở đây giao hết cho tôi, ông cứ yên tâm. Tôi nhất định sẽ giữ an ninh thật tốt cho đến khi ông về!”

Hạ Hứa chờ trước phòng ICU* hơn bốn giờ đồng hồ, cuối cùng nhận được tin ông nội anh đã tạm thời qua cơn nguy kịch. Anh chống tay lên tường, chân như nhũn ra, suýt nữa đã té.

**ICU: Phòng hồi sức đặc biệt, dành cho bệnh nhân bệnh nặng có nguy cơ sắp chết.*

Nhưng anh chưa kịp vui vẻ thì cuộc điện thoại của đồng nghiệp đã đánh cho anh chết đứng tại chỗ, hệt như một lưỡi sét vậy.

Khu vực Triển lãm số 2 xảy ra chuyện — là sự cố chen lấn xô đẩy, đã có người bị thương nặng.

Điện thoại trượt khỏi tay anh, rơi bộp xuống đất. Một tiếng nói chợt vang lên trong đầu anh — *Hạ Hứa, mày tiêu rồi.*

Trước khi cuộc thảm vấn nội bộ diễn ra, Kỷ Tiêu đã khẳng khái muốn nhận mình là người chịu trách

nhệm duy nhất. Anh ta liên tục đập mạnh trán xuống bàn, không ngừng nói xin lỗi. Hạ Hứa đấm anh ta một cái, rồi lại ôm anh ta vào lòng; rõ ràng chính mình đã gần bị nghiền chết bởi đủ loại áp lực, nhưng lại cố gắng tỏ ra thật thoải mái:

“Ông chịu cái gì cơ? Dù sao cũng là trách nhiệm của tôi mà, là tôi tự ý rời khỏi vị trí, ông với mấy anh em cố gắng hộ tôi mấy tiếng đã là ân đức lớn lao với tôi rồi. Kỷ Tiêu, đcm ông nghe tôi nói này! Ông khóc cái gì? Tôi còn chưa khóc ông khóc cái gì?!”

Lát nữa tôi sẽ đứng ra chịu hết trách nhiệm, nhưng vụ này ồn ào quá lớn, báo đài đã vào cuộc hết rồi, nên chắc chắn các ông cũng sẽ bị liên lụy. Sau này các ông cố gắng một chút, cố gắng móc nối thêm quan hệ, nhin được ai thì cứ nhin hết đi, ông có nghe tôi nói không...”

Trong buổi họp, Hạ Hứa thản nhiên thừa nhận lỗi lầm của mình, tỏ ý chấp nhận chịu mọi hình phạt. Đội trưởng Đội đặc công của Cục cảnh sát rất đau lòng, hiểu cho nỗi khó xử của anh, cũng biết là anh không có chỗ dựa, nên đã vận dụng hết mạng lưới quan hệ của mình để bảo vệ anh. Đồng thời, Cục phó Cục cảnh sát và đội trưởng Đội Đặc công Thành phố cũng hết lời biện hộ cho Hạ Hứa.

Anh rất biết ơn bọn họ, cũng thầm ôm một chút hy vọng.

Nhưng không bao lâu sau, quyết định xử phạt đã được công bố — anh thật sự bị giáng xuống đồn công an.

Ngày Hạ Hứa rời đi, Kỷ Tiêu uống đến say mềm, mắng chửi liên tục: “Nhất định là có người ngáng chân ông! Đcm chúng nó chứ đám khốn kiếp này! Hạ Hứa, tôi đã bảo là chắc chắn có người hãm hại ông mà! Cục phó của chúng ta là người thế nào chứ?! Không lý nào ông ấy đã nói đỡ cho ông rồi, mà cấp trên vẫn ném ông vào đồn công an được!”

Hạ Hứa vỗ vai Kỷ Tiêu, cố vuốt xuôi cơn giận của anh ta: “Sao lại thế được. Từng có người phạm phải sai lầm giống tôi, rồi đều phải đến đồn công an đấy thôi.”

“Fuck! Người ta không có ai nói đỡ cho nên mới phải đến đồn công an!” Kỷ Tiêu càng nói càng phẫn nộ: “Ông thì giống chắc? Cả Đội trưởng lẫn Cục phó đều ra mặt rồi mà vẫn không được! Rõ ràng là có người muốn trừ ông!”

Hạ Hứa chỉ biết vỗ về đối phương, miệng cười ha hả, nhưng ánh mắt càng lúc càng cay đắng.

Sao anh lại không hiểu ý Kỷ Tiêu chứ?

20. Chương 20

Càng là người bình thường thì càng chịu được sự vui đập của cuộc sống; vì trừ việc chấp nhận ra, họ không còn lựa chọn nào khác.

Ngày đầu tiên làm việc ở đồn công an, Hạ Hứa ngồi im một chỗ, nhìn đồng nghiệp cố gắng hòa giải cho một đôi vợ chồng đang gây gỗ, hệt như bác gái ở tổ dân phố vậy. Đồng nghiệp nói đến khô cả họng mà đương sự không hề cảm kích, một người khóc lớn một người quát to, âm ỉ cả cái đồn.

Anh càng nghe càng thấy phiền. Một đồng nghiệp khác biết anh là người “từ bên trên phái xuống”, nhất thời chưa quen với mấy việc nhỏ nhặt này; liền rót cho anh cốc nước rồi nói: “Tiểu Hạ à, sau này em không phải làm mấy vụ tranh cãi này đâu, để bọn anh làm là được. Nếu xảy ra vụ gì lớn lớn thì em hãy ra tay, để anh em mở mắt một phen nhé.”

Anh cười cười lắc đầu: “Anh Lưu đừng nói thế. Ở đây thì làm gì có vụ to chứ, khu này nổi tiếng là bình yên mà. Em vừa mới đến, còn nhiều chuyện chưa hiểu lắm, sau này có gì phiền anh chỉ bảo nhé.”

Trong lòng anh hiểu rất rõ — nơi phố nhỏ yên bình này hầu như không thể xảy ra vụ án nào lớn. Làm người không nên đứng núi này trông núi nọ; anh không nên ngồi ở đồn công an này mà mơ về những việc đao to búa lớn. Như thế là không thực tế, là vô nghĩa, có nghĩ nữa cũng chỉ tổ rước thêm phiền não vào người.

Giống như chuyện với Dụ Thần vậy.

Nếu anh cứ cố không nhớ về hần nữa, thì chờ thời gian trôi qua, có lẽ sẽ có ngày anh có thể thực sự đặt tình cảm này xuống được thật. Có khi anh còn gặp được một người khác, rồi cùng nhau sống một cuộc đời bình yên đến chết.

Cuộc đời là một vòng luẩn quẩn, còn Dụ Thần là một cái gông thật lớn, xiềng xích anh tại chỗ, không thể đi đâu được. Cái gì gọi là “*tình cảm khó nén*”, chắc cũng chỉ thế này mà thôi.

May là Dụ Thần chỉ là tình yêu duy nhất của anh, chứ không phải là lẽ sống duy nhất của anh. Anh còn phải làm việc, anh còn có ông nội để chăm sóc.

Tuy càng ngày thời gian của ông nội càng bị rút ngắn, tuy công việc của anh hoàn toàn nát bét, nỗ lực bao năm đã đổ hết ra sông ra biển.... Nhưng chỉ cần anh còn sống, thì vẫn còn đường lui.

Anh phải đi cùng ông nội qua hết đoạn đường cuối cùng, chăm sóc ông thật tốt trước lúc ông lâm chung. Còn sự nghiệp thì... năm nay anh đã 30 tuổi, tuy không còn nhỏ nữa, nhưng cũng không muộn để bắt đầu lại từ đầu.

Con người không dễ bị đánh gục như thế, ít nhất là Hạ Hứa — anh không cho phép mình được ngã xuống bây giờ.

Một tháng ngắn ngủi sau đó, từ cảnh phiền muộn khi gặp tranh chấp, Hạ Hứa đã có thể xử lý rất thành thạo. Đồn Công an khác với Cục Cảnh sát, dân thường có thể vào đồn công an rất dễ dàng. Khi ở Cục anh đã hay bị trêu là “hoa khôi” – nghĩa là vẻ ngoài của anh rất xuất chúng – đến đồn công an rồi thì lại càng là một anh chàng đẹp trai. Cộng với tính tình hòa nhã dễ chịu, anh chỉ cần ngồi trước bàn, cười cười vài cái là đôi bên đang cãi cọ liền hạ hỏa hơn nửa.

Đạo này, ai từng đến Đồn rồi cũng nói là Tiểu Hạ mới tới vừa đẹp trai vừa hiền lành, có mấy bác gái còn rất nhiệt tình mai mối cho anh, đương nhiên là anh chỉ lịch sự từ chối, làm các bác chỉ biết thở dài liên tục.

Anh khổ không nói nổi – anh tự biết mình là GAY, sao có thể đi lừa dối tình cảm của phái nữ được.

Mà nói đi cũng phải nói lại — vị trí này ở đồn công an cũng có lợi cho anh. Nếu anh vẫn ở Đội đặc công của Cục Cảnh sát, thì anh không thể xếp ra nhiều thời gian để chăm sóc ông nội như thế được. Nếu có ngày ông phải cô đơn rời đi... thì nửa đời sau anh sẽ chết chìm trong căn rút lương tâm mất.

Bây giờ, nếu buổi tối không có nhiệm vụ thì anh sẽ đến viện ở cùng ông nội. Vì tác dụng phụ của thuốc nên giờ ông đã gầy lắm rồi, hai tay quắt queo như cành cây héo vậy. Phần lớn thời gian ông không nói gì, nhưng chỉ cần thấy anh đến, là mắt ông sẽ sáng hơn một chút. Lúc nào khỏe hơn, ông còn run rẩy cầm tay anh, cố hết sức gọi tên hồi nhỏ của anh:

“Nhóc Hứa à, nhóc Hứa...”

Anh quỳ gối bên giường bệnh, cố nén nước mắt, nức nở đáp: “Vâng ông ơi, cháu đây...”

Sự đau đớn của ung thư thời kỳ cuối làm người bệnh khó mà ngủ được. Nhưng dù Hạ Hứa phải nhìn ông đau đến run rẩy rất nhiều đêm, thì anh cũng không muốn ông đi như thế.

Sao mà anh cam lòng được?

Anh rút hết tiền tiết kiệm bao nhiêu năm nay ra, muốn ông được dùng những loại thuốc tốt nhất, “ích kỷ” mà nín kéo ông lại thêm một thời gian.

Trải qua tử biệt mới biết sinh ly chưa là gì cả. Gần đây, dù không cố gắng quên thì số lần Hạ Hứa nhớ về Dụ Thân cũng chẳng còn mấy.

Anh nghĩ — có khi chẳng bao lâu nữa, anh sẽ quên hần hần được thôi.

Một ngày nào đó, một đám choai choai đánh nhau bị lôi đến đồn công an. Hạ Hứa lần lượt phê bình chúng rồi gọi người lớn trong nhà đến đón. Nửa giờ sau, một bóng hình quen thuộc xuất hiện ở cửa.

Người đến cũng giật mình khi thấy anh, hơi cau mày nói: “Hạ Hứa? Sao em lại ở đây?”

— Là người thầy giáo mà anh đã chia tay ba năm trước.

Anh hơi xấu hổ, liếc sang đám nhóc chưa được đón về kia, hỏi: “Anh Kiều... Anh là người nhà của chúng hả?”

Thầy giáo tên là Kiều Khu Văn, lớn hơn Hạ Hứa vài tuổi. Lúc hai người hẹn hò, anh vẫn một mực gọi anh ta là “*anh*”.

Kiều Khu Văn chỉ vào đứa cao nhất trong đám: “Anh là cậu của nó. Thằng nhóc này đến thành phố An học, tạm thời ở nhà anh. Còn em...”

Hạ Hứa nhìn xuống đất, khó xử đáp: “Anh Kiều, giờ em vẫn còn vài chuyện phải xử lý.”

Kiều Khu Văn hiểu ý, không hỏi thêm nữa, dẫn thằng cháu trai nổi loạn về, chờ Hạ Hứa tan làm rồi thì mới xuất hiện lại.

Có thể vì lúc ở bên nhau cả hai đều rất thành thật, nên dù tách ra đã lâu và không hề liên lạc lại sau đó, thì hai người vẫn có cảm giác rất thân thiết với đối phương. Hạ Hứa biết Kiều Khu Văn có chuyện muốn hỏi mình, nên cũng không giấu diếm, quơ quơ túi đồ trong tay, nói là phải đến bệnh viện chăm ông nội.

Cả hai cùng nhau đến bệnh viện, trên đường đi, Hạ Hứa kể lại lý do vì sao mình lại lưu lác đến đồn công an. Kiều Khu Văn yên lặng nghe, đợi anh nói xong mới bảo: “Em đã đi nhờ vả bạn bè chưa?”

Hạ Hứa gật đầu: “Sếp và Cục phó của em đã đi nói đỡ cho em rồi, nhưng vô dụng hết. Theo luật, đúng là em nên chịu trách nhiệm thật.”

“Không, anh đang nói đến người họ Dụ kia cơ.”

“Hả?”

“Hơn hai năm trước, người đó đã tìm đến anh. Anh không nhớ rõ tên, chỉ nhớ là người đó họ Dụ, có vẻ là người có quyền thế lắm. Anh cứ nghĩ hai người là bạn bè?”

Hạ Hứa im lặng vài giây rồi gượng cười: “Không, em với người đó không phải là bạn bè.”

Kiều Khu Văn hơi bất ngờ, nhưng thấy Hạ Hứa không muốn nói thêm nữa, liền đổi đề tài: “Tiểu Hạ này, em đã quen ở đây chưa? Có tính gì cho tương lai không?”

“Tương lai à...” Hạ Hứa thở dài: “Ông nội em không sống được bao lâu nữa. Sau khi đi hết quãng đường cuối cùng với ông rồi, thì em định rời khỏi đây.”

“Đi đâu?”

“Vân Nam.”

Kiều Khu Văn nhìn anh, không hiểu gì cả: “Em đến đó làm gì?”

“Thành phố vừa hạ lệnh chiêu binh, muốn tuyển chọn cảnh sát thích hợp trong toàn thành phố để đến Vân Nam trợ giúp truy quét ma túy.” Hạ Hứa nói: “Em thấy em rất thích hợp với vị trí đó.”

Kiều Khu Văn hơi căng thẳng: “Nhưng sẽ rất nguy hiểm.”

“Nên em mới thích hợp chứ.”

“Tiểu Hạ!”

“Anh cứ nghĩ xem, hầu như cảnh sát nào cũng có già trẻ lớn bé trong nhà, họ có ràng buộc, nên không tốt chút nào. Nếu thân phận của họ bị bại lộ, thì tội phạm ma túy có thể trả thù lên người nhà của họ.” Giọng Hạ Hứa rất thần nhiên, nhưng lại ẩn chứa sự kiên định không thể lay chuyển: “Nhưng sau khi ông em đi rồi, thì em sẽ không còn người thân nào nữa, nên em đi là thích hợp. Hơn nữa, em đã ở bộ đội mấy năm rồi, giờ hợp tác với bên quân sự sẽ rất thuận lợi.

Ích kỷ mà nói... thì em đang cần một cơ hội. Nếu có thể lập công ở Vân Nam, thì không chừng em sẽ không phải ở đồn công an nữa. Quan hệ thì em không có, nhưng em rất tự tin với năng lực của mình.”

Kiều Khu Văn im lặng rất lâu: “Em đã nghĩ rằng... chuyến đi này có thể là một đi không trở về chưa?”

Hạ Hứa cười nói: “Vậy coi như em lấy thân đền ơn nước là được.”

Yên lặng hồi lâu, Kiều Khu Văn đột nhiên nói: “Vậy còn người trong lòng em thì sao?”

Hạ Hứa giật mình, ngạc nhiên nhìn Kiều Khu Văn.

Kiều Khu Văn bắt đầu dĩ thử dài: “Trong lòng em luôn có một người. Trước đây khi còn ở với em, anh đã nhìn ra rồi.”

“Em...”

“Em không cần phải giải thích với anh. Em không có lỗi gì với anh cả, chúng ta vốn chỉ là bạn giường, không nói chuyện yêu đương.” Ánh mắt Kiều Khu Văn ẩn chứa một vẻ dịu dàng của anh trai: “Tiểu Hạ à,

anh rất lo cho em. Em là một người rất tốt rất ưu tú, em xứng đáng có được một nơi tốt đẹp để trở về.”

Hạ Hứa rũ mắt xuống, lát sau mới ngước lên: “Anh cứ yên tâm. Em sẽ cố gắng trên con đường mình đã chọn. Còn người mà anh vừa nói... Đã qua rồi thì cứ để qua đi.”

Kiều Khu Văn mím môi, muốn nói thêm gì nữa, nhưng lại tự thấy mình không có tư cách gì để nói, nghĩ thêm một hồi thì bảo: “À, hôm qua anh đi ngang qua trường cấp 3 của em thì thấy cổng trường treo nhiều poster lắm, bảo là sắp làm lễ kỷ niệm thành lập trường đấy.”

Hạ Hứa mỉm cười: “Anh vẫn nhớ cấp 3 em học trường nào hả?”

“Đương nhiên. Trung học Số Một là trường cấp 3 tốt nhất trong thành phố này mà, hồi đó em vừa bảo là anh đã ấn tượng. Bạn trai nhỏ bây giờ của anh cũng từng học ở đó đấy.”

Hạ Hứa cười cười gật đầu: “Ừ, lễ kỷ niệm thành lập trường chính thức sẽ diễn ra vào tháng 9.”

“Em có đến không?”

“Nếu em được chọn thì chắc lúc đó em đang ở Vân Nam rồi.” Hạ Hứa đáp: “Nhưng dù có không được chọn thì em cũng không đến đâu. Người về đó đều là cựu học sinh đã thành đạt cả.”

“Nói cũng phải.” Hai người đã đến cửa bệnh viện. Kiều Khu Văn thoáng do dự, rồi quyết định không xen vào thời gian riêng tư của ông cháu Hạ Hứa. Trước khi rời đi, anh nghiêm túc nhìn Hạ Hứa, dặn dò: “Tiểu Hạ, sau này em phải tự chăm sóc mình thật tốt đấy.”

Hạ Hứa rất cảm ơn anh: “Em biết rồi, cảm ơn anh nhiều lắm.”

21. Chương 21

Đầu hạ, ông nội Hạ Hứa qua đời. Anh nắm tay ông, yên lặng tiễn ông đến điểm cuối cùng của sinh mệnh.

Anh cứ tưởng nỗi đau buồn sẽ trào tới như nước lũ vỡ đê; nhưng đến lúc thực sự phải tạm biệt, anh mới biết bi thương tựa như một con suối êm đềm lặng lẽ chảy, rất khoan thai rất bình tĩnh, từ từ chảy qua trái tim anh, mang đi tất cả đau xót cùng cực; chỉ lắng đọng lại những ký ức tràn quý vĩnh cửu.

Tang lễ của ông đơn giản nhưng rất đông người – những người quen ở quê đều đến cả. Hạ Hứa bận tới mặt tới mũi hết một tuần; mãi đến khi ông được mồ yên mả đẹp, anh mới thở phào ra.

Tiền tích góp bao năm qua của Hạ Hứa không còn nhiều. Để chữa bệnh cho ông nội, thậm chí anh còn bán đi căn nhà đã ở nhiều năm, thuê một phòng gần bệnh viện. Bây giờ tiền bán nhà còn dư hơn 30 vạn*, anh rút hết ra để vào ví. Lúc xoay người ra khỏi ngân hàng, trong một thoáng dáng hình anh... chắt chứa đầy vẻ cô độc và gầy yếu.

Trong thành phố nơi Hạ Hứa sinh ra và lớn lên này, anh đã không còn nhà, không còn người thân chờ mình trở về mỗi chiều nữa.

Ba mươi năm sống trên đời của anh, quá gấp ghevền tráv trở. Anh bận rộn vì người thân mà cuối cùng vẫn rời đi, anh mất hết tất cả vì một tình yêu đã trôi qua như cát giữa ngón tay... Bây giờ anh chỉ còn một mình — cuối cùng anh đã có thể liêu mình vì chính bản thân rồi.

Anh kết thúc hợp đồng thuê nhà, vào ở trong ký túc xá của đồn công an, bắt đầu chuẩn bị cho đợt tuyển đặc công sắp tới. Anh là người duy nhất báo danh trong đồn công an. Đồn trưởng kính phục quyết tâm của anh, liền dẫn anh đến chi nhánh của Cục cảnh sát, mất rất nhiều công sức mới đưa được anh vào Đại đội đặc công của Phân cục, để anh có cơ hội được tiếp nhận một hệ thống huấn luyện bài bản.

Hạ Hứa rất dỗi cảm kích đồn trưởng, nhưng ông chỉ vỗ vai anh, búi ngúi nói: “Tuy công an bọn anh chỉ là cảnh sát giấy, nhưng bọn anh cũng có giấc mơ được trừ gian diệt bạo. Anh cũng muốn đi Vân Nam lắm, nhưng anh không có dũng khí. Tiểu Hạ à, anh biết em gặp chuyện nên mới bị điều đến đây, em không nên ở đây cả đời. Đi đi, đi nắm chặt lấy cơ hội của em, đừng để cả đời phải hối tiếc!”

Sang tháng 7, đợt tuyển chọn chính thức bắt đầu. Hạ Hứa phát huy hết năng lực của mình; khi ba ngày sát hạch kết thúc, đội trưởng đội đặc công của Cục Cảnh sát ôm anh, cam đoan với anh là chắc chắn anh sẽ có tên trong danh sách chính thức.

Vương Việt – người được phái đi Bắc Kinh tham gia huấn luyện khép kín lần trước cũng vỗ tay hoan nghênh anh, rất tin tưởng nói: “Chúng ta sẽ cùng đi Vân Nam! Tôi đã nhận lời thách nhóc Kỷ Tiêu kia rồi. Gia đình nó không cho nó báo danh, nên sau này tôi sẽ sát cánh bên cậu!”

Hạ Hứa hơi ngạc nhiên — anh không ngờ người có gia thế như Vương Việt lại từ bỏ tương lai tươi sáng để đến Vân Nam mạo hiểm tính mạng.

Mùa xuân năm nay, trên cục phái ra hai người đến Bắc Kinh tham gia huấn luyện, một trong số đó là Vương Việt. Cả hai đều là con cháu thế gia, dừng lại ở Cục cảnh sát Thành phố chỉ là để đánh bóng hồ sơ, sau khi “rèn luyện” đủ rồi thì tất nhiên là sẽ đến vị trí khác cao hơn. Theo lý thuyết, sau khi về từ Bắc Kinh là Vương Việt sẽ được điều thăng lên trên, vốn là không phải chạy đến Vân Nam chịu khổ.

Mà y cũng nhìn thấu sự khó hiểu của anh, cười nói: “Đừng coi thường đám con cháu thế gia chúng tôi chứ. Con nhà giàu cũng có lý tưởng mà, đúng không?”

Hạ Hứa mỉm cười. Nhớ đến Dụ Thần – người từng nói là sẽ nhập ngũ sau khi tốt nghiệp cấp 3, trong lòng anh lại thấy khổ sở.

Phải một tuần sau, danh sách chính thức mới được công bố. Đồn trưởng muốn cho anh nghỉ ngơi vài ngày, nhưng anh không đồng ý, vẫn đi làm như bình thường, không hề bỏ bê chút nào.

Anh cứ lạc quan mà nghĩ rằng — sau khi thể xác và tâm trí gần như bị bóp vỡ, anh vẫn có thể nghênh đón một cuộc sống mới được.

Nhưng anh nào có biết... có khi cuộc đời của một người bình thường chỉ là quân cờ bị những kẻ quyền quý tùy ý vùn vò trong tay mà thôi.

May là trời cao có mắt — lần này, trong lúc anh không biết, đã có người dễ dàng dịch chuyển vận mệnh của anh.

Khi Dụ Thần nhận được cuộc gọi từ Vương Việt thì trời đã khuya. Người xưa nay luôn phong lưu bất cần đó giờ lại hiếm khi nghiêm túc, bảo là có chuyện gấp phải gặp hắn ngay lập tức.

Hắn liền đỗ dành Thường Niệm, rồi lái xe vào nội thành. Lúc hắn đến, Vương Việt đang ngồi ở ghế bar cạnh quầy rượu, nghiêm nghị hỏi hắn: “Hạ Hứa đã đắc tội mày với Thường Niệm hả?”

Ánh mắt Dụ Thần tối lại, chờ Vương Việt nói tiếp.

“Năm ngoái thỉnh thoảng mày hỏi tao tình hình của Hạ Hứa là tao đã thấy lạ rồi, nhưng không nghĩ quá nhiều. Sao, cậu ta đã chọc vào bọn mày thế nào mà bọn mày cứ năm lần bảy lượt trừ cậu ta thế?” Y bảo: “Tao thực sự không thể hiểu nổi, một cảnh sát không có gia thế như cậu ta sao lại có thể động vào bọn mày được!”

Dụ Thần hí mắt lại: “Mày nói rõ ra xem nào.”

“Quan hệ giữa mày với Thường Niệm như thế mà mày không biết gì thật hả?” Vương Việt cau mày: “Tao đi Bắc Kinh hơn nửa năm về thì biết — Hạ Hứa bị đày xuống đồn công an. Đừng bảo với tao là mày không biết chuyện này.”

“Tao biết.” Dụ Thần vẫn tỏ ra hết sức bình tĩnh: “Cậu ta gặp chuyện lúc đang thi hành nhiệm vụ, theo luật trong Cục cảnh sát thì cậu ta phải chịu trách nhiệm chính.”

“Vậy mày có biết là, sếp và Cục phó Cục tao đều đã xin cho cậu ấy rồi không?”

“Cục phó Trình ư?”

“Phải đấy, là Cục phó Trình! Hạ Hứa là một nhân tài quá xuất sắc, xảy ra chuyện như vậy, đương nhiên là Cục phó Trình sẽ đứng ra bảo hộ cho cậu ta. Lúc đó tao chỉ nghe nói — là Thường Phi đã tạo áp lực lên cấp trên, yêu cầu phải phạt Hạ Hứa thật nặng, nên Cục phó Trình có xin cách mấy cũng vô dụng.” Vương

Việt cực kỳ phẫn nộ: “Tự xưng Thường Phi lại vùi dập một cảnh sát vô danh như thế, mày bảo tao phải nghĩ thế nào? Là ý của mày hay ý của Thường Niệm đây?”

Dụ Thần mím môi thật chặt, sắc mặt cực kỳ tệ.

“Đem nó chứ tao không thể chịu được! Chúng mày dựa vào cái gì mà làm như thế?!” Y càng nói càng tức: “Cậu ấy đã gây ra cái gì cho chúng mày rồi? Dụ Thần, giờ mày với tao đến Cục cảnh sát hỏi thăm về Hạ Hứa đi, tao cam đoan với mày là không một ai không thích cậu ấy hết!”

Ánh mắt hắn trở nên lạnh lẽo, lặng yên nghe y nói tiếp: “Bây giờ muốn truy cứu chuyện đó nữa thì cũng muộn rồi, đúng là Hạ Hứa phải chịu trách nhiệm thật. Nếu Cục phó Trình không đi xin cho cậu ấy, thì dù không có ai tạo áp lực phía trên, cậu ấy cũng phải đến đồn công an.

Nhưng lần này thì sao? Thành tích cậu ấy đạt được xếp thứ nhất trong toàn bộ thị sinh! Nhưng Thường Niệm, hoặc là mày, lại muốn tiếp tục chèn ép cậu ấy hả? Muốn cậu ấy chôn mình ở đồn công an cả đời ư?”

Dụ Thần vốn không biết gì về chuyện Hạ Hứa muốn đi Vân Nam, lại không thể tỏ ra quá kinh ngạc, nên đành phải giả bộ bình tĩnh nghe Vương Việt oán giận. Y nói, rõ ràng Hạ Hứa đã được chọn vào danh sách đến Vân Nam trợ giúp truy quét ma túy, nhưng ba của Thường Niệm lại muốn cho một người khác vào, thay thế vị trí của anh.

Ngón tay hắn khẽ khàng run lên, rất khẽ rất khẽ; trái tim cũng “*thịch*” một tiếng, rơi vào khoảng không tĩnh lặng. Một cảm giác khó mà miêu tả thành lời đang đánh thẳng vào lý trí hắn.

Trong tiềm thức, hắn không hề muốn anh đi Vân Nam.

Nơi đó... quá nguy hiểm. Giữa thời kỳ hòa bình này, cảnh sát truy quét ma túy có tỷ lệ hy sinh cao nhất trong ngành cảnh sát.

Vương Việt quan sát hắn, lúc lâu sau thì nói: “Dụ Thần, hôm nay tao nói rõ cho mày biết. Lần tuyển chọn này cực kỳ quan trọng với Hạ Hứa, cậu ta không thể lãng phí đời mình ở đồn công an mãi được. Nếu chuyện này không do mày nhúng tay vào, thì tao hy vọng mày có thể giúp cậu ấy một tay. Còn nếu mày không giúp được, thì tự tao sẽ giúp.”

Khóe môi Dụ Thần giật giật: “Thực sự... là tao không biết chuyện này...”

“Hay là ý của người trong nhà mày kia?” Nụ cười của y ẩn chứa nét trào phúng: “Thôi, đại khái là tao hiểu rồi. Chuyện trong nhà mày tao không xen vào; nhưng Hạ Hứa là một cảnh sát mà cả tao và rất nhiều người trong Cục tao đều rất yêu mến. Tao cũng có quan hệ, nhà họ Thường có làm gì đi nữa cũng phải nể mặt mũi tao.

Bây giờ tao hỏi mày, mày sẽ giúp Hạ Hứa, hay để tao giúp?”

Dụ Thần im lặng rất lâu, rồi khàn giọng đáp: “Để tao.”

Sau khi Vương Việt rời đi, Dụ Thần ngồi một mình tại chỗ. Hắn nên nghĩ cách đề cập đến Hạ Hứa với Thường gia mới phải; nhưng không hiểu sao, trong lòng hắn chỉ ngập tràn nỗi mâu thuẫn — hắn không muốn anh đến nơi nguy hiểm đó, nhưng đó là lựa chọn của anh. Về tình về lý, hắn đều nên giúp anh một tay.

Dù lần giúp đỡ này có nghĩa là... hai người sẽ thực sự phải chia cách.

Một tuần sau, Hạ Hứa nhận được thông báo trúng tuyển, không hề biết đằng sau tờ giấy này là đấu tranh ngầm thế nào.

Đồn công an làm một bữa tiệc rượu tiễn anh đi rất náo nhiệt. Trước khi rời khỏi thành phố An, anh cẩn thận thu xếp hành lý. Cầm miếng ngọc lên do dự thật lâu, cuối cùng anh chỉ cười cười, tìm một sợi dây đỏ mới tinh xỏ qua ngọc, rồi đeo nó ở vị trí trái tim.

—

Vì Hạ Hứa mà Dụ Thần làm ầm lên với Thường gia, cuối cùng Thường Phi đành phải thỏa hiệp, nhưng vẫn chốt lại một câu: “Đừng làm chuyện có lỗi với Tiểu Niệm nữa.”

Hắn cười nhạt, xoay người rời đi.

Đây sẽ là lần cuối cùng hắn nhúng tay vào chuyện của Hạ Hứa. Từ nay về sau, anh cứ truy tìm hoài bão của mình trong mưa bom bão đạn, còn hắn sẽ trở về lồng giam của tình yêu, tiếp tục ở bên và bồi thường cho người yêu đã từng bị bội bạc.

Dường như tất cả đã trở về đúng quỹ đạo của nó; mãi đến hai tháng sau, trợ lý gọi cho hắn nói: “Thưa sếp, trường cũ của anh – trường Trung học Số một – vừa gọi điện đến, mời anh tham gia lễ kỷ niệm tròn 90 năm thành lập trường với danh nghĩa *“Cựu học sinh có quyền góp lớn vào quỹ học bổng”*.”

22. Chương 22

Dụ Thần khó hiểu: “Cựu học sinh có quyền góp ư?”

Trợ lý đáp: “Vâng. Nhà trường nói sếp từng đóng góp một khoản lớn vào quỹ trợ giúp học sinh có hoàn cảnh khó khăn. Người ta vẫn đang chờ máy, sếp có nghe không ạ?”

“Chuyển máy đi!” Dụ Thần đặt tài liệu trong tay xuống — hắn hoàn toàn không hề có ấn tượng gì với việc

quyên góp này.

Hai giây sau, cuộc gọi được chuyển tới. Đối phương tự xưng là nhân viên văn phòng của trường Trung học Số Một, lời lẽ rất lịch sự và khách sáo. Dụ Thần im lặng nghe anh ta nói về lịch trình của buổi lễ kỷ niệm, rồi được biết là *mình* đã đóng góp một khoản lớn qua trang web trường vào một năm rưỡi trước.

Hắn thực sự không nhớ là mình đã làm vậy, thậm chí còn không biết là trường cũ của mình có hệ thống tiếp nhận quyên góp từ xã hội. Lúc hắn hỏi về số tiền *mình* đã góp, đối phương niềm nở đáp: “Chắc anh Dụ bận rộn nhiều việc quá nên quên mất rồi. Tổng cộng anh đã góp 9 vạn 7 ngàn 500 đồng, chia ra gửi làm 5 lần, 4 lần đầu mỗi lần 2 vạn, lần cuối là 1 vạn 500 đồng.”

Ngón tay Dụ Thần run lên, suýt nữa đã làm rơi ống nghe. Mắt hắn mở to, ngẩn ngơ nhìn trần trần vào khoảng không, khóe môi mấp máy, lồng ngực trĩu nặng như bị thứ gì đó đè chặt lên.

Hắn vẫn nhớ rõ — vào một buổi chiều đông của một năm rưỡi trước, hắn đã chất vấn Hạ Hứa ở trạm xe buýt, hỏi có phải anh đã nói đến chuyện “*không thể làm tình*” trước mặt Thường Niệm hay không. Anh đã trả “thẻ bao dưỡng” lại cho hắn, nói là mình đã tiêu hết hơn 9 vạn 7 ngàn...

Trong khoảnh khắc đó, một chiếc kim không biết là nóng bỏng hay lạnh lẽo chợt siết chặt họng hắn, làm khóe môi hắn run rẩy, nhưng lại không thốt nổi thành lời.

Trong ống nghe vọng ra giọng nói hồ hởi của nhân viên nọ, anh ta phải gọi “anh Dụ” ba lần thì Dụ Thần mới tỉnh táo lại. Hắn “ừm” một tiếng, coi như là đã đồng ý.

Đối phương nói tiếp: “Bây giờ trường chúng tôi đang thống kê danh sách khách mời của lễ kỷ niệm hôm đó, anh có thể đến không ạ?”

“Cảm ơn anh.” Dụ Thần đã bình tĩnh lại: “Tôi sẽ tới.”

Cúp máy rồi, hắn chống hai tay che trán, hơi thở càng lúc càng dồn dập. Một cảm giác mơ hồ đang nhảy nhót khắp lục phủ ngũ tạng hắn, tuy không quá mãnh liệt, nhưng lại làm hắn rất đổi bất an và đau đớn.

9 vạn 7 ngàn 500 đồng.... Người đã quyên tiền chỉ có thể là Hạ Hứa.

Nhưng sao anh lại làm như thế? Khoản tiền đó rõ ràng là....

Dụ Thần bứt tóc, ký ức khi ở cùng Hạ Hứa lũ lượt xô về trí óc hắn tựa như đèn kéo quân.

— Hạ Hứa quỳ gối trên sàn phòng tắm, cố sức tự mở rộng cho mình...

— Hạ Hứa đau đến ướt đầm mồ hôi lạnh toàn thân, thứ đó không cứng lên nổi, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng sự xâm phạm của hắn....

— Hạ Hứa quỳ giữa hai chân hắn, vút hết tôn nghiêm đi, khẩu giao cho hắn...

Hắn đã từng cho rằng — anh trèo lên giường hắn chỉ vì muốn trèo lên vị trí cao hơn. Khi anh chưa đòi hỏi gì cả, hắn lại lầm tưởng là anh mưu sâu kế hiểm, đang im lìm chờ thời cơ để làm vỡ lớn. Sau này khi anh chủ động đòi tiền, thực ra bóng ma trong lòng hắn không hề phai đi, nhưng hắn lại cố lừa mình dối người mà thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng giờ lại có người nói cho hắn biết: Hạ Hứa vốn không hề dùng tiền của hắn! Không những không dùng, mà anh còn lấy danh nghĩa hắn để quyên tặng cho trường cũ của hai người!

Vậy thì, trong 9 tháng ở bên nhau... rốt cục anh đang mưu cầu điều gì?

Dụ Thần châm một liều thuốc, nhưng mãi mà vẫn không hút. Trong lòng hắn đã thấp thoáng một đáp án từ lâu, nhưng hắn vẫn luôn không dám nhìn thẳng vào nó. Giờ đây, càng lúc nó càng rõ ràng.

Không cầu quyền lực, chưa từng nhờ vả hắn chuyện gì, từ đầu đến cuối chưa hề làm gì tổn hại đến hắn, cố gắng hết sức phối hợp với hắn khi ở trên giường. Kết cục là, ngay cả 9 vạn 7 – thứ duy nhất anh lấy đi – cũng được trả lại cho hắn bằng một cách thức khác.

9 vạn 7 ư... Dụ Thần ôm trán, liên tục lắc đầu. Bây giờ có ai bao nuôi được tình nhân chỉ với 9 vạn 7 chứ?

9 vạn 7 có là cái gì? Trong đám con nhà giàu, có người còn trả cho bạn giường mười mấy triệu một đêm. Mà hắn đã ngủ với Hạ Hứa 9 tháng, nhưng anh chỉ đòi hắn có 9 vạn 7?

Rồi lại trả lại cho hắn.

Thứ Hạ Hứa muốn là gì, có là kẻ ngu cũng nhìn ra được.

Nhưng trên thế giới này, có nhiều người giỏi giả ngu lắm.

Với Dụ Thần, việc thừa nhận thứ Hạ Hứa muốn là hắn cũng khó như việc thừa nhận hắn đã thích anh từ lâu rồi vậy.

Huống gì, tình cảm của hắn với anh là vì tiếp xúc nhiều mà ra, lâu ngày sinh tình, nghe rất có lý. Nhưng anh thì sao? Từ khi mới bắt đầu, anh đã cam tâm tình nguyện mặc hắn cần gì cứ lấy.

Sao lại có kiểu yêu vô duyên vô cớ như thế?

Chẳng lẽ thời cấp 3, giữa hai người đã xảy ra chuyện gì?

Dụ Thần đứng dậy, chợt thấy hai mắt hoa lên. Hấn chống tay đứng im cạnh bàn một lúc, một ít hồi ức lẻ tẻ đột nhiên xuất hiện, ít ỏi như vỏ sò trên bãi biển, rồi lại bị sóng cuốn vào đại dương mênh mông, ngay khi hấn vẫn chưa kịp giữ lại.

Càng nghĩ về hồi cấp 3, trí nhớ hấn lại càng mờ mịt, tựa như bước vào một vùng sương mù vậy. Hấn chỉ biết mình từng ngứa mắt với Hạ Hứa, từng bắt nạt anh, thậm chí còn lôi hội đến đánh hội đồng anh.

Cái kiểu đối đầu không khoan nhượng này có thể ma sát ra tình yêu sao?

Dụ Thần lắc đầu, cố hết sức nhớ lại quá khứ, nhưng kết cục chỉ là phí công.

Hấn thực sự không nhớ ra nổi. Đường như Hạ Hứa là một cái công tắc khẩn cấp trong đầu hấn – một khi động đến anh, tất cả ánh sáng ít ỏi vừa mới le lói trong hấn sẽ lập tức tắt phụt.

Hấn lại ngồi xuống, mở trang web của trường Trung học Số Một ra, tìm trong phần “Quyên góp”, cuối cùng cũng thấy tên mình trong phần “*Những đóng góp lớn*”. Hấn đưa thông tin này cho một người bạn giỏi IT của mình, không bao lâu sau thì được trả lời rằng — căn cứ theo IP và tài khoản tìm kiếm có thể biết được: người chuyển tiền là Hạ Hứa.

Dụ Thần nhắm mắt lại. Dù hấn đã đoán là anh ngay từ đầu, nhưng khi thông tin này được xác thực, trái tim hấn vẫn đập bình bịch liên hồi. Lát sau, hấn hỏi: “Sao cậu ta lại phải chia làm 5 lần?”

Bạn hấn đáp: “Thẻ của Hạ Hứa là thẻ ghi nợ, giới hạn chuyển tiền qua mạng hàng ngày là 2 vạn.”

Hấn nhú mày: “Có kiểu giới hạn đó sao?”

Bạn hấn cười: “Mày không biết đúng không? Thực ra tao cũng thấy lạ, người dùng loại thẻ này mà lại không đến ngân hàng sửa lại hạn mức giao dịch, thì hẳn phải là người sống khá túng thiếu, hay ít nhất... cũng không phải người tiêu tiền như nước. Thẻ mà dùng một cái lại quyên góp tận 10 vạn, tao nghĩ mãi mà vẫn không hiểu nổi.”

Hơi thở của hấn nghẹn lại — nhớ trước đây khi Hạ Hứa đòi tiền hấn, anh có nói là muốn dùng tiền này để chăm sóc ông nội.

Rõ ràng là số tiền này không hề giúp ích gì cho anh trong việc đó. Vương Việt từng nói với hấn rằng — ông nội anh đã qua đời rồi; vì bệnh mà mất, sau khi an táng ông xong xuôi thì Hạ Hứa mới báo danh đến Vân Nam.

Tự dưng hấn rất muốn biết... anh đã trải qua nửa năm này như thế nào.

Cho người đi tìm hiểu lần nữa, hắn mới biết là anh đã bán nhà để chạy chữa cho ông nội. Trước khi đi Vân Nam... thậm chí anh đã chẳng còn nhà ở thành phố này.

Dù đã khó khăn đến mức ấy, nhưng anh vẫn không hề liên lạc với hắn. Khi trả lại thẻ cho hắn, anh nói giữa hai người đã kết thúc, rồi thực sự kết thúc luôn.

Trái tim hắn lại nhói đau – đau vì một người mà hắn không thể thương.

Dụ Thần xoa xoa viền mắt đã nóng lên, cổ họng càng lúc càng bỏng rát. Càng ngày, một ý tưởng không nên có lại càng rõ nét hơn trong tâm trí hắn, như một luồng ánh sáng chiếu rọi, làm sự bạc tình của hắn không thể ẩn nấp được nữa.

— Không có Thường Niệm thì tốt biết bao nhiêu? Nếu hắn thích Hạ Hứa trước khi ở bên Thường Niệm thì sẽ tốt biết bao nhiêu?

Gần đây, tình trạng sức khỏe của Thường Niệm càng lúc càng tệ. Dụ Thần ôm đầu, muốn xua đuổi ý nghĩ tệ bạc này đi, nhưng sâu trong đáy lòng hắn vẫn luôn vang vọng một giọng nói:

“Không có Thường Niệm thì tốt biết bao.”

—

Hôm kỷ niệm thành lập trường, Dụ Thần gác hết công việc sang một bên, dẫn Thường Niệm về thăm trường học cũ đã xa nhiều năm. Cậu hơi ngạc nhiên, hỏi hắn sao lại muốn tham gia hoạt động ngoài lề này. Hắn giải thích: “Hôm nay trời đẹp, anh dẫn em đi thay đổi không khí chút.”

Thường Niệm rất vui, ngồi trên xe lăn, được Dụ Thần từ từ đẩy đi trong sân trường.

Cơ sở vật chất trong trường không thay đổi là mấy, chỉ có học sinh là lần lần luân chuyển. Giờ khai mạc lễ kỷ niệm hơi muộn, Dụ Thần liền đẩy Thường Niệm đi thăm thú khắp nơi. Hắn có tư tâm của mình — hắn muốn nhân dịp này để tìm lại thêm hồi ức cũ.

Dẫn Thường Niệm đi, chỉ vì cậu cũng từng là học sinh ở đây mà thôi.

Trường Trung học Số một có diện tích rất lớn, tựa như một chốn thần tiên giữa thành phố tấp nập này vậy. Dụ Thần nhìn các tòa nhà trông rất cổ xưa, nghe Thường Niệm yếu ớt nói họ đã từng học ở đây, họ thích đi đâu khi trốn học...

Hắn có một cảm giác rất lạ — dường như nơi hắn hay đi lúc trốn học không phải nơi mà cậu đang nói, người hắn từng trốn đi cùng cũng không phải là cậu, thậm chí không phải là ai trong đám bạn bè nổi khổ kia.

Hắn rất muốn hỏi phòng học của Hạ Hứa ở đâu, nhưng hắn không hỏi ra miệng được.

Đến một đoạn rẽ của hành lang, một giọng nam trưởng thành đột nhiên vang lên. Người nọ lắp bắp gọi, nghe giọng khá là buồn cười: “Anh, anh Dụ!”

Hắn quay lại, liền thấy một người đàn ông cao lớn đang đứng đó, mặc một bộ đồ thể thao khá quê mùa.

Hắn không nhớ đó là ai.

Người đó hào hứng chạy tới, tuy trông ngốc nghếch nhưng ánh mắt lại cực kỳ trong sáng, cầm tay hắn lắc liên hồi: “Anh là anh Dụ! Anh thực sự là anh Dụ!”

Dụ Thần rút tay về, quan sát người này từ trên xuống dưới, thầm đoán — chắc là đầu óc người này có vấn đề.

Thường Niệm chợt hỏi: “Anh là Dương Khoa hả? Là con trai của chú Dương?”

Ánh mắt người đó sáng lên, “Ừ ừ” rồi gật đầu thật mạnh.

Thường Niệm kéo góc áo Dụ Thần, hắn liền cúi xuống nghe cậu nói — “thằng nhóc” này là con trai của chú Dương trong trường, sinh ra đã ngốc, nhưng được cái rất thành thật. Trường học thương hai cha con họ, liền để họ giữ chức vụ quản lý ký túc xá. Dương Khoa lớn hơn bọn họ vài tuổi, không học hành gì, thường giúp đỡ việc vặt trong trường. Không ngờ là bây giờ anh ta vẫn ở đây.

Dụ Thần gật đầu, ngẩng lên mỉm cười lịch sự với Dương Khoa.

Đột nhiên Dương Khoa lại túm lấy tay hắn lần nữa, vội vàng nói: “Anh Dụ anh đừng đi, anh ở đây chờ em! Em chờ anh bao nhiêu năm, cuối cùng anh cũng về rồi!”

Cả Dụ Thần và Thường Niệm đều ngẩn ra.

Dương Khoa nói tiếp: “Anh Dụ, anh bảo em mua hộ bữa sáng cho bạn học của anh, còn thừa 475 đồng. Em, em rất nghe lời đấy, mua bữa sáng cho người đó đến tận trước khi thi Đại học mới thôi. Ngày nào em cũng quan sát anh ta, anh ta luôn ăn hết đó! Anh chờ em một chút, em về lấy tiền thừa trả anh!”

23. Chương 23

“Đứng lại!” Dụ Thần kéo Dương Khoa đang chực chạy đi lại, mắt sáng rực như đuốc: “Anh vừa nói gì?!”

Dương Khoa bị dọa sợ: “Em, em nói em sẽ về lấy tiền trả anh! Anh thả, thả em ra, em sẽ trả anh mà... Em đã chờ anh lâu như thế...”

“Câu trước đó!” Hấn ngắt lời anh ta, giọng khê run rẩy, khê đến độ chính hấn cũng không nhận ra: “Tôi đã bảo anh mua hộ bữa sáng cho bạn của tôi? Cho bạn nào của tôi?”

Chính hấn cũng không hiểu sao mình lại mất kiểm soát như thế — một lời nói vu vơ của một thằng ngốc cũng có thể làm hấn căng thẳng, toàn thân căng cứng như bị điện giật vậy.

Giây phút kéo giật Dương Khoa lại, hấn không hề nghĩ chuyện “bạn học” hay “bữa sáng” rất có thể chỉ là lời nói dối trong lúc ngơ ngẩn của đối phương.

Lời của thằng ngốc thì sao mà tin được?

Nhưng nếu không tin... thì bao giờ bóng tối trong lòng hấn mới được tiếp xúc với ánh sáng?

Sắc mặt Thường Niệm đã tái nhợt như tờ giấy, trong mắt đầy ắp nỗi sợ hãi. Tay cậu run rẩy, vội nín góc áo hấn kêu: “Anh Thần, anh Thần ơi, anh đừng nghe anh ta nói...”

Dụ Thần không hề để ý đến cậu, tay nắm chặt đến nỗi khớp xương tay trắng bệch cả ra, nhìn chăm chăm vào Dương Khoa: “Tôi, đã bảo anh, mua bữa sáng, cho người bạn nào của tôi?”

Dương Khoa “ơ” một tiếng rồi ngẩn ra, lúng túng chỉ chỉ Thường Niệm: “Em không thể nói.”

Ngón tay Thường Niệm cứng đờ, ngồi cứng trên xe lăn như khúc gỗ. Ánh mắt Dụ Thần lại càng lạnh đi: “Sao lại không được?”

“Anh Dụ, chính anh đã bảo em là không được nói chuyện này cho người thứ ba biết mà! Em nghe lời anh, không nói cho ai biết hết!” Vóc người Dương Khoa rất cao lớn, nhưng lúc này anh vừa gập gáp vừa hoảng sợ, chỉ vào Thường Niệm nói: “Có, có người thứ ba ở đây, em không thể nói được!”

Ba chữ “*người thứ ba*” làm ánh sáng trong mắt Thường Niệm nhất thời vụt tắt, hai tay buông thông xuống, “bộp” một tiếng đập vào xe lăn.

Dụ Thần quay lại nhìn cậu, nhíu chặt mày lại, trầm giọng gọi: “Tiểu Niệm?”

Ánh mắt cậu trống rỗng, mờ mịt lảm bảm: “Em không phải là người thứ ba, em không phải là người thứ ba...!”

Tim hấn chợt đập mạnh. Trong nháy mắt, có thứ gì đột ngột nảy ra trong tâm trí hấn.

Từng mảnh ký ức rơi rụng lả tả, nhưng ghép lại lại không thành một bức tranh hoàn chỉnh. Thường Niệm đang nói gì đó với hắn — cậu đang nói chuyện gì?

Dụ Thần ôm chặt trán. Từng dòng hồi ức lũ lượt tràn về trong đầu óc hắn, làm hắn đau đớn không chịu nổi.

Thường Niệm đang tỏ tình với hắn ư? Vì sao hắn không thể nhớ nổi?

Khoan đã, sao người tỏ tình lại là cậu?

Không phải năm đó chính hắn là người cầm ngọc hộ mệnh đi tỏ tình với cậu ư?

Sao vị trí của hai người lại đảo ngược? Còn miếng ngọc hộ mệnh đâu?

Trong ký ức chớp tắt đó, sao trên tay cả hai người đều không cầm ngọc?

Dòng hồi ức đột nhiên kết thúc, rít một tiếng đâm thẳng qua màng nhĩ hắn. Hắn yên lặng nhìn Thường Niệm, cái nhìn xa lạ làm lòng người sợ hãi.

Cổ họng Thường Niệm co rút, tiếng gọi “*anh Thần*” như tắc nghẹn trong họng. Cậu run rẩy cúi đầu, dường như có thể ngắt đi bất kỳ lúc nào.

Dụ Thần càng hoảng loạn thì càng tóm chặt tay Dương Khoa hơn, như người chấp chới trong cơn hồng thủy đang cố nắm lấy cọc gỗ cuối cùng vậy.

Dương Khoa cố gắng rút tay về, sắp khóc đến nơi: “Anh Dụ, em sẽ trả anh tiền mà! Anh không được bắt nạt em!”

Hắn nhắm mắt lại, cố hết sức đè nén cảm xúc cuộn trào trong lòng xuống, mấy giây sau mới mở miệng: “Anh nói đi, tôi đã bảo anh mua bữa sáng cho ai?”

“Em không thể nói được!” Dương Khoa lắc đầu thật mạnh: “Ở đây có người thứ ba!”

“Tôi cho phép anh nói!” Hơi thở của hắn dần nghẹn lại, không hề để ý đến Thường Niệm đang lầm bầm “*đừng mà, đừng mà, em không muốn...*”. Hắn lạnh lùng nhìn Dương Khoa: “Tôi sẽ không trách anh. Anh nói đi.”

Dương Khoa nghẹn ngào như trẻ con: “Là Hạ Hứa! Anh đã nói với em, tên anh ta là Hạ Hứa! “Hạ” trong “mùa hạ”, “Hứa” trong “hứa hẹn”, là lớp trưởng lớp chọn, là hotboy toàn trường năm đó! Anh Dụ, là anh bảo em nói đấy, sau này anh không thể mang em đâu, là anh bảo em mà...”

Thủy triều cuộn trào, phá tan bờ đê. Cả thế giới của hắn chợt chao đảo trong chớp mắt.

Hắn đỡ dẫn thả Dương Khoa ra, không để ý đến Thường Niệm đang ngồi sõa trên xe lăn, tựa như một cành cây vốn đã gãy yếu nay lại bị rút kiệt tinh lực.

Triều rút, những mảnh vỡ sò bị đánh vỡ vụn nay đã phơi mình ra ngoài ánh sáng. Dụ Thần thấy bản thân năm 17 tuổi đang đứng ngoài cửa lớp, mỉm cười nhìn thiếu niên mặc đồng phục thể dục trong phòng.

Thiếu niên lấy một túi bánh ngọt màu hồng nhạt trong ngăn bàn ra, rồi dựng sách lên. Trong tiếng rì rào lật sách của cả lớp trong giờ tự học buổi sáng, thầy giáo chấp tay sau lưng đi quanh lớp; còn anh thì canh lúc thầy vừa đi, híp mắt nhét miếng bánh vào miệng.

Khoảnh khắc thiếu niên quay lại, Dụ Thần đã thấy rõ mặt của anh.

Là Hạ Hứa. Là Hạ Hứa năm 17 tuổi.

Hắn lùi về sau — ký ức ủa về làm hắn hầu như không đứng vững nổi.

Hắn thấy mình đưa lon nước ngọt đã uống một nửa cho anh, anh cầm lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Hắn nhìn hầu kết của anh, chợt vỗ vào gáy anh, cười nói: “Tên mày nghe lạ thật đấy, “*Hạ Hứa*” à... Bố mày họ Hạ mẹ mày họ Hứa hả?”

“Thô tục!” Hạ Hứa né tay hắn, khoe miệng cong lên nhìn rất đẹp, ném cái lon rỗng vào người hắn: “Đúng là bố tao họ Hạ, nhưng mẹ tao không phải họ Hứa!”

“Thế mà tên mày còn là Hạ Hứa? “*Hứa*” không phải là họ à?”

“Nó không thể là tên chắc?” Anh kéo áo lên lau mồ hôi, lộ ra cơ bụng bằng phẳng săn chắc: “Ông nội tao nói, “*Hứa*” này là “*hứa*” trong “*hứa hẹn*”, ý là tao phải nói được làm được, thế mới xứng làm đàn ông!”

“Nói được làm được? Lấy ví dụ thử coi?”

“Ví dụ à...” Anh nghiêng đầu suy nghĩ, đột nhiên vung tay đâm lên bụng hắn một cái, ra tay không mạnh lắm, nhưng đủ nhanh để hắn không tránh được. Hắn mắng một tiếng “*Đm!*”, ngẩng lên thì thấy anh híp mắt cười, giọng điệu cực kỳ thiếu đánh: “Ví dụ là, tao nói là đánh mày thì sẽ đánh mày ngay!”

Hắn tức đến bật cười, lập tức đuổi đánh anh.

Bóng dáng hai thiếu niên chạy qua vùng đất không người sau núi. Ánh mặt trời phai đi, hình ảnh cũng dừng lại, từ từ ố vàng, rồi tan đi như sương khói.

Khi Dụ Thần tỉnh táo lại thì Dương Khoa đã biến mất, không biết là sợ hãi mà chạy hay là về lấy tiền trả hần. Hần chờ đợi quay lại, lúc nhìn đến Thường Niệm, hần chợt mở to mắt.

Đưa Thường Niệm đến bệnh viện rồi, Dụ Thần bình tĩnh thông báo cho người lớn hai nhà, rồi một mình đi bộ lên sân thượng, hút hết thuốc này đến thuốc khác,

Hần lại nhớ ra thêm vài chuyện, về chính mình, về Thường Niệm, và về Hạ Hứa. Nhưng những chuyện sâu xa hơn thì vẫn nằm im trong bóng đêm, dường như đang thiếu một chiếc chìa khóa mấu chốt.

Nhưng chỉ một ít ký ức hần vừa nhớ lại thôi cũng đủ để cho hần biết... mình đã sống trong một lời nói dối biết bao lâu nay.

Mà người đã tạo nên lời nói dối đó, thì đến giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Hút hết một bao thuốc xong, hần mới bình tĩnh trở về trước cửa phòng ICU, nhận lấy ánh mắt lạnh lùng của cha mẹ Thường Niệm.

Sau đó, bác sĩ nghiêm túc cầm kết quả kiểm tra sơ bộ ra. Mẹ Thường cầm lấy nó, vừa nhìn đã rớt nước mắt.

Nhưng hần lại không thấy lạ chút nào. Bác sĩ Lưu đã bảo hần từ lâu, rằng tác dụng phụ của số thuốc cậu dùng là quá lớn, có khi sẽ có ảnh hưởng trí mạng đến người dùng.

Nên hần đã chuẩn bị tâm lý.

Sau khi tỉnh lại, Thường Niệm không muốn gặp cha mẹ. Một mình hần ngồi bên giường cậu, trong mắt không hề có sự phẫn nộ, nhưng cũng chẳng còn sự dịu dàng. Hần nhìn sang chỗ khác, nặng nề thở dài.

Hần hỏi: “Thực ra anh không hề tặng em miếng ngọc hộ mệnh của anh, đúng không?”

Hai mắt Thường Niệm đỏ bừng, giọng nhỏ như muỗi kêu: “Anh Thần... Anh không cần em nữa sao?”

Hần nhìn cậu, nhìn đến mấy phút. Rồi hần đứng dậy, lạnh lùng nói: “Em cứ nghỉ ngơi cho khỏe.”

Rồi xoay người rời đi.

Không tìm thấy đáp án ở chỗ này, thì hần sẽ tìm câu trả lời ở chỗ khác.

24. Chương 24

Ngồi trên chuyến bay đến Côn Minh, Dụ Thần lại nhớ ra thêm vài chuyện nhỏ, nhưng tất thấy vẫn cực kỳ rời rạc, khó mà ghép lại thành một câu chuyện hoàn chỉnh.

Hắn day day trán. Biết mình đang tiếp cận sự thật rồi, nhưng càng đến gần Côn Minh, nỗi bất an trong lòng hắn lại càng bành trướng.

Hạ Hứa sẽ nói gì?

Hắn có thể tìm được ký ức đã mất ở chỗ Hạ Hứa không?

Có phải anh là người mà hắn đã quên mất?

Miếng ngọc cầm tinh hắn... có phải đang nằm trong tay anh không?

Trước khi đến, hắn đã hỏi thăm được nơi đội trợ giúp đóng quân. Đến Côn Minh rồi, hắn mượn một chiếc Jeep quân dụng của quân khu rồi phi thẳng đến biên giới phía Tây Nam – thị trấn Z.

Thị trấn Z là vùng trọng điểm trong chiến dịch truy quét ma túy ở Vân Nam, nên ven đường có rất nhiều trạm kiểm soát. Dụ Thần phi như điên trên đường núi gập ghềnh hơn 10 tiếng, lúc đến được thị trấn Z thì đã là hùng đông. Sau khi đưa giấy thông hành và thư giới thiệu cho đội võ trang xem xét, hắn được đưa đến một phòng họp nhỏ. Người dẫn hắn đi nói bằng giọng địa phương rất nặng: “Anh chờ ở đây một lúc, tôi đi hỏi xem người anh tìm nằm ở chi đội nào.”

Dụ Thần thông thả đi vòng quanh phòng, nghĩ xem chút nữa gặp Hạ Hứa thì nên nói gì. Không bao lâu sau, người nọ trở về, hắn nhìn ra sau lưng cậu ta thì thấy — không có ai cả.

Cậu nói: “Ở chỗ chúng tôi không có đồng chí nào tên là Hạ Hứa cả.”

“Hà?” Hắn nhíu mày: “Sao lại thế? Cảnh sát được điều tới từ thành phố An đều ở thị trấn Z này cả mà.”

“Thật mà, tôi lừa anh làm gì?” Khuôn mặt trẻ con của cậu ta dài ra, cứng đầu cỏi, trông chỉ khoảng 18 tuổi.

Dụ Thần không muốn làm khó cậu, nhưng vẫn hơi vội vã: “Vậy những cảnh sát khác đến từ thành phố An thì sao?”

“Anh nói tên đi, để tôi đi hỏi!”

“Vương Việt.”

“Ha!” Cậu bật cười: “Người này thì tôi biết. Anh chờ chút, tôi đi gọi anh ấy ngay!”

Chẳng mấy chốc, trên hành lang vang lên tiếng bước chân dồn dập, rồi cửa bị đẩy ra. Vương Việt khiếp sợ đứng ở cửa: “Sao mày lại đến đây?”

“Hạ Hứa đâu?” Dụ Thần đứng dậy: “Tao đến tìm cậu ta.”

Sau hai tháng ở đây, rõ ràng là Vương Việt đã đen hơn nhiều so với hồi ở thành phố. Y nghi ngờ nhìn hắn từ trên xuống dưới, mấy giây sau mới nói: “Mày tìm cậu ta có việc gì?”

Không hiểu sao hắn lại hơi bực: “Việc cá nhân.”

Y bật cười: “Hay mấy người kia lại muốn trù cậu ấy? Bọn mày phải hiểu là, đây không phải là thành phố An, cái đám quy tắc ngầm đó không có tác dụng ở đây đâu.”

“Là chuyện riêng giữa tao và cậu ấy, không liên quan gì đến Thường gia cả.” Dụ Thần nhìn thẳng vào mắt Vương Việt, cảm thấy hơi thở bất cần của binh lính trên người đối phương đã nặng hơn nhiều. May là hắn đã lớn lên ở khu nhà của bộ đội từ bé, nên đã thấy quen từ lâu, không hề chùn bước chút nào.

Hai người mắt đối mắt nửa phút, rồi Vương Việt đá một cái ghế ra, ngồi xuống: “Giờ mày không tìm được Hạ Hứa đâu. Cậu ấy đã không còn ở đây từ lâu rồi.”

Dụ Thần căng thẳng: “Ý mày là sao?”

“Mày lo cái gì? Tao có nói là cậu ấy gặp bất trắc đâu.” Vương Việt nhẹ răng cười: “Hạ Hứa ấy à, đã đi lên vị trí cao hơn rồi. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần này, cậu ấy cũng không về thành phố An đâu. Sau này, dù là mày hay Thường gia thì cũng không thể tùy ý chèn ép cậu ấy nữa!”

Hắn đứng im tại chỗ, ngón tay khẽ run rẩy: “Hạ Hứa... được bộ đội đặc chủng chọn rồi?”

“Chứ còn sao, cậu ta ưu tú thế cơ mà.” Vương Việt cười lớn, cực kỳ tự hào về đồng nghiệp của mình: “Lúc bọn tao vừa đến thị trấn Z, cấp trên cho bộ đội và cảnh sát huấn luyện cùng nhau một đợt, nói là để làm quen với nhau. Sau này bọn tao mới biết, hóa ra nửa đường có Đội trưởng của Đội bộ đội đặc chủng đến đây “tham quan”.

Hạ Hứa vốn là quân nhân giải ngũ, vốn đã có nền tảng rồi, luyện tập lên cao rất dễ. Huấn luyện xong thì

có một bài khảo hạch, cậu ta xếp thứ mười. Tám trong mười người đứng đầu đều được Đội đặc chủng chọn đi. Nói là mượn tạm thời thôi, coi như người hỗ trợ, nhưng nhất định sau này sẽ trở thành đặc chủng chính thức.”

Lòng bàn tay hắn rịn mồ hôi, càng lúc tim đập càng mạnh. Thực trạng buồn ma túy ở Tây Nam rất phức tạp và tồi tệ; nếu Hạ Hứa lấy thân phận cảnh sát để trợ giúp thì có khi anh còn được giao những nhiệm vụ chỉ hơi hơi nguy hiểm; nhưng nếu sang chỗ bộ đội đặc chủng... thì sẽ hoàn toàn khác. Lính đặc chủng luôn vào sinh ra tử, quân trang trên người lúc nào cũng có thể trở thành vải liệm đầm máu nóng và mồ hôi.

Vương Việt đứng lên, thở dài. Y thấy đúng là hắn lo cho Hạ Hứa thật, liền vỗ vai hắn nói: “Thần à, số mày cũng may đấy. Tuy Hạ Hứa bị bộ đội đặc chủng điều đi nhưng không đóng quân ở Đại doanh của đội đặc chủng, mà tạm thời đang ở quân khu cách đây hơn 300 km thôi. Nếu cậu ta ở Đại doanh thì chắc chắn là mày không thể gặp được.”

Nơi cậu ta đang ở khá là đặc thù. Hôm nay muộn quá, để sáng mai tao dẫn mày đi gặp sếp tao. Vừa khéo chiều mai sẽ có một đội xe chở vật dụng hàng ngày qua đó, mày đi nhờ xe người ta, sáng hôm sau trở về là được.”

Đêm đó, Dụ Thần mất ngủ, trời vừa sáng hắn đã dậy. Đội trưởng biết gia thế của hắn – vốn là con cháu nhà giàu cũng không thể “đi đường tắt” gì được ở chốn này, nhưng hắn lại có thư giới thiệu của quân khu tỉnh; nên thôi thì ông đành mắt nhắm mắt mở vậy.

Chiều, Dụ Thần ngồi trên xe của quân khu, nửa mệt mỏi nửa kích động.

Xe vật tư đến quân doanh tạm thời của Đội đặc chủng rồi, Dụ Thần bị kiểm tra rất nghiêm ngặt trước khi được đưa vào một căn phòng. lát sau, một thiếu tá đẩy cửa bước vào, nghiêm nghị nhìn hắn: “Anh đến tìm Hạ Hứa?”

Một cảm giác buốt lạnh tận xương chọt thăm vào người hắn. Hắn gật đầu: “Phải, xin hỏi...”

“Anh là gì của cậu ta?” Thiếu tá hỏi.

“Tôi...” Hắn há miệng. Ánh mắt của thiếu tá làm hắn cực kỳ bất an.

“Là bạn à?” Gã nói.

Hắn hít sâu một hơi: “Phải.”

Gã quan sát hắn một chốc, đoạn xoay người rời đi: “Chờ tôi một lúc.”

Dụ Thần ngồi im trên ghế. Mười phút ngắn ngủi trôi qua, nhưng hắn cảm giác đã như một năm.

Mười phút sau, thiếu tá nọ trở về, trên tay cầm một túi nhựa trong suốt – loại chuyên dùng để đựng vật chứng.

Trong túi — là một miếng ngọc trắng đã vỡ tan.

Khoảnh khắc đó, cánh cửa chắn ngang tâm trí hắn suốt mười năm nay chợt bị đánh tan. Vô số mảnh vụn lập tức hợp lại thành một bức họa thật dài, rực rỡ ánh sáng.

Hắn nhớ ra tình yêu sét đánh của mình rồi!

Hạ Hứa năm 17 tuổi đứng giữa ánh sáng, hất cằm gọi hắn: “Dụ Thần!”

Rốt cục, hắn cũng hiểu vì sao mình lại vô thức thích người cảnh sát kia, thích đến mức không thể không chế.

Vì anh vốn là người trong lòng hắn, vốn là chấp niệm khắc cốt ghi tâm của hắn.

Ngón tay hắn run rẩy, nhận lấy cái túi. Giữa những khe vỡ của ngọc là vết bầm tối màu.

Hơi thở hắn nghẹn lại, tiếng tim đập bên tai lớn đến mức át hết tất cả thanh âm xung quanh.

Nhưng hắn vẫn nghe rõ lời thiếu tá nói.

Thiếu tá trang trọng nói, trong mắt là sự sâu xa sau khi đã quen nhìn sinh tử:

“Miếng ngọc này, là di vật của Hạ Hứa.”

25. Chương 25

Chuyện tàn nhẫn nhất trên đời chính là — vất vả lắm bạn mới tìm lại được trí nhớ, nhưng người quan trọng nhất trong hồi ức kia lại không thể quay về nữa.

Từ bé đến lớn, Dụ Thần đã đánh nhau rất nhiều lần, thắng thì nhiều mà thua thì ít, hầu như chưa bao giờ bị đánh cho tím mặt cả. Trong trận đánh hội đồng hôm đó, người tên Hạ Hứa kia đâm rất mạnh, từng cú từng cú giáng thẳng vào thịt, làm khoe miệng hắn nứt ra, trông khá là chật vật. Nhưng hắn cũng không cho anh được thoải mái — mấy vết xanh tím lớn ở bụng và xương sườn anh đều là tác phẩm của hắn cả.

Cứ nghĩ rằng đánh xong là thành thù rồi; ai dè lúc vươn tay kéo hấn dậy, anh lại làm ra một việc mà không ai ngờ tới — anh cúi người xuống, phủi bụi trên đùi hấn đi.

Cái quái gì vậy?

Dụ Thần ngẩn ra, sững sờ nhìn cái gáy dầm mồ hôi và bóng râm do đứng ngược sáng trên gò má anh, rồi lại nhìn xuống thắt lưng đang khom xuống và cánh tay thon dài của anh...

Tim hấn chợt “*thịch*” một tiếng.

Sau khi ngồi dậy, Hạ Hứa không ngẩng lên nhìn hấn nữa, hai tai anh đỏ bừng lên, đỏ như sắp rỉ máu.

Hấn híp mắt lại, không hiểu sao mà trong đầu lại nảy ra một từ rất là không hợp ngữ cảnh — “*Thật đáng yêu!*”

Hình như anh hơi xấu hổ và căng thẳng, khóe mắt vẫn liếc sang chỗ hấn. Nhìn anh hoảng hốt đứng bật dậy, tự dưng hấn cũng thấy lúng túng. Trong khoảnh khắc xoay người, hai tay hai chân anh chợt vung cùng một hướng, nhưng đã sửa lại ngay, nên những người khác không hề để ý.

Từ đó về sau, Dụ Thần bắt đầu thấy hứng thú với Hạ Hứa. Trước đó hấn thường xuyên trốn học, chẳng mấy khi đến trường; nhưng bây giờ thì ngày nào hấn cũng đến, dùng mọi cách để hỏi thăm tin tức về lớp trưởng lớp 10 -1.

Đám anh em cùng đi hội đồng Hạ Hứa hôm đó với hấn cũng rất tức giận, lại biết hấn bị anh đấm vào mặt; cộng với vẻ hung thần ác sát của hấn khi hỏi về anh – hấn đã che giấu cảm xúc rất tốt – nên ai cũng nghĩ là hấn đang hỏi dò để chuẩn bị trả thù anh.

Nhưng không ai biết rằng... hấn chỉ đang nảy sinh một tình cảm không thể cho ai biết với anh mà thôi.

Càng biết nhiều về anh, ý nghĩ muốn chiếm hữu anh cũng bành trướng càng lớn — dường như con trai thời dậy thì luôn có ham muốn độc chiếm rất mạnh.

Lần trước Hạ Hứa đè hấn xuống đất, hấn đã sức cùng lực kiệt, không thể xoay người. Bây giờ, hấn đứng dựa vào hành lang trước cửa lớp 10-19, nhìn Hạ Hứa và bạn bè đi vào lớp 10-1 bên dưới. Hấn híp mắt lại, trong đầu tưởng tượng ra cảnh mình đè cơ thể trần truồng của anh xuống, làm vài vận động này nọ nọ.

Muốn chịch Hạ Hứa, muốn chiều chuộng Hạ Hứa, muốn đối xử thật tốt với Hạ Hứa.

Trong lúc anh vội vàng bài vở, chuyện trên lớp và việc làm thêm; thì hấn đã tìm hiểu được hết hoàn cảnh của anh. Hấn biết anh và ông nội đang sống nương tựa vào nhau, gia cảnh khá khó khăn; nhưng hấn cũng biết ở anh không hề có sự tự ti hay rụt rè mà trẻ con nhà nghèo hay có. Anh hào sảng phóng khoáng, có

thể kết bạn với mọi loại người, dù là đóa hoa cao lãnh của trường hay học sinh dốt thi dưới 20 điểm của trường khác. Ai anh cũng có thể xưng anh gọi em, chỗ nào anh cũng có thể hòa đồng; con trai thì vui vẻ hện chơi bóng rổ với anh, con gái thì thường xuyên lén đặt thư tình vào bàn anh. Dường như từ bé anh đã là đứa con cưng của trời, sự bần hàn không hề để lại chút bóng ma nào trên người anh.

Anh quá xuất sắc.

Dụ Thần bắt đầu từ từ đến gần anh, hệt như một thợ săn đang bình tĩnh tiếp cận con mồi vậy. Hấn chọn cách giữa giờ gọi anh ra. Anh hơi do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn giơ tay xin thầy giáo cho nghỉ, rồi đi cùng hấn. Cả hai đến một sân vắng không người, bắt đầu vui vẻ đánh lộn với nhau.

Khác với hôm đánh hội đồng, lần này hai người không ra đòn độc, cực kỳ để ý đến đối phương. Nhìn thì như hung dữ, nhưng thực chất hai bên chỉ dùng bảy phần lực.

Hạ Hứa nằm trên mặt đất đầy bụi, há miệng thở dốc. Dụ Thần vươn tay muốn đỡ anh dậy, nhưng anh lại kéo tay hấn, xấu tính muốn đè hấn xuống đất. Nhưng hấn đã chuẩn bị tinh thần rồi, liền thuận thế ngã xuống, cười lên lưng anh.

Anh tròn to mắt, rõ ràng là bị dọa sợ, liều mạng đẩy hấn ra, hoảng hốt hô: “Đừng cười tao!”

Dụ Thần bật cười, đứng dậy kéo anh lên. Hấn nói anh đánh nhau giỏi thật, sau này rảnh rỗi thì có thể “bàn luận” với hấn.

Hạ Hứa đáp ứng ngay lập tức, hầu như không nghĩ ngợi gì. Anh ngẩng lên cười với hấn, nụ cười rục rờ như ánh dương, dường như quanh người anh đang bao phủ vàng sáng của mặt trời vậy.

Lúc đó hấn đã biết — ít nhất là anh không ghét hấn, đủ để đồng ý chơi đùa với hấn.

Nhưng hoàn cảnh gia đình của hai người lại khác nhau quá nhiều. Nếu tình cảm giữa hai người được phát triển vào thời điểm này, khả năng được người nhà chúc phúc sẽ rất thấp.

Dụ Thần đã nhìn thấu tất cả, nên ngay từ đầu hấn đã quyết định không cho ai biết tình yêu này của mình.

Cánh chim muốn bay thì phải có gió. Đừng nói là hấn vẫn là vị thành niên, mà có khi đến năm hơn 20 tuổi, hấn vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi tầm khống chế của gia đình.

Hấn không muốn người ngoài nhận ra được suy nghĩ của hấn với Hạ Hứa, nên mới dùng tư thế như kiểu “gọi đi để đánh” để gọi anh ra ngoài. Trừ Thường Niệm – bạn nối khố của hấn, không ai biết được anh với hấn đã không đối đầu nhau như xưa.

Mùa hè năm lớp 10, Hạ Hứa nhận thêm một công việc nữa — ban ngày anh vẫn làm ở nhà hàng gần nhà,

buổi tối lại đi phục vụ cho một quán bar nhạc live. Lúc ấy Dự Thần đã cao lắm rồi, hắn thử hết quần áo của anh mình ở nhà, chọn một bộ trông người lớn nhất để đi gặp ông chủ quán bar đó.

Hắn cho đối phương một xấp tiền, nói em họ mình đang túng thiếu, người anh họ là hắn đây thì lại không tiện giúp đỡ vì hồi xưa giữa hai người từng có xích mích. Hắn nhờ ông chủ thêm số tiền này vào lương của anh, tuyệt đối đừng nói là hắn cho, vì người em họ này có lòng tự trọng rất mạnh.

Ông chủ quán bar là một ông chú trung niên rất đáng tin, nhận lấy số tiền của hắn, rồi đưa riêng cho Hạ Hứa với lý do là “thưởng vì doanh thu tháng này tăng đột biến”. Lúc ấy Hạ Hứa vẫn còn nhỏ, tuy có thông minh thật, nhưng vẫn không đấu lại được một ông chủ đã già đời. Hơn nữa, dù sao thì được thêm tiền thưởng cũng là chuyện đáng vui, nên anh vui vẻ nhận lấy số tiền đó, chuẩn bị nấu thêm món ngon cho ông nội.

Chuyện này vẫn luôn là bí mật. Mãi đến bây giờ, Dự Thần vẫn chưa từng nói đến chuyện này với anh.

Hắn có tư tưởng của chính mình. Trải qua một mùa hè thật dài, những ý nghĩ non nớt của hắn bắt đầu được định hình rõ ràng.

Hắn muốn giúp đỡ anh, nhưng tuyệt đối không được đưa tiền trực tiếp.

Sau khi lên lớp 11, hắn tình ý nhận ra – ánh mắt Hạ Hứa nhìn hắn đã thay đổi. Đôi mắt anh rất sáng, trước đây mỗi lần nhìn hắn, ánh mắt anh vẫn sáng ngời rực rỡ. Nhưng giờ đôi mắt ấy lại có phần tránh né, thậm chí đôi khi vô tình nhìn thẳng vào mặt hắn, nó còn thấp thoáng vẻ căng thẳng và hồi hộp.

Rõ ràng là cả hai đều thích nhau!

Nhưng Dự Thần không định tỏ tình trước khi vào Đại học.

Hạ Hứa từng nói với hắn là – anh muốn thi vào một trường Đại học nổi tiếng, sau đó tìm một công việc tốt, mua một căn nhà lớn để ông nội được hưởng phúc. Vậy nên hắn bỏ ý tưởng rủ anh cùng nhập ngũ đi, dù hắn rất rất muốn trối anh bên người mình.

Anh khác hắn. Dù hắn học hết cấp 3 rồi nghỉ học, thì tương lai hắn cũng không phải lo đường áo cơm. Nhưng với những người như Hạ Hứa, thì thi vào Đại học lại là một bước ngoặt cực kỳ quan trọng.

Hắn không muốn để sự kích động của mình ảnh hưởng đến anh.

Hạ Hứa chưa đủ lý trí, còn Dự Thần hắn lại chưa đủ trưởng thành. Nếu bây giờ hai người thực sự ở bên nhau, thì rất có khả năng mọi việc sẽ phát triển sang một hướng nằm ngoài tầm kiểm soát của hắn.

Nếu có ngày hai người đến với nhau thật, thì hắn muốn khi đó mình phải cho anh được một cuộc sống an

nhàn sung sướng, kể cả khi anh chẳng làm gì.

Tình yêu của năm 17 tuổi vừa nồng nhiệt vừa đơn thuần, thậm chí lớn lên nhìn lại còn thấy buồn cười. Khi ấy hẳn một mực nghĩ – chỉ cần Hạ Hứa cố thêm hai năm nữa thôi, thi vào một trường Đại học tốt, thì hẳn sẽ tỏ tình với anh, hôn anh, rồi điên cuồng ân ái với anh..

Rồi hai người sẽ chia cách một thời gian, hẳn sẽ trở thành thủ trưởng trong quân đội, và anh sẽ là một tinh anh của xã hội, ngày ngày mặc âu phục với khuôn mặt cấm dục. Bọn họ sẽ trở nên mạnh mẽ và độc lập, không phải sợ gia đình cản trở nữa.

E rằng sẽ mất một thời gian rất dài, nhưng Dự Thần nghĩ — hẳn rất vui vẻ chờ đến ngày đó.

Trước đó, hẳn sẽ không để người nhà mình phát hiện ra Hạ Hứa, hẳn sẽ luôn luôn giữ một khoảng cách không gần không xa với anh.

Nhưng dù đã quyết tâm như thế, thì vẫn có lúc hẳn không ngăn được tình cảm của mình.

Hạ Hứa không có nhiều quần áo – mùa hè anh mặc đồ thể thao, mùa đông thì mặc đồng phục của trường. Dự Thần rất ít khi mặc đồng phục, mùa đông năm đó hẳn chợt nghĩ ra một trò: giặt đồng phục bằng sữa tắm, ngâm nửa giờ rồi lấy ra hong khô, rồi trên áo đó sẽ thấm đẫm hương sữa tắm của hẳn.

Sữa tắm này là hẳn đặt mua từ nước ngoài về, chỉ để trong phòng tắm của hẳn, nên đây là thứ chỉ hẳn mới có.

Vậy nên mùi sữa tắm này... Cũng là mùi hương chỉ có trên người hẳn.

Dự Thần lại hẹn Hạ Hứa ra ngoài đánh nhau, nhưng hôm đó anh đã quá mệt vì công việc, không có sức đâu mà đánh, mắt cứ díp lại, lẩm bẩm kêu buồn ngủ.

Trong trường có rất phòng tự học trống. Dự Thần tìm một phòng cho anh vào ngủ, anh thực sự quá mệt, nằm có mấy phút đã ngủ mất. Hẳn phủ áo khoác thấm đẫm mùi hương của mình lên người anh, nhìn anh một chốc, cuối cùng vẫn không nhịn được, cúi người khê hôn lên khóe mắt anh.

Lúc tỉnh lại, anh muốn trả áo lại cho hẳn, nhưng hẳn chỉ thờ ơ xua tay: “Mày cứ giữ đi, tao cũng chẳng mặc mấy.”

Anh không hỏi lại, vui vẻ cầm áo hẳn về, trên đường còn lẩm bẩm hát.

Hẳn nhìn theo bóng lưng anh, thầm cười trong lòng.

Liên tục một tuần sau đó, Hạ Hứa luôn mặc đồng phục của Dự Thần, mang theo mùi hương của riêng hắn.

26. Chương 26

Trong mắt Dự Thần, Hạ Hứa có một khuyết điểm cực kỳ xấu — anh luôn ăn sáng rất tùy tiện.

Rất nhiều lần hắn đã thấy anh chỉ gặm một cái bánh bao chay, uống thêm cốc nước lạnh là xong bữa. Hoặc có khi sẽ là bánh rán lớn đầy mỡ, nhìn đã biết là cực kỳ có hại cho sức khỏe.

Những năm cấp 3 là thời gian mấu chốt trong quá trình phát triển của cơ thể con người; lượng bài tập của lớp chọn lại lớn, mất rất nhiều năng lượng để tiêu hóa. Dự Thần biết Hạ Hứa định nghỉ làm thêm sau khi lên lớp 12 để tập trung học hành, nên bây giờ anh phải tiết kiệm hết sức, bớt được đồng nào thì bớt đi.

Có thể vì nghèo quen rồi nên Hạ Hứa thấy mình gặm bánh bao làm bữa sáng là quá bình thường, nhưng Dự Thần thì lại đau lòng. Tuy vậy, hắn lại không thể quang minh chính đại mời anh đi ăn. Nghĩ mãi, hắn mới nghĩ ra một cách — nhờ Dương Khoa giúp mình.

Dương Khoa là đứa con trai bị ngốc của chú Dương trông ký túc xá. Hắn mời thằng ngốc thật thà này đi ăn một bữa tiệc lớn, chơi game thỏa thích, rồi đưa anh ta một khoản tiền, bảo anh ta mỗi sáng đến cửa hàng gần đó mua bữa sáng rồi lạng lẽ để vào ngăn bàn của Hạ Hứa — tất cả mọi chuyện phải diễn ra trước khi có người đến trường.

Lý do Dự Thần chọn Dương Khoa là vì — miệng anh ta rất kín, con người cũng đơn thuần, dù IQ hơi thấp nhưng vẫn đủ tin cậy để làm mấy chuyện đơn giản.

Hồi mới vào trường, đám con nhà giàu thấy Dương Khoa bị ngốc, cha anh lại chỉ là một nhân viên nhỏ, nên chúng thường xuyên bắt nạt anh. Mắng mỏ hay sai vặt anh còn là chuyện nhỏ; có đứa xấu tính còn công khai bắt nạt anh trước mặt bạn bè, chặn lại không cho anh đi, nhéo tai anh nhưng lại không cho anh phản kháng, bắt anh quỳ trên đất, để bạn nữ cười lên lưng anh....

Tuy Dương Khoa cao lớn nhưng lại nhát gan, đã bị chúng nạt đến sợ hãi, không dám nói chuyện này cho người khác biết, càng không dám chống trả lại. Nếu hôm bị bắt làm ngựa cho cười đó anh không gặp Dự Thần — người hiếm lắm mới đến trường — thì có khi anh sẽ vẫn bị bắt nạt đến bây giờ.

Được hắn giúp đỡ, anh liền ngốc nghếch gọi hắn là “*anh*”, tự coi mình là đàn em của hắn — dù anh còn lớn hơn hắn mấy tuổi. Anh còn bảo, sau này Dự Thần có gì muốn làm thì cứ tìm anh, nhất định anh sẽ hoàn thành thật tốt.

Vốn là hắn không coi chuyện này ra gì — dẫn mặt đám nhà giàu mới nổi chuyên khoe mẽ này chẳng tốn mấy sức với hắn; nên hắn lập tức quảng chuyện này ra sau đầu. Mãi đến khi nghĩ cách làm sao để bí mật đưa đồ cho Hạ Hứa, hắn mới nhớ ra — mình còn có một tên “đàn em” kín tiếng là Dương Khoa này.

Dương Khoa chưa học hết tiểu học, nhưng lại rất có tinh thần hiếu học. Anh hỏi tên “*Hạ Hứa*” viết như thế nào, anh muốn học nó. Dụ Thần cầm một hòn đá nhỏ lên viết lên đất, vừa viết vừa nói: “”Hạ” trong “mùa hạ”, “Hứa” trong “hứa hẹn”, nhớ chưa?”

Quả thực, Dương Khoa đã không làm Dụ Thần thất vọng. Theo ý hấn, anh ta đã chuẩn bị bữa sáng cho Hạ Hứa trong một chiếc túi màu phấn hồng, giả như là con gái tặng. Lúc đầu Hạ Hứa không ăn nó, hấn phải nghiêm túc khuyên bảo, cố ý khơi lên sự mềm lòng của đối phương. Mãi sau anh mới tin, bắt đầu lén lút ăn nó trong giờ tự học buổi sáng.

Hấn đã qua nhìn anh mấy lần. Mỗi lần thấy anh canh lúc thầy đi qua để nhét miếng bánh vào miệng, trong lòng hấn lại ngứa ngáy không chịu nổi.

Hấn muốn tỏ tình ngay và luôn, hấn muốn người con trai vừa đáng yêu vừa xuất sắc này trở thành của mình mình!

Mạng lưới quan hệ xã hội của Hạ Hứa rất rộng, nên đôi khi Dụ Thần cũng nổi máu ghen. Ghen đến ngứa ngáy tâm can, nhưng lại không thể quán quít lấy đối phương mà hôn hít; chỉ đành hẹn anh ra nhiều hơn, lấy danh nghĩa “đánh nhau” để được tiếp xúc thân mật.

Dụ Thần rất có chừng mực – hấn đã biết thời khóa biểu của Hạ Hứa rồi, nên hấn chỉ gọi anh ra vào giờ Văn hoặc giờ Anh – những tiết học mà anh luôn ngủ gà ngủ gật. Càng ở với nhau lâu, hấn càng cảm thấy rõ tình cảm của anh với mình – nó cũng hết như tình cảm của hấn với anh vậy.

Lúc hai người đánh nhau, “chỗ đó” của anh sẽ cứng lên. Hấn nhận ra chuyện đó, nhưng chưa bao giờ nhắc đến, luôn vờ như không biết gì, đỡ làm cho anh xấu hổ.

Hạ Hứa không cẩn thận bằng hấn, suy nghĩ cũng không tinh tế bằng. Anh không biết bí mật mình cố gắng che giấu đã bị hấn nhìn thấu từ lâu.

Có lần sau khi đánh nhau, Dụ Thần vờ thuận miệng nói: “Mày thu hút con gái thật đấy, lần nào tao đi ngang qua lớp mày cũng thấy một đám con gái vây quanh mày.”

Anh ngạc nhiên, xoắn xoắn tóc giải thích: “Tao giảng bài cho họ thôi.”

Hấn bật thốt: “Hay là mày cũng giảng cho tao đi?”

Anh đồng ý không chút do dự: “Được thôi.”

Thực ra hấn vừa nói dứt câu là đã hối hận rồi — bảo anh chỉ bài cho hấn sẽ chỉ tốn thời gian của anh thôi.

Nhưng anh lại rất nhiệt tình với chuyện này, liền hỏi hấn không hiểu ở chỗ nào.

Dụ Thần chẳng bao giờ để tâm vào học hành, đương nhiên là chỗ nào cũng không hiểu, liền nói bừa một chỗ ra. Nghe xong, Hạ Hứa nhặt một hòn đá lên, diễn giải vấn đề đó lên đất, viết xong còn hỏi: “Hiểu chưa?”

Dụ Thần tự dối lòng gật đầu một cái “Hiểu rồi”, về lớp liền nghiêm chỉnh nghe hết hai tiết học, nghe không hiểu thì hỏi Thường Niệm – người học giỏi nhất trong “lớp quý tộc”, làm một đám anh em cứ tưởng là hấn uống nhầm thuốc.

Tỉnh táo lại rồi, hấn cũng thấy mình ngốc hết sức. Vì muốn hiểu được Hạ Hứa giảng gì mà hấn lại tự dưng cố gắng học tập, đúng là...

Trúng độc tình yêu rồi. Nặng đến sắp chết.

Vào tiệc sinh nhật 17 tuổi của mình, Dụ Thần không mời Hạ Hứa đến. Anh là người hấn luôn cất giấu trong lòng, hấn không muốn để bạn bè mình biết đến anh. Hơn nữa, anh cũng không thuộc về cái vòng con nhà giàu của hấn, mời anh đến sẽ chỉ làm anh xấu hổ thôi.

Nhưng bữa tiệc này lại tạo cho hấn một cơ hội để tặng quà.

Rất lâu trước đó, hấn đã muốn tặng anh miếng ngọc cầm tinh của mình, nhưng không tìm được lý do để tặng. Ở tiệc sinh nhật hấn, mẹ hấn tặng khoảng mười miếng ngọc kỷ niệm cho nhóm Trương Húc và Thường Niệm. Về phòng rồi, Dụ Thần lấy miếng ngọc mình đã tháo xuống từ năm lớp 10 ra, nghĩ ngợi nửa ngày thì ra được một cái cớ – hấn sẽ bảo anh đây là ngọc kỷ niệm trong lễ sinh nhật hấn, ai đến cũng được tặng, còn dư lại mỗi miếng đầu thừa đuôi thẹo này, anh thích thì cứ cầm chơi.

Hạ Hứa chưa từng thấy ngọc xịn bao giờ, đương nhiên là không phân biệt được bạch ngọc thượng đẳng với loại ngọc “đầu thừa đuôi thẹo”.

Trước khi tặng ngọc cho anh, Dụ Thần đã đeo nó lên người vài ngày, đặt ở vị trí cạnh trái tim, mãi đến khi ngọc dần ấm lên vì nhiệt độ cơ thể hấn. Hấn lấy ngọc xuống, nhắm mắt hôn lên.

Lúc ấy hấn đã nghĩ – sau khi thi vào Đại học, nhất định hấn phải đền anh xuống, hôn đến thỏa thích mới thôi.

Lúc nhận miếng ngọc, Hạ Hứa tỏ vẻ chẳng hề quan tâm, nhưng hấn lại thấy mắt anh lấp lánh, sáng rực hệt như sao trời vậy.

Anh rất vui vẻ.

Càng ngày bài vở của lớp 12 càng nặng, Dụ Thần nhịn hết sức không đi quấy rầy anh nữa. Nhưng hấn lại thường xuyên đạp xe đến gần nhà anh, đứng từ xa nhìn lên ban công phòng anh, rồi tự nhủ mình rằng — chỉ cần nhịn thêm chút nữa thôi, chỉ gần nửa năm nữa là hấn có thể hành động rồi.

Nhưng Dự Thần lại không ngờ rằng – sau một đợt thi hàng tháng, một trong những người bạn tốt nhất của hắn – Thường Niệm – lại đột nhiên tỏ tình với mình.

Thường Niệm thản nhiên nói cậu thích hắn; hắn hơi xấu hổ, cũng hơi ngẩn ngơ, đứng đờ ra không phản ứng.

Cậu hỏi: “Anh Thần, có phải anh đã có người mình thích rồi không?”

Hắn mím môi, không trả lời.

Cậu cười cười, thở dài nói: “Thực ra em đã biết từ lâu rồi... Anh thích Hạ Hứa, phải không?”

“Tiểu Niệm...”

“Em thấy anh đưa miếng ngọc cầm tinh cho cậu ấy rồi.” Thường Niệm nói rất bình tĩnh: “Thực ra hôm nay bày tỏ với anh thế này, em chỉ muốn xem xem mình còn ít cơ hội nào không thôi.”

Hắn im lặng một lúc, rồi mở miệng: “Xin lỗi.”

Mắt cậu lấp lánh nước, cúi đầu xuống một lúc, rồi cười rộ lên: “Không sao đâu. Nói ra rồi em cũng nhẹ lòng.”

Dự Thần từng được rất nhiều người tỏ tình, nhưng Thường Niệm không phải là “những người khác” – cậu là bạn nối khố của hắn, nên ít nhiều gì hắn cũng thấy áy náy.

Hai người đi dọc bên bờ sông gần mười phút. Cậu đột nhiên bảo: “Anh Thần này, sau này anh vẫn sẽ coi em là bạn bè chứ?”

Dự Thần đứng lại, nghiêm túc đáp: “Chúng ta vẫn mãi là bạn bè.”

“Thế thì tốt rồi.” Thường Niệm vươn vai: “Về thôi. Anh cứ coi như em mê sảng nói bậy sau đợt thi là được, trước đây chúng ta thế nào thì sau này sẽ là thế đấy.”

“Ừ.” Hắn thở dài, nói lảng sang chuyện khác: “Thi thế nào?”

Cậu cũng thuận theo hắn: “Tạm được, nhất định là tốt hơn anh.”

27. Chương 27

Sau đó, không ai đề cập đến vụ tố tình này nữa. Cách hai người ở với nhau vẫn hết như trước – cùng đến trường, cùng về nhà. Năm nay Thường Niệm muốn thi vào Đại học, phải đọc thêm rất nhiều sách, Dự Thần thấy cậu ôm vắt và quá thì thỉnh thoảng bê hộ một tay. Đám Trương Húc nhìn thấy thì cứ trêu, nhưng hắn không muốn cậu mất mặt, nên chỉ đuổi họ đi, còn dọa họ đừng đi nói lung tung.

Thực ra trong lòng Dự Thần vẫn có khúc mắc – hắn muốn kéo giãn khoảng cách với Thường Niệm ra. Nhưng sau lần đó cậu không làm gì quá đáng cả, cũng đã nói là vẫn muốn làm anh em với hắn như xưa; nếu lúc này hắn chủ động làm gì mất tự nhiên thì chắc hắn cậu sẽ khó chịu.

Nếu là người khác thì hắn cứ kệ thôi – người ta khó chịu chẳng liên quan gì đến hắn cả. Nhưng Thường Niệm thì khác – người bạn nổi khổ này vẫn chiếm một vị trí nhất định trong lòng hắn, nên hắn không muốn cậu phải khổ sở.

Đạo này, Hạ Hứa hoàn toàn chẳng hề tìm đến hắn. Chương trình học của lớp chọn rất nặng, có mấy lần hắn lén lút đến cửa phòng lớp 12-1 nhìn trộm anh, đều thấy anh đang hí hoáy làm gì đó, bên cạnh là một chồng đề luyện và một xấp bài tập.

Dự Thần mím môi, nhịn không gọi anh ra ngoài, xoắn xuýt nửa ngày rồi vẫn quyết định đi về.

Gần đây, ngay cả Thường Niệm cũng cắm đầu vào học hành, chứ đừng nói là lớp chọn vốn đã đặt kỳ vọng cao vào học tập. Hắn quyết tâm không làm phiền Hạ Hứa nữa; chỉ gọi Dương Khoa đến, cho anh ta thêm một khoản tiền, dặn đi dặn lại là nhất định phải mua bữa sáng nhiều năng lượng và tốt cho sức khỏe.

Rất may cho Dự Thần là – số tiền này không chỉ đủ để mua bữa sáng cho Hạ Hứa sau khi hắn bị ép phải rời đi, cho đến khi anh thi xong Đại học, mà còn dư ra một khoản nữa.

Nhờ có số tiền dư này mà hắn mới có cơ hội biết được sự thật.

Sinh nhật của Thường Niệm đến rồi. Nghĩ đến việc sắp đến kỳ thi Đại học nên nhà họ Thường không tổ chức lớn gì cả, mà chính Thường Niệm cũng không có hơi sức đâu để ý đến sinh nhật, chỉ một mực chìm trong đồng hồ. Lúc bị đám anh em lôi ra khỏi phòng, cậu còn luôn miệng kêu “Để tao làm xong đề này đã!”

Đương nhiên là mọi người không nghe cậu. Tất cả đến một nhà hàng cao cấp, đặt một phòng riêng, bắt đầu rót rượu mời người có sinh nhật.

Mọi người đều biết là sức uống của Thường Niệm rất kém, nhưng vẫn muốn chúc cậu. Cậu cố hết sức để tránh né, vừa tức vừa hoảng, nói chút nữa mình còn phải về nhà học tiếp, làm cả đám cười ồ lên. Dự Thần không nhìn nổi nữa, liền đứng ra nói đỡ cho cậu. Đám Trương Húc liền không dám chúc nữa, nhưng Thường Niệm đã uống khá khá rồi, ngồi thêm lúc nữa thì đầu óc bắt đầu lơ mơ, mặt đỏ bừng ngồi ngơ ngác tại chỗ.

Trừ Thường Niệm, đám ở đây cũng không còn ai định thi Đại học nữa, nên ăn xong ở đây liền đòi đi tiếp tầng 2. Thường Niệm ngơ ngẩn lấy ví ra để lên bàn, lầm bầm nói: “Mọi người cứ đi đi... tao không đi được thật, tao còn phải về làm bài...”

Cả đám lại ồ lên. Dụ Thần biết cậu thực sự lo lắng cho kỳ thi này, mà trông cậu thế này cũng khó mà đi đâu được nữa; nên hắn bảo mọi người đi trước, chính hắn sẽ đưa cậu về nhà rồi đến sau.

Hai người bắt xe về nhà. Dụ Thần ngồi cạnh tài xế, còn Thường Niệm nằm ở ghế sau. Lúc xuống xe hắn mới thấy cậu đã thiếp đi rồi, gọi thế nào cũng không tỉnh, đành phải nửa ôm nửa đỡ cậu về nhà.

Từ cổng chung cư đến nơi họ ở còn một đoạn khá xa nữa. Hắn để cậu ngồi cạnh bồn hoa, định đợi cậu tỉnh lại một chút rồi đỡ về tiếp.

Ban đêm, khu chung cư này rất yên tĩnh. Thường Niệm cuộn tròn người, miệng liên tục lẩm bẩm gì đó. Dụ Thần ghé sát vào mới nghe rõ được, nghe được những lời nói tục hiềm hoi của cậu: “Anh Thần, em thích anh như thế... Nhưng đêm anh sao lại không thích em chứ... Không, anh không thích em cũng được, để em thích thầm anh thôi... Anh thích Hạ Hứa, em lại thích anh. Haizz, em cũng chỉ thích anh thêm được mấy tháng nữa thôi... Em không thể đi bộ đội với anh, em cũng có mơ ước của em chứ...”

Dụ Thần nhú mày lại, ánh mắt phức tạp nhìn Thường Niệm. Mấy giây sau, hắn đứng dậy định đi, nhưng lại thấy để cậu một mình ở đây thì lại không được.

Hắn lại ngồi xồm xuống, vỗ vỗ vào mặt cậu. Mắt cậu mở ra được một chút, rồi lại nghiêng đầu muốn ngủ.

“Đứng lên, về nhà rồi ngủ tiếp. Ồm thì phải nghỉ học đấy.” Dụ Thần cầm tay cậu, làm như chuẩn bị xách cậu lên.

Hai chữ “nghỉ học” làm cậu tỉnh hơn một chút: “Ừ ừ, em không ngủ, chúng ta cùng về nhà. Mà anh... là ai thế?”

Hắn mệt tâm hết sức, lười không muốn giải thích với cậu, đỡ cậu từ từ đi về phía trước.

Đi được một chốc, Thường Niệm đột nhiên đứng vững được, cẩn thận hỏi hắn: “Anh là anh Thần ư?”

Hắn vẫn không đáp lời. Cậu cầm tay hắn lắc lắc, he he bật cười: “Anh là anh Thần thật hả? Hay là em tưởng tượng ra?”

Hắn bắt đầu hơi bực: “Đừng đứng đấy, đi mau lên.”

Chân cậu lảo đảo, miệng ngây ngô cười, về đến cửa nhà mình thì lại bắt đầu mê sảng: “Anh Thần, hôm nay là sinh nhật em đấy.”

“Ừ.”

“Đây sẽ là sinh nhật cuối cùng của em mà chúng ta cùng trải qua.” Khóe môi cậu cong lên, nhưng đáy mắt lại phủ kín nỗi cô đơn: “Sinh nhật năm sau, năm sau nữa... anh sẽ không ở với em. Ô, em đang nói gì thế này? Không biết anh là anh Thần thật hay là em tưởng tượng ra nhĩ, hức...”

“Về nhà đi, ngủ sớm chút.” Dụ Thần đẩy cậu về hướng Thường gia.

Đứng dưới ánh đèn trước cửa nhà, không hiểu sao mà cậu lại đứng im ở đó, đáy thế nào cũng không đi, trong mắt chứa lệ, im lặng nhìn hấn. Hấn đang định đẩy cái nữa thì cậu đột nhiên nhào lên, ôm chặt lấy hông hấn: “Anh Thần... Anh có thể hôn em một cái được không? Cứ coi, cứ coi như là quà sinh nhật em đi... Sau này em chỉ len lén thích anh thôi, sẽ không quấy rầy anh và Hạ Hứa nữa... Sinh nhật em năm sau, chúng ta đã mỗi người một nơi rồi, nên hôm nay... anh có thể hôn em một cái được không?”

Dụ Thần không đẩy Thường Niệm ra ngay lập tức – làm thế thì tổn thương cậu quá. Nhưng hấn cũng không hôn cậu – đây là vấn đề nguyên tắc,

Nước mắt cậu tí tách chảy xuống, cúi đầu khóc nức nở, thở dài một hơi. Cậu đứng thẳng lên nhìn hấn, trong mắt như có hai ngọn lửa nóng rực.

Dụ Thần rất bất đắc dĩ, đang định tạm biệt thì — cậu đột nhiên cầm tay hấn, rồi rướn người lên.

Trong khoảnh khắc môi chạm môi đó, Dụ Thần mở to mắt, sửng sốt hai giây rồi giật người về sau, hất tay cậu ra.

Thường Niệm ngẩn ngơ đứng, hồn hén thở dốc, nước mắt giàn dụa. Hấn tức nhưng lại không thể trút lên một người đang say, huống gì người say này còn là Thường Niệm. Vậy nên hấn cố gắng bình tĩnh hết sức, định chờ cậu bình tĩnh lại rồi mới nói chuyện rõ ràng, nín giận nói: “Vào nhà đi, muộn rồi.”

Lúc này, cửa nhà Thường Niệm đột nhiên bị giật tung ra. Cha cậu – Thường Phi – mặt mũi xanh lét đứng ngoài cửa, quát âm lên: “Thường Niệm! Mày cút vào đây cho tao!”

Không xong rồi!

Gia giáo nhà họ Thường cực nghiêm, bằng không thì Thường Niệm đã không là người học giỏi nhất, thành thật nhất, lịch sự nhất trong đám anh em ở khu chung cư này. Đám Trương Húc vẫn thường thương thay cho cậu, bảo cậu đúng là khổ khi sống trong cái nhà “biến thái” đó.

Hấn cảm thấy rất rõ ràng – sau tiếng quát đó của Thường Phi, cả người Thường Niệm liền run lên, run rẩy lùi về sau, lồm bồm gọi: “Anh Thần, cứu em... Mau mau cứu em!”

Hai bảo tiêu của nhà cậu vội bước lên kéo cậu vào nhà. Dụ Thần giơ tay muốn cản họ, nhưng lại bị đẩy ra.

Trước khi cửa lớn đóng lại, hình ảnh cuối cùng hắn thấy là ánh mắt hung ác phần nộ của Thường Phi, và âm thanh cuối cùng hắn nghe là tiếng khóc nức nở của cậu.

“Anh Thần ơi!”

28. Chương 28

Đến sáng hôm sau, mọi chuyện đã phát triển theo hướng không thể cứu vãn.

Từ trên tầng, Thường Phi đã chứng kiến toàn bộ quá trình Thường Niệm ôm hôn Dụ Thần. Vì quá tức giận nên ông xoay người xuống tầng ngay lập tức, bỏ lỡ mất thời khắc hắn đẩy cậu ra.

Bảo tiêu kéo Thường Niệm vào nhà. Cửa nhà vừa đóng lại, Thường Phi đã tát thẳng vào mặt cậu một cái!

Cậu quỳ xuống đất, một bên mặt sưng lên, run rẩy nói không thành lời. Trước giờ Thường Phi chưa từng thấy cậu yếu đuối thế này, lửa giận bốc lên, lại đạp thêm vào ngực cậu một nhát. Cậu ngã ngửa ra, nhờ hơi cồn nên cũng to gan hơn, chẳng những không nhận sai mà còn trợn mắt, phẫn hận nhìn Thường Phi!

Ông tát cậu thêm phát nữa, không hề nương tay chút nào, chỉ thẳng vào mặt cậu mắng: “Mày còn tròng à? Mày có biết mày vừa làm gì không?!”

Thường Niệm phun ra một búng máu. Hơi cồn khuếch đại mọi cảm xúc trong cậu, lời nói ra không hề suy nghĩ: “Con làm gì cơ? Con chỉ hôn anh Thần thôi mà?! Sao, phiền gì đến ba à? Hay làm ba mất mặt? Con...”

“Bốp!” Phát tát thứ ba lại giáng xuống, Thường Phi dí tay vào trán cậu: “Mày còn dám nói à? Hôn đàn ông, ôm đàn ông, mày còn định làm gì nữa? Hả?”

Ba phát tát liên tiếp làm mặt Thường Niệm đau đến tê dại cả đi, tai ù ù không nghe thấy gì cả, đầu óc càng lúc càng mơ hồ. Thường Phi lại xách cậu lên: “Mày nói rõ ràng cho tao! Rốt cục mày với Dụ Thần là quan hệ thế nào hả!”

“Giữa chúng con không có quan hệ gì cả!” Thường Niệm đỏ mắt rống lên.

Ông lại túm cổ áo cậu: “Tao dạy mày nói dối à? Vừa nãy tao đã thấy bọn mày làm cái trò đấy, giờ lại dám bảo tao là không có gì ư?!”

Cậu hoàn toàn không khống chế được cảm xúc nữa, đẩy ba mình ra, hét ầm lên như phát điên: “Con thích anh ấy! Ba hài lòng chưa!”

Khi phát tát thứ tư giáng xuống, cậu ngã hẫ xuống đất, đầu đập xuống nền nhà. Khi cậu tỉnh lại, cả nhà cậu đã nháo nhào hết cả lên. Quanh cậu không chỉ có ba mẹ cậu, mà còn có Dụ Thần và ba mẹ hắn.

Thường Phi tìm thấy khoảng 10 bộ GV trong máy tính của cậu, tức giận không thể kiềm chế nổi. Mà Dụ Thần lại chạy đến đây vì lo lắng cho cậu; suýt nữa Thường Phi đã đâm vào mặt hắn, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được. Thay vào đó, ông gọi thẳng cho ba Dụ Thần – Dụ Quốc Kiều, kể lại hết đầu đuôi sự việc, bảo họ đến đây mà xem con họ và con ông đã làm ra “chuyện tốt” gì.

Từ bé Dụ Thần đã thấy Thường Niệm phải chịu đòn, nên vốn không hề có thiện cảm với Thường Phi. Giờ gặp chuyện liên quan đến chính mình, và hắn cũng uống rượu; nên khi nghe Thường Phi lớn tiếng mắng mỏ, hắn liền cố hết sức che chở cho Thường Niệm đang hôn mê sau lưng mình, hét lên: “Ông có còn là ba cậu ấy không?!”

Đúng lúc này, Dụ Quốc Kiều xông vào. Thấy hắn vô lễ với người lớn như thế, ông quát: “Dụ Thần! Mà còn dám cãi nữa à!”

Thường Phi và Dụ Quốc Kiều đã ở trong bộ đội mấy chục năm, mới biết đến sự tồn tại của cộng đồng LGBT gần đây thôi. Hai ông không chỉ không thể chấp nhận được họ, mà còn căm thù đến tận xương tủy, cảm thấy cực kỳ ghê tởm, cho rằng GAY đều là biến thái, thậm chí còn thấp kém hơn cả tội phạm cường dâm. Hơn nữa, mấy năm qua truyền thông đã loan tin rất nhiều về các scandal tình ái của dân đồng tính, nên họ càng thêm chán ghét cộng đồng này.

Thường Phi quản giáo Thường Niệm rất nghiêm, hoàn toàn không thể chịu được việc con mình lại đi thích nam giới. Mà Dụ Quốc Kiều vẫn luôn áp dụng chế độ nuôi thả với Dụ Thần, nhưng “đồng tính” lại là vạch đỏ mà hắn tuyệt đối không thể vượt qua.

Dù Dụ Thần có là đại ca trong trường thì rốt cục vẫn chỉ là một thiếu niên 17 tuổi. Biến cố xảy ra, lại bị người lớn hai nhà chỉ trích, nhất thời hắn cũng rối loạn, dần dần trở nên mất kiểm soát.

Đương lúc tình thế cực kỳ căng co, Dụ Quốc Kiều chỉ vào Thường Niệm rồi lại chỉ vào hắn, mắng: “Mày không biết đồng tính là biến thái à? Là bệnh à? Là căn bã xã hội à? Sao tao lại có loại con trai rác rưởi như mày chứ!”

Những từ “*biến thái*” và “*căn bã xã hội*” đâm thẳng vào tâm trí Dụ Thần. Hắn căm tức nhìn ba mình: “Vì sao đồng tính lại là bệnh? Thích con trai thì có gì sai? Chúng con có phạm pháp hay liên lụy gì đến người khác à? Ba dựa vào đâu mà nói đồng tính là căn bã xã hội?”

Trong tiềm thức, hắn không thể chịu nổi việc Dụ Quốc Kiều coi thường đồng tính như vậy. Nói mình hắn thì hắn có thể nhịn, nhưng ba hắn lại coi cả cộng đồng người đồng tính là như thế... thì hắn không thể nhịn nổi nữa.

Sau này... một người ưu tú như Hạ Hứa cũng sẽ bị ba hấn vu là “cặn bã xã hội” ư?”

“Mày còn cứng đầu? Mày còn dám cứng đầu?” Dụ Quốc Kiều có tư tưởng giống Thường Phi – đều không cho phép con trẻ chống đối người lớn. Ông tát liên tiếp vào mặt hấn, không hề nương tay chút nào.

Bị đánh, Dụ Thần càng tức hơn, lửa giận uất nghẹn trong ngực, chỉ chực bùng nổ. Hấn khác Thường Niệm – cậu bị đánh thì sẽ cắn răng không đánh trả; nhưng nếu Dụ Quốc Kiều cứ đánh hấn không phân biệt đúng sai thế này, thì nhất định hấn sẽ phản kháng.

Bảo tiêu vội xông lên kéo hấn lại. Đang lúc giằng co thì Thường Niệm tỉnh – cậu vừa khéo thấy được cảnh Dụ Quốc Kiều đánh Dụ Thần. Đầu óc cậu rối tung lên, không biết lấy sức ở đâu mà lao đến đẩy Dụ Quốc Kiều ra, che Dụ Thần sau lưng mình, khóc rống lên như mê sảng: “Không ai được đánh anh Thần! Không ai ở đây được đánh anh Thần hết!”

Thường Phi kéo giật con trai ra: “Mày giỏi lắm, thế mà còn dám che cho nó?!”

Dụ Thần lập tức ôm lấy Thường Niệm, giận dữ thét lên: “Các người muốn làm gì!”

Hai người mẹ bật khóc – họ thương con trai, nhưng cũng giống chồng mình, họ đều không tiếp nhận được sự thật con mình là đồng tính.

Chuyện xấu trong nhà không thể lan truyền ra ngoài. Thường Phi không chấp nhận một người con trai là GAY, liền muốn đưa Thường Niệm vào trại “chữa trị đồng tính”. Dụ Thần từng nghe nói về nơi đó, liều chết không cho cậu đi. Dụ Quốc Kiều kéo giật hấn về, quát lớn: “Mày tưởng là mày không phải đi à! Đồng tính là bệnh, mày không chữa khỏi thì đừng hòng trở về!”

Tai họa bất ngờ ập đến vào đêm đó làm toàn bộ kế hoạch của Dụ Thần hoàn toàn rối loạn. Thời gian ở trại “chữa trị đồng tính” thực sự rất khó khăn, nhưng sau khi ở đây một tuần, từ từ bình tĩnh lại, hấn lại thấy thực ra chuyến đi này cũng có ích.

Sớm muộn gì hấn cũng phải giải quyết bên phía gia đình, bây giờ chính là lúc trước “giờ độ kiếp” đấy thôi. Thậm chí hấn còn thấy may vì gia đình hấn không biết người hấn thực sự thích là Hạ Hứa. Bây giờ, hấn chỉ cần chờ ở đây một thời gian, rồi ba mẹ hấn sẽ mất dần cảnh giác. Chờ một thời gian nữa, dù Dụ Quốc Kiều vẫn kiên quyết như thế, thì Dụ Tiêu và anh cả hấn cũng đã về rồi.

Chị gái rất thương hấn, lại là đứa con gái duy nhất trong nhà, từ nhỏ đã được ba mẹ rất thương yêu. Bản thân cô cũng rất ưu tú, một khi cô đã mở miệng thì khó mà Dụ Quốc Kiều không xuôi theo, rồi mẹ hấn cũng sẽ mềm lòng. Lui một vạ bước mà nói, thì nhà hấn vẫn còn anh cả, nên không cần lo về chuyện hương khói sau này.

Chờ trận sóng gió này qua đi thì đợt thi vào Đại học cũng kết thúc. Hấn sẽ lo bên ba mẹ trước, chờ người nhà chấp nhận tính hướng của hấn rồi thì sau này cũng không phản đối chuyện của hấn với Hạ Hứa nhiều nữa.

Nhưng Dự Thần rất lo cho Thường Niệm. Một là sợ cơ thể cậu không chịu nổi, hai là hôm đó cậu phản ứng quá dữ dội, làm mọi việc rối um lên như thế, hẳn biết là cậu rất khó chịu. Nhưng vì “bác sĩ” tách họ ra hoàn toàn nên hẳn không hề biết cậu đang ở đâu.

Một tháng sau, Thường Niệm nhận lúc các “bác sĩ” thay ca mà lén chạy lên sân thượng với hẳn. Lúc ấy hẳn mới nhận ra – cậu kiên cường hơn hẳn tưởng tượng rất nhiều.

Cậu nói, cậu vẫn luôn bị ba mẹ trói buộc, lần này là lần đầu tiên cậu phản kháng lại trong 17 năm qua. Vậy nên cậu tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp, cậu phải chiến đấu đến khi họ chấp nhận tính hướng của mình mới thôi. Bất kể thế nào, nhất định sẽ có một ngày họ ra được khỏi đây, rồi sẽ tiếp tục đi trên con đường của chính mình, học hành làm việc, rồi tìm một người mình thích để sống đến hết đời.

Dự Thần nhớ đến câu nói lúc say rượu hôm đó của cậu – “*Em cũng có ước mơ mà*”, hỏi ra thì biết, cậu muốn được làm nhà nghiên cứu quân sự.

Công việc này không chỉ yêu cầu trí thức cao, mà còn yêu cầu một sức khỏe bền bỉ.

Hôm đó trước khi tạm biệt, Thường Niệm nói thẳng với hẳn rằng — thực ra cậu vẫn chưa hết thích hẳn được, nếu không thì đã không “nói lời chân tình” hôm say rượu ấy. Nhưng đời người còn dài, cậu còn sự nghiệp, còn giấc mơ, không chừng sau này sẽ gặp được một người hợp với mình hơn. Bây giờ đã ở đây “chữa trị” rồi, sau này cậu gặp được người đó thì chắc nhà cậu sẽ không làm loạn lên như lần này nữa.

Nhưng cả hai đều không hề nghĩ rằng — quá trình “trị bệnh” được đảm bảo là “cực kỳ an toàn” này lại xảy ra sự cố.

Tỉnh lại sau khi được cấp cứu, Dự Thần đã quên đi rất nhiều ký ức. Chị hẳn ôm hẳn gào khóc, mẹ hẳn tự dằn vặt bản thân, ba hẳn cũng xin lỗi hẳn — đó là lần đầu tiên ông làm vậy.

Từ miệng những người xung quanh, hẳn biết mình bị ép đưa vào cái trại này vì đã yêu đương với Thường Niệm. Hẳn được cứu về, còn cơ thể người hẳn yêu lại bị thương nặng, khả năng cao là không tỉnh lại được nữa.

Đứng trước sự thật là con trai chưa rõ sống chết, cuối cùng người cứng đầu như Thường Phi cũng phải thỏa hiệp — ông hối hận rồi. Dự Thần đứng bên giường Thường Niệm, ngạc nhiên nhìn cậu. Sau này, nghe đám bạn nói khổ nói hai người thương yêu nhau biết bao nhiêu, hẳn chỉ ngẩn ngơ nghe, trong lòng lại thấy trống rỗng.

Ba năm sau, Thường Niệm tỉnh lại. Hẳn chỉ thấy lòng mình lạc lõng — dường như mọi chuyện không nên là thế này.

Nhưng không thể này thì là thể nào?

Sau khi biết mình không còn sức khỏe nữa, thậm chí là không tự đứng lên nổi; Thường Niệm hoàn toàn tan vỡ. Cậu từ chối việc uống thuốc, một lòng muốn chết. Thường gia cực kỳ sốt ruột, nhưng lại không làm gì được. Dụ Thần ôm cậu, dỗ dành: “Em đừng như thế. Em phải cố khỏe lên, em còn có anh mà.”

Thường Niệm ngạc nhiên mở to mắt. Một lát sau, nước mắt lăn chã rơi trên gương mặt cậu.

Mấy ngày sau, dường như cậu đã nghĩ thông suốt, bắt đầu tiếp nhận trị liệu, không hành hạ cơ thể mình nữa. Khi gặp lại Dụ Thần, cậu gối đầu lên lưng hắn, yếu ớt nói:

“Anh Thần, sau này em chỉ có anh. Anh đừng bỏ rơi em nhé...”

Màn sương mờ tan đi, cuối cùng ký ức của Dụ Thần cũng đã trở lại. Hắn cảm miếng ngọc dính bản, khàn giọng kêu to.

— Đợt “trị bệnh đồng tính” năm đó có rất nhiều giai đoạn phải can thiệp tâm lý, thậm chí là thôi miên. Hắn sợ người khác phát hiện ra Hạ Hứa trước khi mọi chuyện trở nên tốt đẹp, liền cố gắng không nghĩ đến anh nữa, dùng cách thức vụng về này để che giấu anh. Khi đó, hắn không hề nghĩ là “trị liệu” này sẽ xảy ra sự cố, lại càng không ngờ rằng — Vì cố chấp muốn không nhớ đến Hạ Hứa trong tiềm thức của mình, mà sau khi xảy ra tai nạn, hắn phải mất đến mười năm mới nhớ ra được người mình yêu nhất là ai.

Đáng tiếc là... ký ức đã trở về, mà người thì lại đi mất.

Chuyện quá khứ tạm xong, từ giờ trở đi là tương lai thôi nha.

29. Chương 29

Dụ Thần đợi ở Vân Nam nửa tháng, dò hỏi hết các mối quan hệ hắn có từ quân khu Thành phố đến doanh trại phía Tây, đáp án nhận được đều là — “Hạ Hứa thực sự đã hy sinh rồi.”

Nhưng hắn không muốn tin. Hắn không thể tin được.

Vương Việt cũng không thể chấp nhận được sự thật rằng Hạ Hứa đã hy sinh. Hai người dùng hết năng lực của mình để truy tìm, cuối cùng nhận được tin tức từ nội bộ đội đặc chủng rằng — Hạ Hứa hy sinh vì bị đạn bắn trong khi vượt biên truy bắt tội phạm. Viên đạn găm vào giữa tim, vì tình huống đặc thù của nhiệm vụ lần đó nên đồng đội không thể mang di thể anh về.

Còn các chi tiết khác thì họ không hỏi được.

Đại đội đặc chủng chiêu mộ Hạ Hứa lần này không phải là bộ đội bình thường, mà là đội quân chịu trách

nhệm truy quét ma túy ở Tây Nam và phòng chống khủng bố ở Tây Bắc, nên mức độ bảo mật cực kỳ cao, được Tổng bộ Đặc chủng trực tiếp lãnh đạo. Dù là con ông cháu cha như Dụ Thần hay Vương Việt cũng không thể muốn gì đòi nấy ở đây được.

Vương Việt rất dỗi hờn, y đâm rầm rầm vào tường, cười khổ: “Mày nói xem, có phải tao đã hại nó không? Nếu lúc trước tao không chõ mũi vào việc của người khác, cứ mặc Thường Phi giữ nó ở thành phố, thì nhất định giờ này nó vẫn không sao. An phận làm một công an gác đồn thì có gì không tốt? Tao biết thừa ở đó nguy hiểm, nhưng cứ đẩy nó vào hổ lửa là sao?! Lập công lên chức cái đ*o gì, mạng còn không có, lên phó lên tổng làm gì cơ chứ?”

Đã mấy ngày Dụ Thần chưa chớp mắt, lúc này, mắt hần đã đỏ ngầu lên. Ngón tay cầm điều thuốc của hần run rẩy không thể kiềm chế, giọng khàn khàn như thú dữ bị nhốt lâu ngày: “Là tao đã đẩy em ấy đến đây, là tự tay tao đã...”

Một giọt nước mắt rơi xuống, im lặng đập vào mu bàn tay hần. Hần giơ tay lên che mặt, khói thuốc và nước mắt đồng thời chảy ra.

Là hần đã bức anh đến bước đường này. Là hần đã đẩy anh vào chỗ chết.

Mấy tháng trước, hần cứ ngỡ mình đã thỏa hiệp với Thường Phi để giúp anh một lần cuối cùng, sau này trời Nam đất Bắc, hai người sẽ không gặp lại nhau nữa.

Đến giờ thì... đó thật sự là lần cuối cùng mất rồi.

Kết cục như thế... sao mà đau lòng quá.

Dù tất cả mọi người đều nói với hần là Hạ Hứa đã chết, dù ngay cả Vương Việt cũng đã tin vào chuyện này, thì Dụ Thần vẫn không thể tin được.

Vì nếu đến cả hần cũng tin... thì anh sẽ thực sự biến mất.

Việc Dụ Thần đột nhiên rời đi làm hai nhà Thường – Dụ rơi vào hoảng loạn. Thường Phi chắc nịch rằng hần đi Vân Nam chuyện này là để tìm “kẻ thứ ba” kia, liền nén lửa giận xuống để đến nhà họ Dụ bàn hướng giải quyết. Dụ Quốc Kiều cực kỳ bối rối, suýt nữa đã tự mình đến Vân Nam bắt người, may là bị con trai trưởng Dụ Kinh cản lại.

Trong tất cả “người nhà” của Dụ Thần, thế mà người bình tĩnh nhất lại là Thường Niệm – người từng ồn ào muốn tự sát vì “kẻ thứ ba” nọ.

Hôm ấy sau khi từ trường về, Thường Niệm đã biết — tòa thành bọt biển mà cậu vun đắp mấy năm nay đã hoàn toàn sụp đổ rồi, lần này cậu có nín kéo cỡ nào, thì Dụ Thần cũng không trở về nữa.

Thuốc thang nhiều năm làm chức năng gan thận của cậu suy yếu trầm trọng, lượng bạch huyết trong máu đã giảm đến mức báo động. Bác sĩ nói, có khả năng cậu chỉ còn sống được ba tháng nữa thôi.

Dường như con người cứ phải đến lúc sắp chết, thì mới nhìn thấu tất thấy được. Cậu không buồn không vui, hình như chẳng có chuyện gì làm cậu nổi lên cảm xúc gì được.

Cậu nghe nói – Hạ Hứa đã hy sinh rồi, còn Dụ Thần đang “hồ đồ” ở Vân Nam.

Cậu chẳng có cảm giác gì khi nghe tin hắn đang ngẩn ngơ ở đó, nhưng khi biết tin Hạ Hứa đã chết, trái tim cậu chợt run nhẹ lên,

Nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi.

Thực ra cậu không hận Hạ Hứa, thậm chí hồi đó cậu còn hơi hơi mến anh. Hạ Hứa là người như thế đấy – tựa như trời sinh anh đã có một sức hấp dẫn, xuất sắc đủ để người khác ngưỡng mộ và yêu thích, nhưng lại không làm ai phải đổ kị.

Nhưng sau khi mất đi tất cả, Dụ Thần đã trở thành mảnh gỗ nổi duy nhất mà cậu tìm thấy giữa đại dương mênh mông. Cậu liềm mình trèo lên mảnh gỗ đó, đẩy người vốn đang ở trên đó vào sóng biển cuộn trào.

Người đó chính là Hạ Hứa.

Cậu có hối hận không?

Chắc là có áy náy một chút; nếu không thì sao khi nghe tin anh đã hy sinh, cậu lại thấy hơi hơi đau lòng?

Nhưng hối hận hay không, thì đã không còn quan trọng nữa. Cậu đã là người sắp chết; không biết bệnh tật và cái chết sắp giáng xuống người cậu đây có phải là báo ứng của ông trời lên cậu không?

Kể ra cũng thật nực cười. Nửa tháng “người yêu” của cậu rời đi này, lại là quãng thời gian thanh thản nhất của cậu từ khi tỉnh lại sau sự cố trị liệu nọ. Cậu không phải dốc hết tâm sức để vẽ ra những lời nói dối, không phải khổ sở chờ đợi thời khắc sự dối trá bị vạch trần, cũng không phải sợ “người yêu” mình sẽ rời xa.

Mà vốn, đó đâu phải là “người yêu” của cậu.

Sự bình tĩnh đến bất thường của cậu làm người lớn hai nhà cực kỳ lo lắng. Dụ Quốc Kiều lại chuẩn bị đến Vân Nam bắt người lần nữa, đồng thời cam đoan với cậu – nhất định ông sẽ dạy dỗ lại Dụ Thần thật tốt.

Thường Niệm nhoẻn miệng cười, lạnh lùng nhìn họ: “Mọi người đã từng “dạy dỗ thật tốt” con và anh Thần một lần rồi, chẳng lẽ còn định làm lại một lần nữa sao?”

Lời cậu nói làm tất cả đương sự rất dỗi hờn. Thường Niệm thở dài: “Mọi người và con, chúng ta đều không có tư cách để “dạy dỗ” anh Thần. Con cũng giống mọi người, đều có lỗi với anh ấy; đứng trước anh ấy, chúng ta đều là kẻ có tội.”

Hôm ấy, Thường Niệm bình thản kể lại chuyện xưa của mình, Dụ Thần và Hạ Hứa cho người lớn hai nhà nghe; giọng điệu bình tĩnh như đang thuật lại chuyện của người khác. Sau khi cậu nói xong, cả phòng bệnh lặng ngắt như tờ.

Dụ Quốc Kiều và Thường Phi khó mà tin nổi, hai người mẹ mặt mũi trắng bệnh, Dụ Tiêu hồi hận rơi nước mắt. Năm ấy cô vợ vã chạy về từ quân khu, mới hỏi thăm đại khái tình hình đã ôm lấy Dụ Thần – người vừa tỉnh lại, một lòng muốn bảo vệ hần mà nói:

“Em đừng sợ! Chị với anh cả đã về rồi, ba mẹ sẽ không ngăn cản em với Tiểu Niệm nữa đâu! Chị mãi mãi đứng về phía em!”

Có lẽ, mầm móng của sai lầm... đã do cô tự tay chôn xuống.

Thường Niệm đảo mắt nhìn qua mỗi người, nhìn Dụ Quốc Kiều, lại nhìn sang Thường Phi: “Mọi người đừng ép anh Thần nữa. Anh ấy đã 30 tuổi, không còn là thiếu niên vô lực phản kháng mà mọi người thích làm gì thì làm. Vì tội nghiệt của con mà người anh ấy thích nhất đã hy sinh, sao anh ấy có thể về gặp con được? Mà con...”

Nói đến đây, cậu cúi đầu xuống, giọng nhỏ hần đi: “Con cũng không còn mặt mũi nào để gặp anh ấy nữa.”

— Nhưng Dụ Thần vẫn về gặp Thường Niệm lần cuối.

Khi ấy, cậu đã yếu lắm rồi. Người cậu gầy đến lòi cả xương lên, hai tay quắt queo, đôi mắt trống rỗng, phải cố hết sức mới nói được.

Hần đứng bên giường, không thể tha thứ cho cậu, nhưng cũng không thể nói lời độc ác.

Cuộc đời Thường Niệm là một chuỗi bi kịch, nhưng đời hần thì có khác gì đâu.

Cậu bình tĩnh nhìn hần, khó nhọc mở miệng, nói thật chậm thật chậm: “Anh Thần, em muốn xin lỗi anh, nhưng chắc là... Nhất định anh sẽ không cần. Chuyện đã đến nước này, lời nói vô nghĩa nhất chính là “xin lỗi”. Chuyện em làm mười năm nay cũng giống như chuyện họ làm với chúng ta năm đó, đều không đáng để được tha thứ.”

Dụ Thần không nói gì, chỉ là ánh mắt càng lúc càng nặng nề.

“Nhưng em có một chuyện, mà chắc chắn anh sẽ muốn nghe.” Thường Niệm cụp mắt xuống, thở không ra hơi: “Lần trước em gặp Hạ Hứa, là em cố ý nói cho cậu ấy biết chuyện em không thể làm tình. Cậu ấy không nhục nhã gì em, mọi thứ đều là do em sắp đặt, ngay cả tự sát cũng là diễn trò. Hôm đó...”

Cậu ho khan vài tiếng, nói tiếp: “Hôm đó, em biết lúc nào bác sĩ sẽ đến; em muốn dùng cách thức tự sát này để làm anh áy náy, rồi rời khỏi Hạ Hứa. Em đã thành công.”

Mười ngón tay Dụ Thần siết chặt lại, trái tim co thắt đau đớn.

Cậu thở dài một hơi: “Nhưng việc chèn ép cậu ấy sau này không phải là ý tưởng của em, mà là của cha em. Anh Thần, em đã nói rõ ràng với họ rồi, chỉ anh cũng có ở đó, sau này họ sẽ không làm gì anh với Hạ...”

Cậu đột nhiên khựng lại, ánh mắt càng ảm đạm hơn: “Là em hồ đồ rồi. Hạ Hứa đã rời đi, dù họ có muốn gây sự nữa thì cũng chẳng biết tìm ai mà làm.”

“Không.” Cuối cùng Dụ Thần cũng mở miệng, trong mắt hần ngập tràn sự kiên định mà cậu đã từng nhìn thấy: “Em ấy không hề rời đi. Em ấy vẫn còn sống.”

Thường Niệm ngẩn ra, rồi từ từ quay đi chỗ khác, không nói gì nữa. Mãi đến khi nghe thấy tiếng cửa đóng lại, cậu mới thì thào lẩm bẩm:

“Hạ Hứa vẫn còn sống ư? Thế cũng tốt, thế cũng tốt. Người nên rời đi từ lâu, phải là em mới phải.”

—

Lời tác giả (Biên tập viên rất đồng ý với điều này):

Mấy chương gần đây, Thường Niệm được miêu tả rất là “có lý”, có người nói tôi đang muốn tẩy trắng cậu ta, nhưng tôi thấy người đó nghĩ nhiều rồi. Tôi chỉ tạo nên nhân vật đó dựa trên quá trình phát triển của kịch bản, viết ra những thay đổi của cậu ta qua thời gian, chứ có nói cậu ta làm vậy là đúng đâu? Mãi đến chương bây giờ, cậu ta vẫn luôn là người sai, còn sai đến mức không thể tha thứ (theo lời chính cậu ta nói).

Có người còn bảo “đọc văn là thấy được tam quan của tác giả” (ý bảo tôi tam quan vắn vẹo hả?), thật xin lỗi, tôi không thấy điều đó đúng.

Câu chuyện này không phải là kiểu “không phải trắng thì tức là đen”. Lúc viết áng văn này, tôi rất nhấn mạnh vấn đề: sự đấu tranh nhiều lần giữa “tình cảm khó có thể kiềm chế” và “trách nhiệm đạo đức”.

Rất hoan nghênh mọi người bàn luận về tình tiết truyện, nhưng đừng có lời tam quan của tôi vào. Cái gì mà “tẩy trắng tiểu tam” hay “tẩy trắng bạch liên hoa” gì đó, tôi sẽ không tiếp thu đâu.

30. Chương 30

Gần đến Tết Âm lịch, lịch xã giao của Dụ Thần ngày một dày đặc hơn. Sau một buổi tiệc của những người nổi tiếng vào tối muộn, trợ lý lái xe đưa hắn về, đến một ngã tư mới hỏi: “Sếp, hôm nay sắp định về...”

“Về nhà.” Hắn đã uống ít rượu, chống một tay lên bệ cửa sổ ở ghế sau, khàn giọng đáp.

Trợ lý lập tức rẽ sang phải: “Vâng, sếp cứ ngủ đi ạ, đến nơi em sẽ gọi sếp!”

Dụ Thần không trả lời cậu, mặt không đổi sắc nhìn ra đèn đường sáng rực bên ngoài. Những chiếc bóng đó lướt qua trong đôi mắt đen như mực của hắn, rồi lại để lại bóng tối sâu thẳm.

Trợ lý đã quen thuộc với con đường này từ lâu. Đã hơn một năm nay, số lần Dụ Thần về khu dân cư cũ kỹ đó còn nhiều hơn số lần hắn về căn nhà cao cấp của chính hắn rất nhiều.

Mỗi lần muốn đến đây, hắn đều nói là “về nhà”; còn muốn về nơi kia thì sẽ nói tên khu nhà ra.

Nhưng nơi hắn gọi là “nhà” đó lại luôn luôn vắng ngắt, không có người chờ hắn trở về, cũng không có dấu vết sinh hoạt của người nào khác trừ hắn ra.

Nửa giờ sau, họ đã về đến nơi. Lúc Dụ Thần bước ra từ trong xe, đầu hắn đã hơi choáng, bước chân hơi lảo đảo. Trợ lý muốn dìu hắn lên tầng, nhưng hắn chỉ cười cười khoát tay: “Cậu cũng về sớm chút đi! Hôm nay đã mệt quá rồi.”

Khu tập thể này đã rất cũ, đèn trong hành lang bị hỏng vài chiếc, trên tường dán khá nhiều tờ rơi quảng cáo thông báo phát hay phá khóa này nọ. Dụ Thần không muốn vịn vào tay vịn cầu thang, cũng không muốn chống lên tường nhà bẩn thỉu, chỉ có thể choáng váng đi bộ lên tầng bảy, lên đến nơi đã mệt đứt hơi.

Mở cửa ra, hắn thả mình xuống ghế salon, đầu óc vốn căng thẳng chợt được thả lỏng một chút. Nằm gần mười phút, hắn ngồi dậy thở dài một hơi, đến phòng bếp rót một ly nước ấm, rồi tựa bên cửa sổ, hút thuốc để tỉnh rượu.

Hút liên tục ba điếu thì cơn say trong hắn đã tan phân nửa, nhưng mãi vẫn chưa buồn ngủ. Uống xong ly nước, hắn liền lấy cây lau nhà treo trên ban công xuống, bắt đầu lau dọn nhà cửa.

Đằng nào cũng không ngủ được, sáng ra hắn còn phải bay đến Vân Nam nữa, thôi thì tổng vệ sinh chút

vậy.

Sắp hết một năm rồi, vạn nhất chuyển đi đến Vân Nam lần này có kết quả gì mới thì sao?

Dụ Thần cười khỏ. Nếu Hạ Hứa có trở về, thì coi như căn nhà sạch sẽ này sẽ là quà mừng năm mới cho anh nhỉ?

...Dù đây vốn chính là nhà của anh.

Hơn một năm trước, sau khi trở về từ Vân Nam, Dụ Thần đã tìm người đã mua căn nhà này, rồi mua lại nó bằng một số tiền lớn. Tiếc là khi ấy, đối phương đã thay hết trang thiết bị mới, không còn giữ lại chút vết tích cũ nào của ông cháu Hạ Hứa cả.

Nhưng may là... vẫn lấy căn nhà về được.

Dụ Thần sửa chữa lại từ trong ra ngoài; rồi mang hết sách vở hồi cấp ba, đồ đạc và quần áo từ khu chung cư quân đội về đây. Từ đó, hắn hoàn toàn thờ ơ với khu nhà cao cấp kia, mỗi đêm vẫn luôn nằm trong phòng ngủ của Hạ Hứa, thỉnh thoảng ngồi trước bàn học của Hạ Hứa, tưởng tượng đến dáng vẻ anh ngồi đây, chăm chỉ học tập của mười năm trước.

Dụ Quốc Kiều đã từng tới đây một lần, mắng hắn là kẻ điên. Nhưng Dụ Tiêu và Dụ Kinh lại cản ông lại, không cho ông can thiệp vào cuộc sống của hắn nữa. Dù sao ông cũng già rồi, không còn quyết đoán được như năm xưa, lại vẫn luôn mang nỗi hổ thẹn và hối hận với hắn; nên cuối cùng đành buông xuôi, mặc hắn thích sống thế nào thì sống.

Thực ra, trừ việc chuyển về ở trong khu tập thể xập xệ này, thì Dụ Thần cũng không làm ra chuyện gì khiến người nhà phải lo lắng. Chuyện công ty hắn vẫn giải quyết đâu ra đấy, thậm chí hắn còn say mê công tác hơn cả khi xưa.

Dường như bất kể là việc Hạ Hứa hy sinh, hay việc Thường Niệm chết bệnh, cũng chẳng đả động gì đến hắn cả.

Nhưng Dụ Quốc Kiều vẫn hơi hơi không hài lòng.

Mùa xuân năm ngoái, Thường Niệm qua đời. Tuy đứa trẻ này đã vẽ ra những lời nói dối kinh khủng, nhưng dù sao thì hai nhà Thường – Dụ vẫn rất thân thiết với nhau, thêm cả những mối quan hệ lợi ích dây mơ rễ má; nên Dụ Quốc Kiều vẫn muốn Dụ Thần đến dự tang lễ của Thường Niệm – coi như là vẽ một dấu chấm tròn cho mối quan hệ này. Lớp người lớn tuổi nghĩ gì cũng có đạo lý của họ, ví như “*nghĩa tử là nghĩa tận*” vậy – dù sao thì người chết cũng là hết, không nên tuyệt tình quá làm gì.

Nhưng Dụ Thần lại từ chối.

Hắn không chỉ không tham gia tang lễ, mà còn liên tục bay tới Vân Nam, hỏi thăm mọi nhánh bộ đội biên phòng về tin tức của Hạ Hứa.

Kết quả có thể tưởng tượng được – tất cả đều nói là Hạ Hứa đã chết.

Dụ Thần cũng đã đến Bắc Kinh, nhưng thông tin lấy được vẫn làm hắn phải thất vọng,

Nhưng hắn chưa bao giờ tin là anh đã chết. Một phần vì chấp niệm của hắn, mà một phần cũng vì thông tin từ Đại đội Đặc chủng mà Hạ Hứa đã ở.

Tuy là có giấy khai tử, lời khai của đồng đội và di vật, nhưng thi thể anh vẫn chưa được tìm thấy. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Nếu chưa thấy xác, thì ắt vẫn còn hy vọng.

Từ bé Dụ Thần đã lớn lên trong môi trường quân đội, đã từng được nghe đủ chuyện ly kỳ. Nếu kiểu việc này xảy ra trên một người lính bình thường, hắn là hắn đã chấp nhận từ lâu – sau khi tỉnh táo lại từ khiếp sợ và đau đớn.

Nhưng... đây lại là Hạ Hứa.

Vùng truy quét ma túy của chiến khu phía Tây là vùng đất thập tử nhất sinh.

Nhiều đêm, Dụ Thần bừng tỉnh khỏi cơn mơ đắm máu, rồi mở to mắt trong bóng đêm, chờ đợi ngày mai tới.

Trong một năm này, hắn định kỳ bay đến Vân Nam và Bắc Kinh. Bận bè ở quân khu Vân Nam cười trêu hắn, bảo hắn còn chuyên cần hơn cả vợ đến thăm chồng đóng quân ở đây. Hắn cười xòa, tạo dựng quan hệ khắp chốn, không còn lạnh nhạt như xưa nữa, dần trở thành người có thể cười nói với ai cũng được.

Vương Việt vẫn ở Vân Nam, không trở về thành phố An sau khi kết thúc đợt hỗ trợ Đội Cảnh sát Thành phố. Lần trước gặp nhau, y còn ngà ngà say, thở dài nói: “Mày ấy, sao nhìn mày lại có cảm giác giống giống “hoa khôi” của Cục chúng tao năm ấy nhỉ... Aizz!”

Dụ Thần chạm cốc với y, không đáp lời y, chỉ bảo: “Đề ý giúp tao, có tin gì lập tức báo tao biết đấy.”

“Nói thừa!” Y càng uống càng buồn bực: “Nếu không phải là năng lực có hạn, ông đây còn muốn trà trộn thẳng vào Đội Đặc chủng để tìm tin kia!”

Hắn kính y một ly, cảm kích không nói nên lời.

Bận rộn một đêm, căn nhà cũ hai phòng ngủ một phòng khách đã được quét dọn sạch sẽ. Dụ Thần đi tắm

nước nóng, miếng ngọc đeo trên ngực phản chiếu ánh sáng vàng ảm áp dưới vòi. Trời đã tờ mờ sáng, có tiếng gà gáy trong khu, bọn trẻ con học sáng bắt đầu cắp sách đi học trong sương mù ngày đông. Hấn đứng lau tóc bên cửa sổ, khóe miệng khẽ cong lên.

Trước đây, cảnh tượng Hạ Hứa vẫn thấy mỗi ngày là thế này phải không?

Đồng phục mùa đông mà anh mặc... đã từng có mùi hương của hấn.

Thu dọn hành lý xong, Dụ Thần lái xe đến sân bay.

Đây là lần thứ mấy hấn đi Vân Nam rồi?

Không nhớ nữa.

Ở Vân Nam một tuần, dò la mọi nguồn tin có được, nhưng Hạ Hứa vẫn bất vô âm tín. Trước đêm 30 Tết, Dụ Thần trở về thành phố An, ăn một bữa cơm tất niên không thể nói là ảm áp với người nhà, rồi lại vội vàng trở về căn nhà không có hơi người kia.

Vào thời khắc nhà nhà sum họp này, biết bao đau thương nhưng nhớ, biết bao mất mát và mệt mỏi khi bôn ba khắp chốn mà hấn chôn sâu nơi đáy lòng cuối cùng cũng bộc phát ra. Hấn mở một chai rượu vang, uống hết ly này đến ly khác. Uống hết ly cuối cùng, đầu óc hấn đã hoàn toàn tê liệt bởi cồn, thế mà lại thoải mái hơn một chút.

Nước mắt chảy dọc xuống mặt, nhưng hấn không hề cảm thấy.

Hấn nằm ngửa trên salon, thậm chí còn không rõ là mình có đang khóc hay không. Trên trần nhà hiện lên bóng của Hạ Hứa – không phải là thiếu niên rạng rỡ ánh mặt trời hồi cấp ba, mà là người bạn giường mặt hấn cần gì cứ lấy sau này.

Toàn thân anh trần truồng, mặt mũi trắng bệch, nơi đó không cứng lên nổi, nhưng vẫn nhẫn nhẹn không rên thành tiếng, Hấn ngơ ngẩn giơ tay ra, sờ vào ảo giác trước mắt, khàn giọng nói:

“Hứa à, anh sẽ không bao giờ làm em đau nữa, em về nhà đi, được không?”

Cơn buồn ngủ ào ạt kéo đến. Khi mắt hấn đã gần khép hấn lại, hấn chợt nghe thấy một tiếng đập cửa.

Nơi này... chưa từng có khách.

Dụ Thần bật dậy, ngạc nhiên nhìn ra cửa; rồi từ từ đứng lên, bước về hướng đó.

Tiếng đập cửa lại vang lên.

Hắn run rẩy mở cửa ra. Gió lạnh mang theo hoa tuyết ùa vào, xua đi mùi rượu nồng nặc.

Hắn nhìn người đang đứng trước cửa, gần như không dám tin vào mắt mình.

31. Chương 31

Hạ Hứa mặc một chiếc áo khoác rất dày, không nhìn rõ là màu gì, mũ lông lớn che hơn nửa khuôn mặt, phong trần mệt mỏi đứng ngoài cửa, dường như đã xa nhà rất nhiều năm nay mới trở về.

Dụ Thần cầm nắm cửa, khó khăn lắm mới đứng vững được. Mắt hắn mở thật to, trong mắt như có một ngọn lửa thật lớn đang bùng cháy.

Bên tai hắn là tiếng gió gào thét và tiếng tim đập mạnh đến mất kiểm soát. Hắn thấy môi anh mấp máy, hắn là đang nói gì đó, nhưng hắn lại không nghe rõ nổi.

Một tay Hạ Hứa kéo balo hành lý, một tay tự nhiên xốc mũ xuống, lộ ra cả khuôn mặt. Dụ Thần nhìn thẳng vào anh, để bóng hình anh khắc sâu vào đôi mắt rực lửa của mình.

Anh đã đen hơn một chút, mái tóc sáng sủa đẹp trai nay đã cạo thành kiểu đầu húi cua của một phân của quân đội. Khuôn mặt anh càng thêm anh tuấn hơn xưa, đôi mắt rất sáng, tựa như ngọn hải đăng giữa biển vậy.

Dụ Thần vô thức vươn tay ra, nhưng lại bị anh nhẹ nhàng tóm lại, cười nói: “Không mời tôi vào nhà ngồi chút sao?”

Đầu óc hắn “bùm” một tiếng, thế mà lại không biết phản ứng sao cả. Sững sờ hai giây, hắn mới tránh sang bên cạnh, lấy một đôi dép trong nhà mới tinh từ tủ giày ra. Hắn đã chuẩn bị sẵn nó cho anh – tất cả đồ dùng trong nhà đều là đồ đôi, một cho anh, một cho hắn.

Hắn vẫn luôn chờ thời khắc Hạ Hứa trở về trong cuộc đời mình; nhưng bây giờ khi anh về thật, thì hắn lại thấy... sao mà khó tin quá.

Phản ứng của anh bình thường hơn hắn nhiều. Anh cúi người thay dép, để hành lý ở cửa, nhìn một vòng trong nhà rồi quay lại bảo hắn: “Tôi nghe nói anh đã mua lại nơi này, hóa ra là thật hả.”

Đoạn anh cởi áo khoác ra, treo nó lên móc áo, bước thẳng vào phòng bếp – động tác tự nhiên như đang ở trong nhà mình vậy: “Này, nước đâu cho tôi xin một cốc. Ngồi tàu hỏa cả ngày rồi, khát muốn chết.”

Từ khi Hạ Hứa bước vào nhà đến giờ, cả người Dụ Thần vẫn cứ chờ ra. Hình như là do tác dụng của cồn, nên phản ứng của hắn cũng chậm đi nửa nhịp. Nghe anh nói vậy, hắn bước nhanh vào bếp, nhưng lúc rót nước tay vẫn cứ run run.

“Thôi để tôi!” Hạ Hứa nhận lấy bình nước trong tay hắn, bàn tay đã quen dùng súng nay cầm bình rất vững. Rót đầy một ly, ngửa đầu uống cạn, anh thở ra một hơi, quay ra nhìn chăm chăm vào hắn.

Nửa phút sau, anh mở miệng: “Tôi biết hết rồi.”

Dụ Thần tựa vào cửa, cố hết sức để tim mình không đập quá nhanh nữa. Hắn tiến lên hai bước, rồi đột nhiên — ôm choàng anh vào ngực mình.

Hạ Hứa không hề giãy dụa, cứ mặc cho hắn ôm. Hai tay anh vỗ nhẹ lên lưng hắn, thì thầm vào tai: “Dụ Thần, tôi rất nhớ anh.”

Hắn lại càng ôm anh chặt hơn, gần như là đã dùng hết sức bình sinh của mình; chỉ sợ nếu buông tay rồi thì tất cả sẽ tan biến thành ảo giác.

Anh hơi động dậy, cười nói: “Nào nào, tôi sắp không thở được rồi.”

Lúc này hắn mới buông anh ra, rồi dẫn anh đến salon. Giờ đã là quá nửa đêm, ngoài cửa vang lên tiếng pháo đi mừng, tiếp đến là một đàn pháo hoa nổ rộ trên bầu trời, làm bầu trời đêm thoáng chốc bừng sáng. Tất cả ánh sáng đó đều phản chiếu vào đáy mắt Hạ Hứa, tựa như chấp niệm mười mấy năm nay không hề thay đổi của anh vậy.

Rồi anh kể lại một năm trắc trở vừa rồi của mình. Đầu tiên là được Đại đội Đặc chủng phía Tây chọn lựa, trở thành một trong những người nằm vùng mới, mai phục ở Myanmar hơn nửa năm, nội ứng ngoại hợp với đội, phá sập một đế chế ma túy lớn.

Dụ Thần nhìn anh không chớp mắt – hắn không muốn bỏ lỡ bất cứ biểu cảm nào của anh. Nghe đến đoạn anh kể có một đồng đội của anh bị xả đạn đến chết vì bị bại lộ thân phận, trái tim hắn chợt co thắt: “Còn em thì sao? Em có bị thương ở đâu không?”

“Tôi ấy hả?” Hạ Hứa khựng lại, đứng dậy cởi áo ngoài ra, tự nhiên phô ra nửa người trên của mình: “Số tôi còn may lắm, nằm vùng cũng sâu, nên không bị thương tổn gì cả. Anh xem này!”

Chạm vào cơ bụng và vùng eo còn rắn chắc đẹp đẽ hơn cả khi xưa, rõ ràng là nên yên lòng, nhưng chẳng hiểu sao hắn lại thấy... thật là kỳ quái.

Anh cài áo lại, tiếp tục nói về thời gian đấu trí đấu dũng với ông trùm thuốc phiện nọ. Tiếng pháo ngoài kia quá lớn, anh không thể không nói to hơn – nói chuyện phiếm mà cứ như hét lên vậy.

Anh nói về tình thế ngàn cân treo sợi tóc ở Myanmar, về những gì anh nghe người ta nói sau khi về nước. Hấn hơi căng thẳng, nhiều lần muốn ngắt lời anh, muốn chính miệng nói anh nghe về những chuyện đã xảy ra giữa hai người.

Hạ Hứa lại nói, anh đã biết hết rồi. Chuyện hai người cùng thích thăm nhau hồi cấp 3, vụ “sự cố bất ngờ khi trị liệu” nọ, việc hấn mất trí nhớ, việc Thường Niệm nói dối... Anh đều biết cả.

Trực giác của hấn nói mọi chuyện không nên thế này, nhưng dường như... đây là kết cục tốt nhất có thể.

Anh rót một ly rượu vang, tự mình uống hết: “Chuyện qua rồi thì cứ để nó qua đi. Thường Niệm đã mất, có truy xét nữa cũng vô ích, chi bằng tha thứ đi thôi.”

Lúc nói vậy, anh cúi xuống, hàng mi khẽ run lên. Dụ Thần nâng cằm anh, không nói gì cả, cúi đầu hôn xuống.

Anh lập tức đáp trả hấn, hai người môi lưỡi quấn quít, tạo ra tiếng nước dập dềnh động tình.

Một tràng pháo hoa lại bùng nổ nơi chân trời. Hấn đè anh xuống, anh dồn dập thở, mặt cũng đỏ ửng lên.

Anh nói muốn đi tắm trước. Hấn xả một bồn nước ấm cho anh, quay về phòng ngủ lấy đồ ngủ đã chuẩn bị sẵn, rồi lại về phòng khách, ngồi trên salon mà thất thần.

Mọi chuyện đến quá đột ngột, đột ngột đến mức... không chân thực.

Hấn thần thờ nhìn chương trình ca nhạc Tết trên TV, suýt nữa đã nghĩ rằng đây chỉ là ảo giác của mình. Nhưng tiếng nước rào rào ở phòng tắm lại nhắc nhở hấn – đây không phải là mơ, Hạ Hứa thực sự đã trở về.

Mười lăm phút sau, anh mặc đồ ngủ cao cấp bước ra ngoài. Hấn cầm máy sấy tóc, bảo anh: “Đến sấy chút nào.”

Anh ngồi xuống ghế salon, cười nói: “Tóc tôi có mấy phân, cần gì phải sấy chứ.” Nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi đó, mặc hấn thích làm gì thì làm.

Tóc anh vừa cứng vừa khỏe, lúc anh để tóc thì không sao, giờ anh cạo đầu húi cua rồi hấn mới để ý. Tay hấn bị tóc anh đâm nhoi nhoi, nhưng khóe miệng hấn vẫn luôn mỉm cười.

Mãi đến khi chương trình ca nhạc nọ kết thúc, màn hình TV chợt tối đi vài giây.

Nụ cười trên mặt Dụ Thần cứng lại, lặng lẽ nhìn màn hình đen kịt như gương. Một phút sau, hấn bỏ máy sấy xuống, hai tay ôm lấy đầu, nặng nề thở dài một hơi.

Trên màn hình đen tựa gương đó... chỉ có một mình hấn.

Làm gì có Hạ Hứa đâu? Rõ ràng anh chỉ là ảo giác của hấn, vì nhớ thương tốt cùng mà sinh ra trong đêm nhà nhà sum họp này.

Mãi lâu sau, khi tiếng vang của pháo hoa dần dần biến mất, hấn mới đứng dậy, mờ mịt nhìn căn nhà trống rỗng này.

Ngoài cửa không có hành lý của Hạ Hứa, chỉ có một đôi dép trong nhà sòng soài nằm đó. Trên móc áo cũng không có áo khoác của anh, cốc tách trên bàn vẫn bày biện y như trước, không hề có vẻ là vừa bị động vào. Cái chén Hạ Hứa vừa uống nước trong phòng bếp bị rót đầy nước đến tràn cả xuống đất, bồn nước nóng trong phòng tắm đã lạnh từ lâu, trên bàn là một bộ đồ ngủ được xếp gọn ghẽ.

Dụ Thần lắc đầu cười khổ, thầm cười nhạo bản thân – đáng lẽ hấn nên nhận ra sớm hơn... rằng tất cả chỉ là ảo giác sau khi say rượu của mình mới phải.

Lúc anh vén áo lên cho hấn xem thân mình, hấn thấy cơ thể anh nhẵn nhụi, không hề có vết thương nào cả. Nhưng sao anh có thể không có vết thương nào được? Năm đó, chính hấn đã tận mắt thấy vết thương ở bụng của anh trong bệnh viện mà.

Anh nói anh đã tha thứ cho Thường Niệm, nhưng sao hấn lại tin nhỉ? Hấn biết anh tuy rộng rãi thì rộng rãi thật, bao dung thì bao dung thật, nhưng sâu trong xương tủy lại có tính mang thù nguyền đến đáng yêu. Ngay cả chính hấn cũng không thể tha thứ cho cậu, thì sao anh lại có thể dễ dàng bỏ qua cho cậu chỉ vì cậu đã mất?

Dụ Thần uống hết chỗ rượu vang trong ly. Trước khi hoàn toàn mất ý thức, hấn cuộn mình nằm trên salon, nhớ về những phút giây vừa nãy tựa như nắm lấy sợi cỏ cứu mạng cuối cùng.

Có thể gặp lại anh vào đêm trừ tịch thì thật tốt... dù đó chỉ là ảo giác của hấn mà thôi.

Vừa vụn ngoài đời cũng là năm mới thật, chúc các thím năm mới vạn sự như ý nha (‘ ‘)

Tiện thể thì có ai hứng thú với việc edit hém nhỉ, dạo này tôi lạc bước QT hơi nhiều nên kiếm được nhiều tài nguyên chưa khai thác lắm, giữ 1 mình thì bí bách nên tôi định mở chuyên mục mới – Giới Thiệu Đam Chưa Edit () Các thím nhớ ghé ghen, vui vui thì nhận một cháu coi như tạo phúc cho con dân __(:3 __)

32. Chương 32

Từ lần gặp ảo giác vào đêm 30 đó, số lần Dụ Thần “nhìn thấy” Hạ Hứa càng lúc càng nhiều. Trong huyễn cảnh của hấn, anh đã lập công lớn, nhưng không về đồn công an mà tiếp tục làm thành viên trong đội Đặc

chúng. Lần này anh về thành phố An chỉ là để nghỉ ngơi, sau Tết lại về Vân Nam.

Nhưng điều khiến người ta đau lòng chính là – Dụ Thần vẫn mãi bị tắc trong quãng thời gian “nghỉ Tết” này, dù hiện tại đã là cuối xuân. Chẳng nào ảo giác xuất hiện, thì hẳn và anh vẫn còn đang trong thời gian nghỉ Tết.

Có hôm về nhà muộn, Dụ Thần sẽ thấy Hạ Hứa mặc đồ ngủ đi từ phòng ngủ ra, điện thoại trên tay vẫn sáng, nhíu mày nhăn nhó chơi game. Rồi anh sẽ đưa máy cho hẳn: “Dụ Thần, anh chơi qua ván này cho tôi đi!”

Hắn nhận lấy máy, không buồn thay quần áo mà ngồi luôn xuống thảm trải sàn với anh, vừa chơi vừa giảng giải. Anh sẽ tiện đường dựa lên người hẳn, thấy hẳn chơi qua cửa thì lấy máy về, hào hứng hô lên: “Hiểu rồi hiểu rồi! Để tụi tôi làm lại xem!”

Anh chơi ba lần cũng không qua.

Bực mình ném điện thoại xuống, anh xoa mạnh mặt mình: “Sao tôi lại dần thế này!!”

Dụ Thần cười cười, xoa mái tóc anh: “Đám học giỏi như em chỉ cần học tốt là được rồi, nếu cả chơi game cũng giỏi thì bọn học dốt như anh biết giấu mặt đi đâu?”

Hạ Hứa nhào sang muốn vò đầu hẳn, hẳn cười bảo anh đừng trẻ con nữa. Nhưng đương nhiên là anh không nghe, bởi đến mức mái tóc chải vuốt cẩn thận của hẳn biến thành một núi tổ quạ mới thôi.

Anh cười ha ha không ngừng, đứng lên vươn tay với hẳn: “Hôm nay anh định gội đầu không? Làm đàn ông phải biết chịu trách nhiệm, tôi đã vò tung đầu anh thì anh gội xong nhất định tôi sẽ chải lại thật kỹ!”

Hắn đi thay quần áo rồi vào phòng tắm, nhưng gọi mấy tiếng mà không thấy anh vào. Hẳn bắt đắc dĩ xoa xoa trán — lại là ảo giác rồi.

Dụ Thần rất bận rộn, nên Hạ Hứa rất hiếm khi xuất hiện ở công ty. Lần duy nhất là khi hẳn vừa mới ký xong một hợp đồng lớn, vì quá mệt mỏi nên thiếp đi trên salon trong phòng làm việc một chốc.

Tỉnh lại, hẳn thấy Hạ Hứa đang ngồi xổm bên salon, hôn trán hẳn một cái, hơi lo lắng bảo: “Nhìn sắc mặt anh tệ lắm, mắt đen lại rồi này. Anh mệt lắm không?”

Dụ Thần biết rõ đây lại là ảo giác, nhưng vẫn vô thức vui vẻ vô cùng. Hẳn ngồi dậy ôm lấy anh, ôm rất chặt: “Không mệt đâu.”

“Không mệt mà giọng anh khàn đặc vậy hả?” Hạ Hứa thấp hơn hẳn 2cm, nhưng nếu so thể lực thì hẳn lại không bằng anh. Anh tránh khỏi vòng ôm của hẳn, ôm ngược lại: “Đừng quá sức quá. Chiều nay anh vẫn

phải làm nữa hả?”

Hắn gật đầu. Anh thở dài: “Tối nay không phải đi xã giao chứ?”

“Sao?”

Anh toét miệng cười, lộ ra hàm răng trắng sáng: “Nếu có thì tôi sẽ đưa anh đi, anh uống say thì tôi lại đưa anh về. Không có thì tí nữa tôi sẽ đi chợ mua đồ ăn, anh muốn ăn gì?”

Hắn cúi đầu cười: “Không, tối nay anh không phải đi. Em đi mua đồ là được, để về nhà anh làm.”

Hạ Hứa trợn mắt: “Sao phải thế?”

“Tay nghề của em...” Hắn bấm lên lưng anh một cái: “Chỉ sợ lại hồng bét.”

Anh “chặc” một tiếng: “Thôi được rồi, anh muốn ăn gì?”

“Em muốn ăn gì?”

“Tôi á?” Anh chống cằm nghĩ: “Sườn xào tỏi, gà cung bảo, thịt xào cay?”

“Đều là món mặn à?”

“Thêm canh cải đậu hũ nữa nhé?”

Hắn cười đáp: “Được, em đi mua đi, để đó chờ tối anh về làm.”

Anh híp mắt cười, trông rất là hào hứng. Đang định đi thì hắn chợt gọi anh lại, anh vừa xoay người thì bị hắn đẩy lên tường, cúi đầu dụi dằm hôn.

Khi tiếng gõ cửa vang lên, ảo giác biến mất. Hắn day day trán, vô lực tựa lên tường.

Tối hôm đó, Dụ Thần làm đủ ba món Hạ Hứa nói, một mình ăn hết rồi rửa bát. Trước khi ngủ, hắn lại uống ít rượu vang, mong chờ anh xuất hiện như đêm 30 đó vậy. Tiếc là mãi đến khi hắn ngủ, ảo giác vẫn không đến lần nữa.

Dụ Thần biết, tâm lý của mình đã có vấn đề nghiêm trọng. Không lâu sau lần đầu nhìn thấy ảo giác, hắn đã đến gặp bác sĩ tâm lý, bình tĩnh tiếp nhận những trị liệu nên có.

Nhưng sâu trong nội tâm, hắn lại từ chối những trị liệu này.

Hắn biết rõ rằng – Hạ Hứa chỉ là ảo ảnh hắn tự tưởng tượng ra, nhưng nó quá chân thực, tựa như anh thực sự đã về. Anh đang sống cùng hắn, cùng ăn cùng ngủ cùng nói cười, đôi khi còn triền miên quẩn quít, tựa như những cặp tình nhân bình thường khác vậy. Hạ Hứa rất tốt tính, chưa bao giờ thực sự tức giận, lại hơi có chủ nghĩa đàn ông một chút, cãi nhau chưa quá ba phút là lại hôn hờ cười: “Dụ Thần này, anh giận thật đấy à? Đến đây cho tôi dỗ nào ~”

Ảo giác tươi đẹp như thế làm hắn khó lòng dứt bỏ. Dù mỗi lần sau khi nó biến mất, trái tim hắn lại như bị khoét thêm một lỗ... thì hắn cũng vui vẻ chịu đựng.

Thực ra, đây không phải là lần đầu tiên hắn sinh ra ảo giác về Hạ Hứa. Năm đó khi bị ép làm cuộc “trị liệu cho thẳng” kia, hắn cũng từng nhìn thấy anh rồi.

Với người bình thường mà nói, đợt “trị cho hết bệnh đồng tính” đó thực sự là một cuộc tra tấn thể xác lẫn tinh thần. Dù Dụ Thần cố vững tin thế nào đi nữa, thì cơ thể hắn vẫn là phạm tục. Thời gian đó, cân nặng của hắn giảm sút liên tục; có lần suy yếu đến ngất đi, hắn đã thấy Hạ Hứa đang ôm lấy mình.

Hắn không nhịn được mà cầm chặt tay anh, nước mắt nước mũi ướt đẫm khuôn mặt, khóc nói rằng mình khó chịu lắm, đau nhức không chịu nổi, chỉ muốn rời khỏi đây...

Dường như Hạ Hứa đã nói gì đó, nhưng hắn không nghe rõ. Vào khoảnh khắc cuối cùng, hắn thấy anh cúi xuống, hôn lên đôi môi nứt nẻ của hắn.

Sau khi tỉnh táo lại, Dụ Thần hoảng hốt cực kỳ. Vì sợ người khác sẽ biết đến sự tồn tại của Hạ Hứa trong lúc hắn mất lý trí đó, hắn liền cố hết sức không nhớ đến anh nữa, cố chấp đuổi hình bóng anh ra khỏi tâm trí mình.

Cho đến khi “sự cố” đó phát sinh, hắn không hề thấy lại ảo giác nữa.

Năm ấy, hắn sợ mình sẽ thấy ảo ảnh; còn bây giờ, nó lại là chôn gửi gấm của hắn. Nên dù hắn đã biết mình có bệnh, cũng tỏ ra là phối hợp điều trị, nhưng trong tiềm thức hắn lại từ chối. Vì thế, tuy vẫn gặp bác sĩ tâm lý hàng tuần nhưng bệnh tình của hắn lại càng lúc càng nghiêm trọng.

Nhưng khi có người ngoài, Dụ Thần vẫn che giấu rất kỹ. Khi Dụ Tiêu nhận ra hắn có vấn đề, thì đã là hơn nửa năm sau khi hắn thấy ảo giác rồi.

Hôm đó là cuối tuần, và bệnh của hắn đã rất tồi tệ. Sáng hắn đi siêu thị mua hai túi nguyên liệu to, về nhà bận rộn đến trưa, nấu đầy bàn toàn những món Hạ Hứa thích, dọn ra hai cái bát hai đôi đũa, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm với anh, thậm chí còn gấp thức ăn vào bát anh.

Dụ Tiêu gõ cửa hồi lâu hắn mới nhận ra, hoảng hốt bật dậy đi mở cửa. Lúc thấy một bàn đầy thức ăn nọ

và cái bát chất đầy thành ngọn kia, nước mắt cô rơi xuống.

Hắn rất xấu hổ, cô gắng hỏi mãi thì mới chịu thừa nhận là mình có vấn đề tâm lý, đã chữa nhưng không có hiệu quả.

Mấy ngày sau, Dụ Tiêu chạy đến công ty hắn, đưa hắn một tấm danh thiếp. Hắn cầm lên xem – là một bác sĩ ở một bệnh viện tâm lý nổi tiếng ở Bắc Kinh.

Cô nói: “Không thể để kéo dài thêm nữa, cuối tuần này em đi gặp người này ngay đi.”

Hắn thả tấm card xuống, cười khổ: “Trị liệu tâm lý thì ở đâu chẳng giống nhau, mấu chốt là bản thân em thôi. Đạo này em bận lắm, không rảnh đi Bắc Kinh được.”

“Em phải đi!” Dụ Tiêu cực kỳ lo lắng: “Tiểu Thần, em phải nghe chị nói. Bệnh viện này khác với bệnh viện ở thành phố chúng ta – nó trực thuộc quân đội, có rất nhiều quân nhân gặp chấn thương tâm lý đều đã đến đây chữa trị. Em đi đi, nhất định là sẽ khỏi!”

Dụ Thần ngẩng lên, đôi mắt chột mở lớn.

33. Chương 33

Đầu thu, bầu trời Bắc Kinh cao xanh thăm thẳm, tựa như mặt biển không một gợn sóng.

Nghe theo sắp xếp của Dụ Tiêu, Dụ Thần hẹn lịch với bác sĩ Chu trên danh thiếp, ôm một chút hy vọng mong manh mà đến Bắc Kinh.

Hắn không hy vọng bệnh của mình sẽ được chữa khỏi, mà hy vọng rằng... mình có thể tìm được Hạ Hứa ở nơi có nhiều quân nhân này.

Trước đây, vì một câu nói của hắn mà anh đã từ bỏ tương lai xán lạn, dấn thân vào quân ngũ, chỉ vì mong chờ được gặp lại hắn. Nay đến lượt hắn ôm chút mong đợi nhỏ bé này, hy vọng sẽ tìm được anh giữa biển người mênh mông.

Nhưng sau khi đến viện, ý nghĩ đó liền thay đổi.

Viện tâm lý này nằm trong một quần khu trực thuộc quân đội, hầu hết người ra vào đều mặc quân phục hoặc đồ thường ngày kiểu chiến sĩ. Dụ Thần đến đó sớm hơn giờ hẹn một tiếng, lấy cố làm quen để đi bộ trong sân.

Một người đàn ông cao lớn bước ra từ một phòng tư vấn, các chiến hữu đang chờ ngoài cửa của người đó lập tức tiến lên đỡ. Ánh mắt người đó dò dẫm, nhìn về ngoài thì rất cao lớn cơ bắp; nhưng ngay khi bị chạm vào, gã chợt ngồi xồm xuống đất, hai tay ôm đầu, toàn thân run rẩy, lấm bầm sợ hãi.

Chiến hữu vừa đỡ vừa cố kéo gã lên, nhưng gã vẫn ngồi im lại chỗ, run lên bần bật, nửa oan ức nửa sợ sệt hô: “Anh Cường! Em không chữa đâu, em không quên được! Các anh đừng có ép em!”

Người được gọi là “anh Cường” trông rất nghiêm túc, đỡ gã lên đi chậm về phía trước, kiên trì và lo lắng: “Rồi tất cả sẽ ổn thôi. Tin anh đi, các anh em đều đang chờ em đấy.”

Lúc đi lướt qua nhau, Dụ Thần thấy phù hiệu của họ – là tia chớp và thanh gươm.

Thì ra là quân nhân đặc chủng tác chiến của Tổng bộ.

Nếu không phải đã tận mắt nhìn thấy, thì hẳn rất khó tưởng tượng được – một người lính đặc chủng cao 1m9 lại bật khóc như một đứa trẻ, đôi mắt vừa bất lực vừa trống rỗng. Gã tóm lấy cánh tay của chiến hữu, khom lưng mà đi, nào còn dáng vẻ của một quân nhân nữa.

Dụ Thần nhìn theo bọn họ tới cầu thang, chợt lui về sau hai bước, nghiêng ngả tựa trên tường.

Người có thể đeo phù hiệu tia chớp và kiếm thì đều từng là vua trong binh sĩ, trải qua tất cả những cuộc huấn luyện ma quỷ, từng chấp hành những nhiệm vụ khó khăn với cường độ cao. Ý chí và tố chất cơ thể họ đã vượt xa những quân nhân bình thường, nhưng bây giờ... những cú sốc lại làm họ trở nên hèn yếu như thế.

Không trải qua thì không biết được – họ đã phải chịu đựng áp lực lớn cỡ nào, nhận những nỗi đau sinh lý tử biệt, chống chịu những thủ đoạn hành hạ tàn nhẫn...

Dụ Thần nghĩ – vậy còn Hạ Hứa thì sao?

Cửa một phòng tư vấn khác chợt mở ra. Một bác sĩ nữ trung niên cao gầy tiễn một binh sĩ nữ về, hai người cười cười nói nói. Lúc tạm biệt, binh sĩ kia còn ôm bác sĩ một cái.

Nhưng khi cô quay lại, Dụ Thần thấy — nụ cười trên khóe môi cô lập tức biến mất.

Cô tới đây một mình, hẳn là tình trạng của cô tốt hơn gã đặc chủng bật khóc khi nãy nhiều. Nhưng chính Dụ Thần cũng là một người giỏi che giấu đau đớn, nên từ đôi mắt trống rỗng không chút sinh khí của cô, hẳn có thể thấy được... hình ảnh của chính mình.

Bọn họ cùng là một loại người – tỏ ra rất tích cực trị liệu, nhưng sâu trong tim lại không muốn tỉnh lại, thà sống trong ảo ảnh còn hơn.

Cảm giác mâu thuẫn đó có thể xé rách một người từ bên trong – dù trông người đó có thể rất bình thường.

Lúc binh sĩ nữ đó đi ngang qua mình, Dụ Thần nhìn thấy huân chương trên tay cô, đoán cô thuộc về Đại đội Đặc chủng của chiến khu phía Bắc, cùng cấp bậc với Đại đội Đặc chủng phía Tây của Hạ Hứa.

Dụ Thần đã hỏi Dụ Tiêu – thực ra trong mỗi chiến khu đều có đầy đủ cơ sở phụ trợ, khi trung tâm tâm lý trong chiến khu không thể chữa trị nổi thì mới đưa đến viện tâm lý Bắc Kinh này. Nói cách khác – tất cả ai đã phải đến nơi này thì đều có vấn đề tâm lý cực kỳ nghiêm trọng.

Hắn bật lửa hút một điếu thuốc, nghe tiếng thét xé gan xé phổi bên ngoài, chợt chán nản ôm đầu, lẩm bẩm nói: “Dụ Thần à, mày đang nghĩ cái quái gì thế?”

Sao hắn lại muốn gặp Hạ Hứa ở đây được?

Sao anh có thể bị đưa đến nơi như thế này chứ?!

Hắn dí đầu thuốc lên tay, cơn đau nhói lên làm hắn tỉnh táo hơn chút. Tiếng khóc trên hành lang vẫn chưa dừng lại, hắn sửa lại quần áo trên người, rời khỏi căn phòng rất đổi ngăn nắp này.

Người đang gào khóc là một chiến sĩ trông rất non nớt, hắn là chưa quá 20 tuổi. Hai chân cậu bị chặt mất, một tay không có bàn tay. Hắn nghe cậu nức nở hô: “Các người cứu tôi làm gì?! Tôi sống còn có ý nghĩa gì nữa?!”

Một người có khuôn mặt vẫn đang ở tuổi thanh xuân, nhưng lại thốt ra những lời như khoan vào tim như thế.

Hơi thở hắn dồn dập, những mảnh ký ức vụn vỡ đâm máu trong những cơn ác mộng chợt ủa về trong tâm trí hắn. Hắn nghe thấy Hạ Hứa kêu thảm thiết, thấy anh máu thịt be bét nằm sõng soài trên đất, từng đoạn ruột bị cắt nát ứa máu tươi. Lại thấy cảnh anh bị xả súng liên tục, khi anh ngã xuống, nửa bên mặt đã bị bắn nát bét....

Dụ Thần không nhận được nữa, ngồi xồm xuống đất ôm đầu thở dốc. Rồi hắn lại thấy anh nằm trên giường ở bệnh viện chiến khu, tay chân đều mục rữa, người gầy như que củi, gò má và hốc mắt lõm xuống, trên tay có rất nhiều lỗ kim. Bác sĩ đứng bên thở dài, nói anh đã nhiễm độc quá nặng trong lúc nằm vùng, không thể cứu được nữa.

Viễn mắt hắn nóng lên. Hắn lắc đầu nguầy nguậy, cố xua đi những tưởng tượng đáng sợ đó, lẩm bẩm như kẻ điên: “Không thể nào, không thể nào!”

Người lính có khuôn mặt trẻ con đã được chiến hữu đưa đi, hành lang yên tĩnh lại, chỉ nghe thấy tiếng thở dốc của hắn.

Khoảng 10 phút sau, cuối cùng Dự Thần cũng bình tĩnh lại được, hút thêm hai điều thuốc nữa, rồi mới đến phòng khám của bác sĩ Chu.

Tuy nói là viện điều trị tâm lý đặc biệt của quân đội, nhưng người ta cũng không thể giải quyết gọn ghẽ mọi chuyện chỉ sau một lần nói chuyện phiếm – huống gì, bất cứ ai đến đây đều đã mắc bệnh rất nặng.

Dự Thần đã đến gặp bác sĩ tâm lý hơn nửa năm rồi, đã quen nói chuyện với họ, không hề giấu diếm bệnh tình của mình, hai người hàn huyên đến hơn một tiếng. Cuối cùng, bác sĩ Chu kê thuốc cho hắn, rồi hẹn lần đến khám tiếp theo.

Sau khi từ Bắc Kinh về thành phố An, Dự Thần lại đến Vân Nam lần nữa. Lần này không phải để tìm Hạ Hứa, mà hắn chỉ muốn.. đến thăm nơi anh từng chiến đấu, từng huấn luyện chút thôi.

Trời thu nơi biên giới rất đổi phẳng lặng, gió vẫn còn lưu lại chút hương vị mùa hè. Dự Thần trọ ở thị trấn nơi Doanh trại Quân – Cảnh liên hợp đóng quân, thường xuyên nghe tiếng súng bắn vào bia.

Hạ Hứa lại đến nữa, mang theo giáo trình về bắn súng, nhất nhất muốn dạy hắn cho giỏi môn này.

Lúc cầm cây súng, anh nở nụ cười tự tin rạng rỡ, toàn thân như tỏa ra ánh sáng mặt trời.

Sau đó, Dự Thần lại đến Bắc Kinh vài lần, không hề ôm hy vọng gặp lại anh nữa. Hắn đi không phải vì mong bệnh mình sẽ khỏi, mà chỉ để Dự Tiêu an lòng thôi. Hắn định sau mấy lần nữa, hắn sẽ giả bộ mình đã khỏe là được.

Trời đã vào đông, cả Bắc Kinh và thành phố An đều bắt đầu đổ tuyết. Dự Thần định đi nốt lần này rồi sẽ về bảo Dự Tiêu là mình đã khỏi. Bác sĩ Chu nhìn ra được toan tính của hắn, nhưng vẫn im lặng chưa nói gì.

Người đến nơi này đều là kẻ đáng thương, có thể bắt được một tia hy vọng đã là tốt lắm rồi.

Dự Thần cảm ơn bác sĩ Chu, bước ra khỏi phòng tư vấn rồi thì thở phào một tiếng. Hắn thông thả bước ra ngoài, lúc đi qua đại sảnh ở tầng một, khóe mắt hắn chợt lướt qua một bóng hình cao lớn mặc áo khoác dày nhìn không rõ màu sắc.

Hình bóng kia... hệt như Hạ Hứa vào đêm 30 đó!

Trái tim hắn nóng lên, cả người cứng đờ, sững sờ trong khoảnh khắc. Nhưng người đó đã rẽ vào một góc quanh, biến mất giữa trời tuyết mịt mù.

“Hạ Hứa!” Dự Thần hét lên, vẻ mặt gần như là dữ tợn. Hắn lao ra ngoài, hai chân lún sâu vào tuyết, di chuyển cực kỳ khó khăn.

Đường như người nọ cảm nhận được có người sau lưng mình, nghiêng người quay lại, nghi ngờ nhìn hấn.

Khi thấy rõ khuôn mặt của đối phương, tất cả sức lực trong người hấn chợt bị hút đi hết. Hấn quỳ sụp xuống mặt tuyết, hai tay nắm chặt lại.

Không phải là Hạ Hứa, chỉ là một người xa lạ có vóc dáng rất giống rất giống anh mà thôi.

Người nọ đứng chờ hấn một lúc, không thấy hấn nói gì thì rời đi. Hấn quỳ gối trong tuyết thật lâu, không biết là không đứng dậy nổi hay không muốn đứng dậy.

Tuyết dưới chân hấn hơi tan đi, nước thấm ướt gấu quần, lạnh lẽo bao trùm đầu gối, cóng đến phát đau.

Nhưng có đau đến mấy... cũng không bằng đau đốn trong lòng.

Một tràng tiếng bước chân vang lên sau lưng hấn – có người đến đây.

Dụ Thần hít sâu một hơi, không muốn nhiều người thấy hình ảnh chật vật này của mình, liền chống đất muốn đứng lên, nhưng đôi chân tê dại làm hấn thoáng lão đảo.

Nhưng lần này... hấn không ngã xuống nữa.

Một đôi tay mạnh mẽ đỡ lấy hấn, hấn chưa kịp nói cảm ơn thì đã nghe thấy giọng nói mình hằng thương nhớ kia —

“Cẩn thận tí đi người anh em, trời lạnh thế này, anh quỳ trong tuyết làm gì? Tà lỗi với vợ hả?”

34. Chương 34

Người đang đứng trước mặt Dụ Thần mặc áo khoác dáng dài, giày da giẫm trong tuyết, tay đeo bao tay lông rất bình thường, trên đầu đội một chiếc mũ lông nhung.

Khuôn mặt anh vẫn sáng ngời như xưa, khóe mắt cong cong như mỉm cười. Trông anh không có vẻ nhẵn nhụi như khi hai người gặp lại, mà giống người thiếu niên rạng rỡ của thời thanh xuân hơn.

Dụ Thần ngẩn ra nhìn đối phương, hầu như đã quên là phải hít thở. Cả người hấn cứng đờ, môi hé ra, run rẩy nửa ngày mà không thốt lên được từ nào.

“Hửm?” Đối phương hào phóng ôm hân lấy hông hân, cười rộ lên: “Đừng bảo là lạnh quá đông cứng người rồi nhé?”

Hầu kết Dự Thần dịch chuyển lên xuống, nhìn cái bóng của mình trong đôi mắt đối phương. Giọng hân rất nhỏ rất trầm, như thể sợ một khi mình lên tiếng, thì ảo giác trước mắt sẽ tiêu tan thành khói mây.

“...Hạ, Hạ Hứa?”

“Hả?” Người nọ ngạc nhiên, hơi hoang mang đáp: “Anh nhận nhầm người rồi!”

Lòng ngực hân nghẹn lại: “Em...”

Trong hai năm qua, hân đã vẽ ra vô số giả thiết nếu anh còn sống. So với việc bị hành hạ đến tàn tật, thì mất trí nhớ đã là viễn cảnh tốt đẹp nhất rồi.

Nên hân đã chuẩn bị tâm lý từ lâu.

Nhưng khi anh thực sự đứng trước mặt hân, nhìn hân như một người xa lạ; thì toàn thân hân vẫn đau đớn không chịu nổi. Hân hít sâu một hơi, không khí lạnh lẽo tràn vào khoang phổi, cay đến choáng váng.

Đột nhiên, Hạ Hứa chợt cúi xuống, vỗ vỗ tuyết trên đùi hân đi – tựa như trận đánh nhau đầu tiên hồi lớp 10 vậy. Rồi anh đứng lên, không để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của hân: “Chắc chắn là anh nhận nhầm người rồi, tên tôi là Hứa Thần cơ. “Thần” trong “thì thần*” ấy.”

**thì thần () : giờ (theo đơn vị tính thời gian cổ)/ thời cơ.*

Dự Thần mở to mắt, đôi mắt cay cay chỉ chực rơi lệ.

Chữ “Thần” kia không phổ biến chút nào, anh không lấy nó trong tên hân thì còn lấy ở đâu nữa?

“Đi được chưa?” Hạ Hứa siết chặt tay hơn: “Anh đến đây làm gì thế? Trông anh không giống người trong quân đội nhỉ, công an cũng không. Anh đến thăm bạn hả?”

Dự Thần không biết tình hình cụ thể của Hạ Hứa bây giờ, nên chỉ có thể nhịn cảm giác muốn ôm anh xuống, đứng thẳng người lên. Dù đã cố gắng hết sức, nhưng giọng hân vẫn hơi hơi run rẩy: “Tôi đến gặp bác sĩ tâm lý, còn cậu thì sao?”

“Tôi ấy à?” Anh thả tay ra, chợt lùi về sau một bước, giơ tay lên ước lượng, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Hình như anh còn cao hơn tôi nhỉ?”

Một người đàn ông đã hơn 30 tuổi, đầu còn đội mũ nhưng râu trông chẳng trẻ trung chút nào, thể mà vẫn có thể nói ra câu “anh cao hơn tôi” một cách tràn ngập sức sống như thiếu niên như thế, thậm chí còn có chút nghịch ngợm tếu táo.

Dụ Thần tháo găng tay da xuống, không nhìn được vươn tay ra muốn ôm lấy anh. Nhưng anh lại nhướn mày, ngờ vực nhìn hắn: “Trời lạnh thế này mà còn tháo bao tay ra, đúng là... anh phải gặp bác sĩ tâm lý thật.”

Hắn rút tay về, cổ hết sức bình tĩnh hỏi: “Cậu cũng đến khám tâm lý à?”

Vì em mất trí nhớ nên mới bị đưa đến đây, phải không?

Hạ Hứa nghiêng đầu, nhìn cổng vào của khu trị liệu, vẻ mặt trở nên hơi kỳ lạ. Ngón tay anh gãi gãi lên mũ, như thể đang tự hỏi bản thân: “Xem nào... tôi đến đây để làm gì nhỉ?”

Ánh mắt Dụ Thần lạnh xuống, càng lúc càng khó kiềm chế cảm xúc của mình.

Người hắn ngày nhớ đêm mong nay đã đứng trước mặt hắn, còn sống, hình như cơ thể không bị thương tổn gì nặng. Chỉ là... người đó không nhớ hắn nữa, dường như tính cách cũng hơi thay đổi.

Thế nhưng... chỉ cần anh còn sống là hắn đã cảm ơn Trời Phật lắm rồi.

Cuối cùng hắn cũng không nhìn nổi nữa, giang tay ra ôm chầm anh vào lòng. Khoảnh khắc nhắm mắt lại, hết thấy xúc động kết tinh thành giọt nước, thấm ướt khóe mắt run rẩy của hắn.

Hạ Hứa hơi cứng người, nhưng không đẩy hắn ra. Hai giây sau, anh vươn tay lên, vỗ nhẹ vào lưng hắn, như thể đang an ủi một người bạn: “Không sao đâu... Tất cả rồi sẽ ổn thôi.”

Dụ Thần không nỡ buông tay, đầu óc hắn rối loạn thành một mù, không phân biệt được đâu là hiện thực đâu là ảo giác nữa.

Người thả tay ra trước là Hạ Hứa. Anh quơ quơ tay trước mặt hắn: “Anh vẫn chưa nói cho tôi biết anh tên gì đâu.”

Hắn thần thờ đáp: “Dụ Thần, “Dụ” trong “ví dụ”, “Thần”... giống của cậu đấy.”

“A!” Mắt anh sáng lên, vỗ vỗ vai hắn: “Hai ta đúng là có duyên mà! Chờ tí nữa...”

Lúc này, có hai bác sĩ bước nhanh từ trong viện ra, gọi tên anh. Anh quay lại nhìn họ, đoạn bảo hắn: “Có người tìm tôi mất rồi. Nhưng mà... sao tôi nghĩ mãi vẫn không nhớ ra được là mình đến đây làm gì nhỉ?”

Mấy bác sĩ nọ nói gì đó với Hạ Hứa, rồi anh ngoan ngoãn theo họ đi về. Dụ Thần nhìn theo bóng anh không chớp mắt, cổ họng khô đến chát chúa.

Sau khi được đưa về phòng tư vấn, Hạ Hứa được đối phương dỗ đi ngủ, ngủ một giấc thật say. Khi tỉnh lại, vẻ mặt anh đã hoàn toàn khác trước đó.

Giáo sư Kỳ – sở phó ở đây – đã tiến hành trị liệu cho anh được hơn ba tháng, đã biết hết mọi chuyện của anh – từ tên thật, quá khứ khi nằm vùng, và cả bóng ma lớn nhất trong lòng anh. Chờ anh bình tĩnh lại rồi, ông mới nói: “Người cháu vừa gặp là Dụ Thần đúng không?”

Hạ Hứa thở dồn dập, hai tay nắm chặt tay vịn ghế, chặt đến nỗi khớp tay anh đã trắng bệch.

“Thả lỏng nào.” Giáo sư Kỳ bật nhạc lên, chỉnh đèn trong phòng tối xuống, rồi không nói gì nữa.

Gần mười phút sau, hơi thở của anh mới bình ổn lại: “Anh ấy... sao anh ấy lại ở đây?”

“Bác cũng vừa mới biết. Cậu ta là bệnh nhân của bác sĩ Chu.” Ông đáp: “Chi tiết hơn thì tạm thời bác không biết.”

Ông đưa cho anh một chén nước, anh chưa kịp uống hết đã thở hồng hộc nói: “‘*Cậu ta*’ lại xuất hiện.”

“Bác biết, nên vừa nãy bác mới thôi miên cháu. Cháu còn nhớ mọi chuyện trước khi cậu ta xuất hiện không?”

Hạ Hứa siết chặt tay, đôi mắt hơi mờ mịt: “Dụ Thần cũng có vấn đề tâm lý ư? Sao anh ấy lại bị đưa đến đây? Không được, không được...”

“Đừng kích động.” Giáo sư Kỳ dịu giọng trấn an: “Đây là bí mật riêng tư của Dụ Thần, chúng ta không có quyền can thiệp. Nào, từ từ nhớ lại xem, trước khi ‘*cậu ta*’ xuất hiện thì cháu đang làm gì?”

Rất lâu sau, anh mới chậm rãi đáp: “Lúc đó, cháu đang ở góc đại sảnh tầng một, vốn là không thấy Dụ Thần. Đột nhiên cháu nghe được giọng anh ấy, anh ấy gọi cháu, gọi là ‘Hạ Hứa’.”

Hơi thở anh lại trở nên dồn dập.

“Từ từ thôi.” Ông chạm vào đầu vai anh, như muốn an ủi.

Anh cố sức gật đầu, nuốt nước bọt, tiếp tục nói: “Rồi cháu thấy anh ấy. Anh ấy gọi tên cháu rồi chạy đi, cháu cũng vô thức đuổi theo. Cháu thấy anh ấy quỳ trong tuyết, rồi... ‘cậu ta’ xuất hiện.”

Anh ôm lấy đầu, đan ngón tay vào tóc: “Sau đó thì cháu không biết nữa, chỉ có ‘cậu ta’ biết thôi.”

Giáo sư Kỳ đi mấy vòng quanh phòng, rồi dừng lại trước mặt anh, thương lượng: “Bác có một ý tưởng, cháu thử nghĩ xem sao?”

—

Về khách sạn rồi, Dụ Thần mới tỉnh táo hơn một chút. Hắn buộc mình phải bình tĩnh hơn nữa, nhưng dù có cố thế nào thì cũng không thể nghĩ ra được cái gì.

Chuyện Hạ Hứa còn sống đã làm hắn phát rồ, lại phải cố không chế mình không được ôm anh, và khả năng anh đã mất trí nhớ...

Nhưng bây giờ, tất cả lo lắng và luống cuống đã rút đi, chỉ còn lại nỗi sung sướng ập đến như sóng đánh.

Hắn nóng lòng muốn biết anh đã trải qua những gì, giờ anh đang thế nào. Anh có quên chuyện trước kia cũng không sao cả, thậm chí quên hết những yêu hận với hắn rồi cũng được.

Quan trọng là... người đã trở về.

Sau khi nổi kích động với đi, Dụ Thần liền gọi cho Dụ Tiêu, bảo rằng mình đã gặp Hạ Hứa ở nơi điều trị. Dụ Tiêu vô cùng khiếp sợ, mãi sau mới phản ứng lại được.

Hắn nắm chặt di động, nói: “Chị, em biết ghi chép về trị liệu tâm lý là tuyệt mật, cũng biết mức độ bảo mật của Đặc chủng, nhưng chị và anh rể giúp em thêm một lần nữa đi – tra hỏi em nguyên nhân Hạ Hứa mất trí nhớ và tình hình khôi phục cho đến bây giờ. Em có thể giúp em ấy được!”

Dụ Tiêu thở dài, không muốn làm khó hắn, nhưng cô chỉ đau lòng: “Sao em dám chắc là em có thể giúp cậu ấy?”

“Vì em ấy đã nói cho em biết...” Giọng hắn càng lúc càng run rẩy: “Tên em ấy là ‘Hứa Thần.’ Trong cái tên mới mà em ấy tự đặt cho mình, còn có em.”

35. Chương 35

Ba ngày sau, đúng lúc Dự Tiêu và chồng đang nỗ lực sử dụng quan hệ để can thiệp vào Đại đội Đặc chủng của chiến khu phía Tây, thì Viện tâm lý lại chủ động liên hệ với Dự Thần, mong hắn có thể đến nói chuyện một buổi.

Dự Thần vẫn chưa về thành phố An, nhận được thông báo thì lập tức chạy đến Viện. Nhân viên đưa hắn đến một căn phòng nhỏ, trong đó có một người đàn ông trung niên khoác áo bác sĩ. Thấy hắn bước vào, ông liền đứng lên, lịch sự mời hắn ngồi xuống, rồi rót một chén nước ấm đặt trước mặt hắn.

Ông tự giới thiệu: “Xin chào, cậu Dự. Tôi họ Kỳ, là bác sĩ tâm lý phụ trách cho Hạ Hứa.”

Dự Thần mở to mắt, không che giấu sự căng thẳng.

Giáo sư Kỳ cười cười: “Thôi thì cứ gọi cậu ấy bằng tên thật đi! Hạ Hứa, “hạ” trong “mùa hạ”, “hứa” trong “hứa hẹn”, hắn là cậu ấy đã nói với cậu rồi, đúng không?”

Dự Thần đứng dậy, khàn giọng nói: “Vâng, chào ông.”

“Là thế này.” Ông ra dấu mời hắn ngồi xuống: “Cậu vốn là bệnh nhân của bác sĩ Chu, theo lý thuyết thì tôi không được đọc ghi chép về cậu ở chỗ ông ấy. Nhưng cơ cấu hành chính trong viện chúng tôi hơi khác ở ngoài một chút – tôi là viện phó, nên có đủ tư cách và trách nhiệm để hỗ trợ những bác sĩ bình thường.”

Ông dừng lại một chút: “Nói cách khác — bác sĩ Chu có thể báo cáo với tôi về tình trạng của cậu.”

Dự Thần đã đoán được đối phương muốn nói gì, gật đầu đáp: “Tôi hiểu rồi. Tôi và người nhà cũng đang rất muốn hợp tác với quý Viện.”

“Cảm ơn cậu đã hiểu.” Giáo sư Kỳ lấy ra một tập tài liệu, mở nó ra nhưng lại không đọc, chỉ điềm đạm nhìn hắn, dường như đã biết nội dung trong tài liệu nọ: “Cậu Dự, sau khi gặp Hạ Hứa vào ba ngày trước thì cậu có thấy ảo giác nữa không?”

“Không.” Nghe thấy hai chữ “Hạ Hứa”, trái tim Dự Thần liền đập nhanh hơn, trong mắt cũng tỏa ra ánh sáng: “Lúc trước tôi nhìn thấy ảo giác là vì quá nhớ em ấy, đồng thời cũng muốn sa vào ảo giác không muốn tỉnh lại. Giờ tôi đã gặp lại em ấy rồi, biết em ấy vẫn còn sống, nên...”

Khóe miệng hắn cong lên: “Nên tôi nghĩ là, sau này tôi sẽ không gặp ảo giác nữa.”

“Thế thì tốt.” Giáo sư Kỳ nói: “Chỉ người buộc dây mới gỡ dây được – sự xuất hiện của Hạ Hứa đã tháo gỡ khúc mắc của cậu. Lần này tôi mạo muội mời cậu tới, là muốn nhờ cậu “gỡ dây” cho Hạ Hứa.”

Dụ Thần ngồi thẳng người lên, toàn thân căng thẳng.

“Thực ra từ hôm trước đọc được ghi chép về cậu ở chỗ bác sĩ Chu, là tôi đã muốn mời cậu đến rồi – chỉ có cậu mới là “phương thuốc” cho Hạ Hứa.” Ông đan hai tay vào nhau: “Nhưng bây giờ, trên danh nghĩa Hạ Hứa thuộc về Tổ hành động đặc biệt của Bộ Công An, cũng là thành viên quan trọng trong Đại đội Đặc chủng của chiến khu phía Tây, thân phận rất đặc thù. Vậy nên trước khi được bọn họ cho phép, tôi sẽ không có quyền được tiết lộ tình hình của cậu ấy cho cậu biết.

Trong hai ngày qua, tôi đã liên lạc với người phụ trách của Đội Đặc chủng và Tổ hành động đặc biệt. Biết cậu có thể giúp Hạ Hứa khỏi bệnh rồi, họ mới đồng ý để tôi mời cậu đến đây.”

Trong phòng có điều hòa nên không nóng, nhưng lưng Dụ Thần lại ướt đẫm mồ hôi.

Giáo sư Kỳ nhận ra là hắn đang căng thẳng, liền cười cười trấn an: “Bây giờ, tôi sẽ kể lại cho cậu nghe những gì Hạ Hứa đã trải qua kèm theo trạng thái tâm lý của cậu ấy. Nếu có gì muốn hỏi, cậu có thể ngắt lời tôi bất kỳ lúc nào.”

Dụ Thần cũng muốn thả lỏng lắm, nhưng hắn không thể làm được. Giọng giáo sư Kỳ rất trầm, tốc độ vừa phải, nhưng nội dung trong nó lại như những tảng đá lớn, dội thẳng vào lòng Dụ Thần.

Hai năm trước khi bắt đầu đến Vân Nam, trạng thái tâm lý của Hạ Hứa đã hơi bất ổn. Anh vừa canh cánh trong lòng chuyện mình là “kẻ thứ ba”, vừa không thể ngăn nổi bản thân nhưng nhớ Dụ Thần – tuy ban ngày anh vẫn tỏ ra bình thường, nhưng đến đêm lại thường xuyên mất ngủ. Khi Đại đội Đặc chủng đến chọn người, anh liền đi không chút do dự. Sau đó nữa, khi được chọn đi nằm vùng, thân phận “Hạ Hứa” của anh bắt buộc phải hủy đi – thế mà anh lại thấy thoải mái hơn chút.

Trước khi đến vùng Viễn Bắc, đội trưởng bảo anh đặt một cái tên cho thân phận mới. Gần như anh không hề suy nghĩ, thốt lên: “Đặt là Hứa Thần đi!”

Hứa trong Hạ Hứa, Thần trong Dụ Thần.

Một khi đã bước lên con đường nằm vùng, hầu như không ai có thể trở về nữa. Chôn thân nơi xứ lạ, sẽ không ai biết được quá khứ của anh.

Nên anh muốn buông thả mình một lần – nếu đời này anh không thể ở bên người anh hằng yêu dấu, vậy thì anh đành lén để tên hai người hợp lại với nhau, coi như chút an ủi nho nhỏ vậy.

Hạ Hứa nằm vùng trong một tập đoàn thuốc phiện ở Viễn Bắc phải hơn nửa năm, khó khăn thế nào không cần phải nói nữa. Nửa năm sau, chiến dịch truy quét bắt đầu. Khi chạy đến nơi hẹn để Đội Đặc chủng cứu ra, hầu như anh chỉ còn nửa cái mạng.

Lần hành động đó thành công vang dội. Ba ổ chế tạo thuốc phiện được bắt sạch sẽ, toàn bộ thành viên

trong tập đoàn ma túy đều sa lưới pháp luật. Nhưng bù lại, bên phía công an và bộ đội cũng thương vong rất nhiều.

Hạ Hứa còn sống, nhưng rất ít người biết được thân phận thực sự của anh. Anh được Đại đội Đặc chủng của “Hứa Thần” sắp xếp ở Bắc Kinh để được trị liệu, khỏi rồi thì được khen thưởng, rồi về Vân Nam, tiếp tục theo đội thi hành vài nhiệm vụ nữa.

Không biết vì may mắn hay vì năng lực vượt trội, mà Hạ Hứa lần lượt thoát ra khỏi cảnh ngàn cân treo sợi tóc, tuy có thương tích nhưng nói chung là vẫn toàn mạng. Anh được Tổ hành động đặc biệt của Bộ Công An chiêu mộ, nửa năm nay phần lớn là ở Bắc Kinh tiếp nhận huấn luyện đặc biệt.

Hắn là vì mạng sống của anh không bị đe dọa mỗi ngày, anh không phải tập trung toàn bộ tâm trí vào nhiệm vụ nữa; nên bóng ma trong lòng anh suốt mấy năm nay cuối cùng cũng bùng nổ.

Trước đây, anh cứ nghĩ là mình sẽ chôn thân ở Viễn Bắc, rồi tất cả sẽ kết thúc ở đó. Nhưng cuối cùng anh lại còn sống, thậm chí còn lập công và thăng chức, không còn là một cảnh sát bình thường ai bóp nắn cũng được ở Cục Cảnh sát hay đồn công an ngày xưa nữa.

Anh đã là một thành viên đặc biệt của Đội Đặc chủng.

Nhưng dù đã đứng giữa ranh giới sinh tử rất nhiều lần, đã giẫy dụa trong tuyệt vọng rất nhiều lần, trải qua vô số sóng gió mà người thường không sao tưởng tượng nổi, thì anh... vẫn không thể quên được Dụ Thần.

Từ đầu đến cuối, trong lòng anh vẫn để trống một vị trí, dành cho hắn.

Đồng thời cũng mãi tồn tại một sự áy náy, dành cho Thường Niệm.

Chuyện “người thứ ba” này vẫn luôn là một cây dằm đâm vào lương tâm anh giữa đêm khuya. Anh không dám hỏi thăm tin tức về Dụ Thần và Thường Niệm, cũng không thể kể cho ai khác biết — anh đã là Hứa Thần, không ai được biết quá khứ của anh, nên anh chỉ có thể nói cho chính mình nghe.

“Phá hoại gia đình người khác” là một sự thật đâm vào tim anh, vẫn ở đó chưa hề rút ra. Càng ghim càng sâu, rồi mọc rễ nảy mầm, phát triển đến mức... cứ nghĩ về nó là toàn thân anh sẽ đau đớn.

“Người kia” xuất hiện vào đúng lúc này.

Chỉ cần Hạ Hứa vô thức nghĩ về Dụ Thần hay Thường Niệm, thì “người đó” sẽ đi ra. “Người đó” chưa hề trải qua những khúc mắc tình cảm đó, “người đó” tự tin rạng rỡ, hết như Hạ Hứa hồi cấp 3 vậy.

“Người đó” biết mình tên là Hứa Thần, là một chiến sĩ cực kỳ tài giỏi. “Người đó” tạm thời quên đi ký ức nọ, để bảo vệ tâm lý gần như đã vỡ nát của Hạ Hứa.

Mới đầu, chính Hạ Hứa cũng không biết đến sự tồn tại của “người đó”. Là bác sĩ tâm lý trực thuộc Tổ hành động đặc biệt phát hiện ra bất thường của anh, thôi miên anh, thì anh mới biết mình có dấu hiệu của bệnh tâm thần phân liệt. May là tình trạng của anh không quá nghiêm trọng, nhân cách thứ hai của anh cũng không có dấu hiện phản xã hội* và không xuất hiện nhiều.

**phản xã hội: chống đối xã hội, luôn muốn hành động tiêu cực (giết người cướp của v.v)*

Hạ Hứa rất phối hợp điều trị, một tuần đến tư vấn một lần. Khi “người đó” không xuất hiện, thì anh không khác gì người bình thường cả.

Giáo sư Kỳ uống một ngụm trà: “Cậu Dụ đây cũng từng được hỗ trợ tâm lý một thời gian rồi, nên chắc cậu cũng biết – rất khó để chữa hết bệnh tâm thần phân liệt, mà chỉ có thể hướng dẫn người bệnh từ từ thích nghi thôi. Hạ Hứa nhận định mình là người thứ ba xen vào mối quan hệ của cậu và Thường Niệm, nếu không rút cái gai này ra thì có làm gì cũng vô ích.

Cậu là người làm ăn, e là không hiểu được suy nghĩ của Hạ Hứa; nhưng tôi là quân nhân, tôi có thể hiểu được. Chuyện “làm kẻ thứ ba” này đối với người thường đã là một loại sỉ nhục; mà cậu ấy còn là cảnh sát, là quân nhân, từng chiến đấu bên đội đặc chủng suốt hai năm qua. Cậu ấy không thể chịu nổi việc mình mặc đồ đặc chủng, tay cầm quốc kỳ, mà lại là một “kẻ thứ ba” được.”

“Không phải thế!” Dụ Thần gầm lên, gần như đã mất khống chế.

Giáo sư Kỳ hạ tay xuống: “Khi tôi chưa xem ghi chép về cậu, tôi chỉ một mực nghĩ cách để giúp Hạ Hứa, vì theo cách miêu tả của cậu ấy, đúng là cậu ấy đã phá hủy mối quan hệ của cậu và Thường Niệm thật. Hai tháng trước, thậm chí tôi đã định mời cậu đến đây, nhưng tôi lại biết được là Thường Niệm đã mất, nên đành hoãn kế hoạch này lại. Nếu Hạ Hứa biết Thường Niệm đã qua đời, e rằng tình trạng của cậu ấy sẽ còn tồi tệ hơn.”

Nói đến đây, ông điềm đạm cười: “Các cậu... đúng là có duyên thật. Nếu cậu không đến nơi này để điều trị, không vừa khéo gặp được Hạ Hứa, nếu tôi không vừa khéo đọc ghi chép về cậu từ chỗ bác sĩ Chu... thì chắc cả đời này, Hạ Hứa sẽ mãi bị vấy trong nỗi hổ thẹn đó.”

36. Chương 36

Gần đây, bộ phận Đặc công cấp cao của thành phố đang tiến hành huấn luyện chống khủng bố ở Bắc Kinh. Trạng thái tinh thần của Hạ Hứa làm anh tạm thời không thích hợp để chấp hành nhiệm vụ thực chiến, nhưng anh làm việc hàng ngày thì vẫn được, nên được để lại làm huấn luyện viên, chuyên hướng dẫn những lính mới trẻ tuổi.

Sau khi được phép vào căn cứ tập huấn, Dụ Thần thay một bộ chiến phục màu đen, đứng từ xa nhìn Hạ Hứa đang lớn tiếng chỉ dẫn mọi người.

Trong sân vẫn còn tuyết đọng chưa dọn hết, Hạ Hứa mặc một bộ đồ tối màu, chân đi giày da trâu màu đen, đầu không đội mũ, chỉ đeo một cái kính đen lớn để che nắng. Nhìn dáng hình anh cao lớn rắn rỏi, không ai có thể nhìn ra anh là một người có bệnh tâm lý.

Trong sân có rất nhiều dụng cụ huấn luyện: thang dây, bục tùy chỉnh độ cao và rất nhiều vật phẩm cản trở khác. Lúc Hạ Hứa làm mẫu, anh di chuyển cực kỳ nhanh, người nhẹ như chim yến, làm các đặc công mới đứng đó luôn miệng trầm trồ thán phục.

Làm mẫu xong, anh mới giơ tay chào mọi người rồi lần lượt giảng giải nội dung bài học hôm nay. Giọng anh rất lớn, nhưng vẫn rất lịch sự. Hẳn là vì phải nói nhiều quá, không có thời gian uống nước cho trơn họng, nên giọng anh nghe hơi khàn khàn.

Nhưng khi cả đội bắt đầu luyện tập, thì sự ôn hòa này giờ của Hạ Hứa hoàn toàn biến mất. Tay trái anh cầm loa phóng to, tay phải xách súng tự động 9.5mm, vừa chạy vừa chỉ bảo những đội viên làm sai quy cách. Đạn giấy ùng ùng bay khắp chốn – thế mà anh đã biến thành một huấn luyện viên nghiêm khắc kinh điển.

Dụ Thần đứng ở chỗ khuất, khoe môi không khỏi cong lên.

Lúc trước khi trao đổi với giáo sư Kỳ, hắn vốn định nói thẳng sự thật cho anh biết, nghĩ rằng như vậy là tốt cho anh. Nhưng ông lại lắc đầu: “Cậu hiểu Hạ Hứa của bây giờ được bao nhiêu?”

Hắn không biết trả lời thế nào.

Ông nói tiếp: “Hai người đã không gặp nhau trong suốt hai năm. Thời cấp 3, cậu có thể tự tin là hiểu thấu được cậu ấy; nhưng khi hai người ở bên nhau vào mấy năm trước, thì giữa hai người đã có một khoảng cách lớn. Đến bây giờ thì khoảng cách đó còn lớn hơn nữa.

Cậu Dụ, vấn đề của Hạ Hứa không thể chỉ giải quyết bằng vài câu nói được. Dù cậu có nói ra sự thật, thì cậu ấy cũng cần một thời gian để chấp nhận và tiếp thu. Tình huống tốt nhất là – sau khi nói chuyện với cậu, cậu ấy có thể mở lòng ngay lập tức. Nhưng với kinh nghiệm của tôi, thì khả năng này là rất rất nhỏ.

Làm sao để Hạ Hứa tin việc thực ra người cậu yêu thầm hồi cấp ba là cậu ấy đã khó, huống gì chuỗi sai lầm nằm ngoài tầm kiểm soát đó đã thay đổi toàn bộ cuộc đời cậu ấy. Vậy nên, chúng ta phải kiên trì.

Tôi kiến nghị là – trước khi bắt đầu, cậu hãy thử đi xem Hạ Hứa lúc bình thường thì thế nào đi. Xem công việc và sinh hoạt hằng ngày của cậu ấy là như thế nào, có lẽ sẽ thu được nhiều kết quả hơn. Nhưng tôi phải nhắc cậu trước: khi nhìn thấy cậu, có lẽ nhân cách thứ hai của Hạ Hứa sẽ xuất hiện; nên cậu phải nấp thật kỹ, đừng để cậu ấy thấy cậu khi đang làm việc. Sau này, hai người sẽ tiếp xúc trực tiếp với nhau khi có tôi thôi miên.”

Dụ Thần không biết – một chiến sĩ như Hạ Hứa khi làm huấn luyện viên cũng có khí chất như vậy.

Hắn vẫn nhớ hình ảnh khi hắn thấy anh mặc chiến phục của đội đặc công lần đầu tiên – khi đó, anh 28 tuổi, nhiệt huyết bừng bừng, đẹp trai hơn tất thấy mọi người xung quanh. Nhưng so với bây giờ, hắn là anh khi đó vẫn còn thiếu sự trưởng thành và khí phách.

Mà loại khí phách này... đã được sinh ra trong hai năm tranh đấu với tử thần kia.

Hạ Hứa thật làm người ta khó mà dời mắt hơn Hạ Hứa trong ảo giác nhiều — anh sắc bén trầm ổn, nghiêm khắc đến gần như là tàn nhẫn, nhưng các đặc công trẻ tuổi kia lại rất kính phục anh.

Chỉ có người thực sự tài giỏi mới có thể làm những người tài giỏi và kiêu ngạo khác phải khuất phục.

Sau khi hướng dẫn xong phần vượt chướng ngại vật, Hạ Hứa dẫn cả đội chạy về một tổ hợp huấn luyện khác. Dự Thần cũng vội chạy theo.

Anh cảm hứng, chỉ điểm mấy người đứng ra khỏi hàng, hợp thành một chi đội đột kích nhỏ, bắt đầu thực hành diễn tập chống khủng bố.

Xung quanh tổ hợp gài đầy đạn khói, mấy trợ giáo nổ súng liên tục, tạo thành một khung cảnh chiến đấu giống thật nhất có thể. Tiếng đạn nổ ầm ầm, Hạ Hứa nói rất to, không hề ngại ngần mà xông lên trước làm mẫu, tự mình dẫn đội. Nửa giờ sau, trên mặt và cổ anh đã ướt đầm mồ hôi, giọng còn khàn hơn trước.

Dự Thần hơi đau lòng, nhưng đồng thời lại thấy kiêu ngạo.

Hôm ấy, sau khi biết Hạ Hứa có bệnh, hắn đã cho là anh đang ở luôn trong bệnh viện để được trị liệu. Nhưng giáo sư Kỳ lại cười nói: “Đừng coi thường cậu ấy. Không phải tôi đã nói rồi sao – chỉ cần “người đó” không xuất hiện thì Hạ Hứa sẽ chẳng khác gì người thường cả. Cậu ấy cũng giống cậu, chỉ định kỳ đến đây tư vấn, chứ bình thường vẫn phải làm việc. Nếu cậu ấy nằm viện điều trị thật thì cậu đã gặp cậu ấy sớm hơn rồi.”

Hắn đang suy nghĩ thì phía trước chợt vang đến một tràng cười. Hắn nhìn sang, thấy một đặc công trẻ tuổi đang ôm đầu gào thét: “Thiếu soái Hứa à! Thấy gô thùng đầu em mất rồi!”

Hạ Hứa đang gô liên tục vào gáy cậu ta: “Đã bảo em bao nhiêu lần rồi? Động tác tiến vào phải nhanh phải nhẹ, tuyệt đối không được chạm vào tường. Tự em tính xem, từ đầu buổi đến giờ em chạm mấy lần rồi?”

Các đội viên khác cười ha hả, có người huyết sáo, có người hô: “Gô thêm nữa đi! Thiếu soái ơi đừng có ngừng!”

Đặc công kia cực kỳ tủi thân: “Thế thì thầy cũng không được gô đầu em! Huấn luyện viên không được đánh người mà!”

Hạ Hứa bật cười: “Thằng tổ tông này, vậy em cứ đi tố cáo thầy đi! Đi đi!”

Cậu ta uất ức lắm bầm gì đó không ai nghe rõ, các đội viên khác lại cười, anh cũng cười. Cậu liền rống to hơn: “Đừng có cười nữa! Thiếu soái làm rất đúng, lần sau nếu ông mày lại làm sai nữa thì đầu ông đây thiếu soái cứ gõ!”

Anh đẩy đầu cậu, cười nói: “Ông mày cái gì ở đây? Cảnh sát nhân dân không được nói bậy đấy!”

Nụ cười bớt đi vài nét rạng rỡ nhưng lại nhiều hơn vài phần trưởng thành kia rơi vào trong mắt Dụ Thần, rơi vào nhịp tim thốt nhiên đập nhanh của hắn.

Sau khi ở căn cứ tập huấn được ba ngày, Dụ Thần quay về Viện Tâm lý. Giáo sư Kỳ hỏi: “Biết Hạ Hứa bây giờ là như thế nào rồi phải không?”

“Vâng.” Hắn đáp: “Bao giờ thì giáo sư sắp xếp cho chúng tôi gặp nhau? Em ấy có biết là sẽ gặp tôi không? Giáo sư đã kể cho em ấy nghe tình trạng của tôi bây giờ chưa?”

“Cậu Dụ à, cậu nghĩ nhiều thật đấy, hỏi như pháo liên thanh luôn.” Ông cười cười: “Từ lần trước gặp cậu là Hạ Hứa đã đoán cậu đang có vấn đề tâm lý rồi. Lúc ấy tôi vẫn chưa đọc ghi chép về cậu, nhưng hiển nhiên là cậu ấy rất để ý đến cậu. Tôi đã hỏi cậu ấy có đồng ý tiếp nhận trị liệu với cậu không, với điều kiện tiên quyết là – cậu ấy có thể giúp cậu. Hạ Hứa đã rất do dự, nhưng cuối cùng thì vẫn đồng ý.”

Dụ Thần thở dài một hơi.

Ông nói tiếp: “Tôi chưa kể cho cậu ấy nghe về tình trạng của cậu. Chuyện này cậu phải tự nói, còn nói như thế nào, thì tôi tin là qua mấy ngày quan sát vừa qua, trong lòng cậu đã có đáp án.”

“Vâng.” Hắn gật đầu: “Cảm ơn lời đề nghị lần trước của giáo sư.”

“Không cần cảm ơn đâu, là chuyện tôi nên làm thôi.” Ông xua xua tay: “Tôi định xếp lịch vào tuần sau. Một tuần nữa là kỳ tập huấn sẽ kết thúc, hai người hãy cùng nhau đến đây. Trạng thái lý tưởng nhất là “cậu ta” không xuất hiện, nhưng tôi nghĩ là khó, khả năng rất lớn là tôi phải dùng đến thôi miên. Cậu chỉ cần nghe theo lời tôi dẫn là được.”

Từ hôm đó, Dụ Thần lại đến nhìn Hạ Hứa hai lần; rồi tạm thời rời khỏi Bắc Kinh, quay về căn nhà ở thành phố An, thu hết đồ quan trọng vào vali hành lý.

37. Chương 37

Đến buổi gặp mặt, Dụ Thần đến chờ trước trong phòng mà giáo sư Kỳ sắp xếp, Hạ Hứa thì đến sau. Dù đã dùng thuốc trước đó, nhưng hình như anh vẫn rất căng thẳng.

Trước đó giáo sư đã nói qua với anh là – vấn đề tâm lý của hắn có liên quan đến anh. Giờ đã đến lúc phải gặp trực tiếp, nên ông nói thẳng ra – vì quá nhung nhở nên tâm trí hắn mới phân liệt, sản sinh ra ảo giác.

Hạ Hứa rất ngạc nhiên, phản ứng đầu tiên là: “Nhớ? Chẳng lẽ Thường Niệm đã...”

Ông lắc đầu, từ từ nói: “Không. Gốc bệnh của Dụ Thần không phải là Thường Niệm, mà là cháu.”

Anh mở to mắt, vừa hoang mang vừa kinh ngạc: “Cháu? Ý bác là sao? Chuyện đó thì có liên quan gì đến cháu?”

“Sau khi cháu đi nằm vùng, cậu Dụ đã đến Vân Nam rất nhiều lần, dù biết tin cháu đã “hy sinh” ở Viễn Bắc nhưng vẫn chưa hề ngừng tìm kiếm cháu.” Ông dừng lại một lúc: “Cậu ấy không tin cháu đã chết. Đêm giao thừa năm nay là lần đầu tiên cậu ấy thấy ảo giác, thấy cháu quay về, ở cùng một nhà với cậu ấy. Từ đó, ảo giác nọ đã trở thành trụ cột tinh thần cho Dụ Thần.”

“Hả...” Anh sửng sốt đến không thốt nổi thành lời, nghi ngờ rất dữ, lúc lâu sau mới cất giọng khàn khàn: “...Sao lại thế được?”

“Nguyên nhân vì sao lại thế, thì chính miệng cậu Dụ sẽ nói với cháu. Tiểu Hạ à, bác đã biết hết tình trạng của hai người rồi – nguồn gốc bệnh của mỗi người đều nằm trên người đối phương.” Giáo sư Kỳ nghiêm túc nói: “Bây giờ, cậu ấy đang chờ cháu trên tầng bốn. Cháu chuẩn bị tinh thần một chút, bao giờ xong thì nói với bác, để bác dẫn cháu lên.”

Hạ Hứa uống hết một chén nước đầy, khoảng mười phút sau thì đứng lên, hơi run giọng nói: “... Cháu xong rồi.”

Dụ Thần đứng ngồi không yên, đi đi lại lại trong căn phòng đầy tiếng nhạc. Cứ nửa phút một lần là hắn lại nhìn đồng hồ, nghe thấy bất kỳ âm thanh nào cũng tưởng là Hạ Hứa đến.

Cuối cùng, ngoài cửa cũng vang lên tiếng bước chân. Cửa phòng vốn đóng bị đẩy ra, giáo sư Kỳ đứng ngoài cửa, nghiêng người về sau làm một động tác “mời vào.”

Rồi hắn thấy anh.

Anh bước vào, chạm vào ánh mắt của hắn.

“Hạ...” Dụ Thần vội tiến lên trên, nhưng giáo sư Kỳ lại lắc đầu.

Biểu cảm của Hạ Hứa cứng đờ ra mấy giây, rồi đột nhiên nhướn mày lên, hé miệng: “A!”

Hắn đứng ngây ra tại chỗ, không tiến lên nữa – y như giáo sư Kỳ đã nói, “cậu ta” xuất hiện rồi.

“Ồ, cậu là...” Nhân cách thứ hai của Hạ Hứa là chính anh thời cấp ba, phóng khoáng rộng rãi, biểu cảm cũng rất sinh động, nhìn Dụ Thần một lúc thì vỗ tay một cái, cười nói: “Dụ Thần! Hai chúng cùng tên lại không cùng họ, đúng là có duyên nhỉ!”

Dụ Thần nhìn sang giáo sư Kỳ, “cậu ta” cũng nhìn sang: “Ha, lại là ông bác nhỉ! Sao dạo này cháu hay gặp bác thế?”

Ông ra dấu bảo “cậu ta” đừng nói chuyện, rồi đưa một chén thuốc pha sẵn ra. “Cậu ta” ngoan ngoãn uống hết, ngồi trên ghế nói chuyện phiếm với ông một chốc, thỉnh thoảng lại liếc sang Dụ Thần.

Hắn nhớ rõ lời ông dặn, liền đứng cách đó khá xa. Hai mươi phút sau, “cậu ta” dần nói chậm lại, sau năm phút nữa thì — thôi miên đã có hiệu lực rồi.

Biểu cảm của Hạ Hứa không căng thẳng như khi mới vào nữa, nhưng cũng chưa được thả lỏng hoàn toàn. Mỗi anh giật giật, mãi sau mới nói: “...Dụ Thần.”

Hắn cứ nghĩ là mình đã chuẩn bị rất kỹ cho lần gặp mặt này, nhưng khi nghe anh gọi tên mình thì đầu hắn vẫn ong lên, nhịp tim đập nhanh như trống.

Giáo sư yên lặng ra dấu. Hắn xoa trán thật mạnh, hít sâu một hơi, cầm một cái túi đen đến trước mặt Hạ Hứa. Hắn lấy ra một xấp ảnh chụp, đặt từng tấm từng tấm lên bàn, cố gắng bình tĩnh nói: “Anh vừa chụp chúng mấy ngày trước. Em còn nhớ đây là đâu không?”

Hạ Hứa hơi nghiêng về phía trước, liếc qua mấy tấm hình, mười ngón tay anh vô thức run lên.

“Đây, là chỗ chúng ta đánh nhau lần đầu tiên hồi lớp 10.” Dụ Thần lấy ra một tấm: “Anh gọi người đến hội đồng em, không ngờ em lại quen nhiều dân đánh đấm ngoài trường hơn. Đám bạn anh đều phải chịu đòn, chính anh cũng bị em ấn ngã xuống đất.”

Đoạn, hắn ngược lên: “Sau khi đánh xong, là em kéo anh dậy, rồi cúi xuống vỗ bụi trên đùi anh đi.”

Anh quay đầu sang hướng khác – đây là dấu hiệu “cậu ta” sắp xuất hiện. Giáo sư vỗ vai anh, giọng dịu

như suối: “Thả lỏng nào.”

Dụ Thần cất cao giọng, vẫn chăm chú nhìn thẳng vào anh, tay phải đặt lên ngực mình: “Bắt đầu từ khi đó, em đã ở trong nơi này của anh.”

Anh ngẩn người, trên trán rịn mồ hôi.

Hắn nhìn sang giáo sư Kỳ, rồi chỉ vào một tấm ảnh khác: “Em nhớ không? Sau đó anh thường xuyên hẹn em ra ngoài, đây là nơi chúng ta từng so chiêu, còn đây, là nơi anh với em từng chơi bóng rổ.”

Anh khó nhọc học ra một tiếng “Ừ”.

Hắn nhìn anh, đôi mắt chất chứa bao lời khó nói: “Lúc đó, anh đã nói là muốn học lối đánh dân dã của em. Chẳng qua đó chỉ là cái cớ. Mỗi lần anh hẹn em ra ngoài vào giữa giờ như thế, anh luôn tự tưởng tượng là chúng ta đang hẹn hò.”

Anh không thể tin nổi, lẩm bẩm: “Sao, sao lại thế được...”

Giáo sư ra dấu bảo hắn cứ nói tiếp.

Lúc này, trong phòng tối đi một chút, nhịp nhạc nhanh và mạnh hơn. Dụ Thần lấy ra một quyển vở cũ, lật đến trang 75 – trên nền giấy óng vàng là một nhúm công thức toán nhí nhít được viết ngoáy.

“Có lần anh hỏi em vì sao quanh em luôn có nhiều bạn gái vây quanh thế, em mới bảo là, người ta chỉ hỏi bài em thôi. Em nhớ không?” Hắn không chờ anh đáp đã trả lời luôn: “Anh bảo em cũng giảng bài cho anh đi, em liền viết công thức xuống đất. Anh không hiểu gì, nhưng sợ bị em cười nên đành nói là đã hiểu. Sau đó anh lại cầm quyển vở này đến hỏi em, em giảng hơn mười phút, viết trọn một tờ giấy. Đến giờ anh vẫn giữ nó lại.”

Hạ Hứa nói nhỏ: “... Anh chỉ hỏi tôi có hai lần.”

“Phải.” Dụ Thần để vở sang một bên, lấy hai bức ảnh ra: “Giờ nhớ lại mới thấy – suy nghĩ thời mười sáu mười bảy đúng là ngây thơ đến buồn cười. Anh bắt đầu thích em từ rất sớm, rất muốn ở bên em, nhưng lại sợ ảnh hưởng đến việc học hành của em nên không dám nói, cảm thấy mình mà đi hỏi bài em thì chỉ làm phí thời gian của em.

Bức ảnh này, là cảnh từ cửa sổ phòng ngủ của em nhìn ra ngoài; còn đây là cửa sổ sau của phòng học lớp em. Hồi lớp 12, anh rất ít khi tìm đến em, nhưng vẫn thường xuyên đứng ở hai nơi này, lặng lẽ ngắm em.”

Miệng anh hơi hé ra, sờ lên trán mình: “...Tôi không biết gì cả.”

“Anh không dám để em biết.” Hấn nói: “Khi ấy, anh vẫn chưa biết phải nói thế nào với gia đình anh, làm sao để nói ra mà không ảnh hưởng gì đến em. Anh chỉ dám len lén ngắm em, chờ đến 12 giờ 10 em tắt đèn thì mới về.”

Hầu kết Hạ Hứa dịch chuyển lên xuống, đuôi mắt hơi ẩm ướt.

Dụ Thần cởi nút trên cùng của sơ mi, kéo một sợi dây đỏ ra, lấy ra miếng ngọc mà mình vẫn luôn đeo trên ngực.

Ngọc đã bị vỡ, không còn hoàn hảo như xưa nữa. Hạ Hứa như ngừng thở, nhìn chăm chăm vào miếng ngọc mà hấn đang nắm chặt trên tay.

“Đây là miếng ngọc khắc con vật cầm tinh của anh, anh đã đeo nó từ bé. Từ hồi cấp 2, anh đã định đưa nó cho người anh thích nhất, ý là — người nọ sẽ luôn ở trong trái tim anh, giống như nó luôn kề bên anh vậy. Hồi gặp em ở cấp 3, em không thấy nó vì anh đã tháo nó xuống từ lớp 10 rồi, mấy thứ anh đeo trên tay hồi đó chỉ là đồ đang thịnh hành thôi.

Anh đã nghĩ mãi mà vẫn không nghĩ ra cách đưa nó cho em, mãi đến tiệc sinh nhật năm 17 tuổi của anh, khi mẹ đưa anh mười mấy miếng ngọc để tặng cho bạn bè.”

Hạ Hứa khẽ khàng lắc đầu, trước mắt như mờ đi.

“Cuối cùng anh cũng tìm được lý do để tặng em.” Dù đã cố bình tĩnh hết sức, nhưng giọng hấn vẫn hơi run lên: “Anh thích em, và anh cảm thấy em cũng thích anh. Khi ấy anh đã nghĩ – sau khi em đỗ Đại học, nhất định anh sẽ tỏ tình với em. Em sẽ đến trường Đại học mà em muốn, anh sẽ vào bộ đội phát triển, rồi sau này... nhất định chúng ta sẽ quang minh chính đại đến với nhau.”

Anh nín lấy tay vịn sô pha, mu bàn tay run run, mồ hôi lạnh chảy đầy.

Giáo sư ra dấu cho Dụ Thần dừng lại, đổi nhạc lần nữa. Trạng thái tinh thần của Hạ Hứa cực kỳ bất ổn, “cậu ta” lại xuất hiện, ngẩn ra nhìn hấn: “Người anh em à, sao mắt anh lại đỏ bừng thế?”

Giáo sư Kỳ buộc phải tiến hành thôi miên lần nữa. Dụ Thần lao ra ngoài cửa, hút liền bốn liều thuốc.

Lật lại hồi ức là một sự hành hạ, với cả hấn và anh.

Lúc hấn vào phòng, anh đang lau mồ hôi. Sắc mặt anh tái nhợt, nhưng đầu óc thì tỉnh táo.

Dụ Thần rất không muốn nhớ đến Thường Niệm và quãng thời gian “trị liệu cho thẳng” khổ sở kia, nhưng hấn không thể không nhắc đến nó. Nói xong, hấn nghe thấy một tiếng thở dốc – Hạ Hứa nhìn hấn không chớp mắt, nước mắt rơi xuống, gần như là tự nói với bản thân: “Anh... thế mà họ lại đưa anh đến nơi như

thế? Họ, họ đã dẫn vật anh sao?”

Hắn nhắm mắt lại, cố nén nỗi đau thấu tin gan xuống.

Hắn không kể ra rõ ràng những thương tổn mình phải chịu trong quá trình đó, nhưng rõ ràng... việc anh quan tâm nhất là hắn có phải chịu khổ hay không.

Giáo sư lại hô ngừng, hai người rơi vào im lặng.

Trong thời gian ngắn, Hạ Hứa không thể tiếp thu nỗi sự thật rằng “*thực ra Dự Thần đã thích mình từ lâu.*” Hắn cười khổ, từ từ mở miệng: “Những cái túi màu hồng nhạt đựng bữa sáng đó, là anh nhờ Dương Khoa đưa em, chỉ có anh ta là nhân chứng. Về thành phố An rồi, anh sẽ dẫn em đến gặp anh ta.

À, anh đã mua căn nhà mà em bán về rồi, giờ anh đang ở đó, có đầy đủ đồ đạc cho em. Anh...” Hắn dừng lại một chút, giọng hơi nghẹn đi: “Suốt hai năm qua, anh vẫn ở đó, chờ em trở về.”

Hai tay anh che mặt, trí não giống như chiếc máy tính bị quá tải, nhất thời không thể suy nghĩ nổi.

Hắn chợt nói: “Xin lỗi em.”

Anh ngẩng lên, đôi mi ướt ươn ướt.

“Trong quãng thời gian quên mất em, anh đã đối xử với em như thế.” Giọng hắn khàn khàn, đầu cúi thấp xuống: “Tổn thương em, làm nhục em... là những chuyện mà anh không thể tha thứ cho mình.”

“Không...” Theo bản năng, anh muốn an ủi đối phương, nhưng lời đã ra lại bị kẹt ở cổ họng. Anh phải nói gì bây giờ? “*Không sao*” à?

Thực ra, hầu như anh đã quên sự thô bạo và lạnh nhạt của hắn rồi – dù sao thì sau khi anh bị thương, hắn đã đối xử với anh càng ngày càng tốt. Mấy năm nay, thứ anh vẫn luôn canh cánh trong lòng là nỗi hổ thẹn với Thường Niệm, nên anh có thể hiểu cho sự áy náy này của hắn với mình.

Nó không thể tan biến chỉ bằng một câu “không sao” của người bị tổn thương được.

Đôi khi, vết sẹo sâu nhất... lại nằm trong lòng người tạo ra tổn thương.

Thường Niệm...

Nhớ đến Thường Niệm, đầu Hạ Hứa lại đau như sắp nứt, gần như “cậu ta” sắp xuất hiện. Dự Thần mở

một đoạn ghi âm ra, bật tiếng to nhất.

Tiếng máy móc ngừng ngửi, rồi một giọng nói yếu ớt vang lên. Hạ Hứa tập trung nghe, ngờ vực hỏi: “... Là Thường Niệm sao?”

Dụ Thần yên lặng gật đầu.

Người đã dùng những lời nói dối để dệt ra cuộc đời bi thương cho biết bao người, vào điểm cuối của sinh mệnh mình, cuối cùng cũng nói ra sự thật —

“Chuyện em làm mười năm nay cũng giống như chuyện họ làm với chúng ta năm đó, đều không đáng để được tha thứ... Lần trước em gặp Hạ Hứa, là em cố ý nói cho cậu ấy biết chuyện em không thể làm tình. Cậu ấy không nhục nhã gì em, mọi thứ đều là do em sắp đặt, ngay cả tự sát cũng là diễn trò. Hôm đó em biết lúc nào bác sĩ sẽ đến; em muốn dùng cách thức tự sát này để làm anh ấy náy, rồi rời khỏi Hạ Hứa. Em đã thành công...”

Nghe giọng của một người sắp chết, đến giáo sư Kỳ cũng nhú mào.

Toàn thân Hạ Hứa cứng còng, lưng như bị điện giật.

Dụ Thần từ từ đến gần anh, từng bước từng bước một, ngồi xổm xuống trước mặt anh, cầm tay anh đặt bên môi mình. Khi nói “xin lỗi”, nước mắt hắt chợt rơi xuống trên mu bàn tay anh, tê tê ngứa ngứa.

Tâm trí anh lại bị “cậu ta” chiếm lấy lần nữa. “Cậu ta” bật đứng lên, kinh ngạc nhìn Dụ Thần. Hấn cũng đứng lên theo, ôm lấy “cậu ta”, mà “cậu ta” lại không hề giây dụa.

Giáo sư gơ tay lên, định ngăn cản nhưng sau lại thôi, im lặng lùi về, không nói gì cả.

Hai người cứ đứng ôm nhau như thế. “Cậu ta” mở to mắt, bị hấn ôm chặt vào lòng. Hấn siết rất mạnh, mắt thường cũng thấy được là hấn đang run rẩy.

Mãi lâu sau, hấn nhẹ nhàng và kiên định nói: “Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã bảo vệ em ấy. Từ nay về sau, tôi sẽ bảo vệ em ấy thật kỹ, không để em ấy phải đau lòng hay khổ sở nữa. Vậy nên, xin cậu... hãy trả em ấy lại cho tôi.”

Anh ngã quỵ vào lòng hấn, tuy chưa hôn mê nhưng rõ ràng là thần trí đang rối loạn. Giáo sư lại gần: “Vắt vả cho cậu Dụ rồi. Cậu đi nghỉ chút đi, cứ giao Hạ Hứa cho tôi.”

Dụ Thần mở mồm buông tay ra, nhìn ông đưa anh vào phòng nghỉ nhỏ bên cạnh. Mãi đến một giờ sau, khi Hạ Hứa đã tỉnh lại sau khi được can thiệp tâm lý và thuốc, thì hấn vẫn đứng nguyên chỗ đó.

Giáo sư đưa cốc nước cho anh, hỏi: “Cháu nghĩ thế nào? Nói bác nghe đi.”

Hạ Hứa nhìn cốc nước đến thất thần, mấy giây sau mới nói nhỏ: “Chuyện... đột ngột quá, thực sự là quá đột ngột. Bác, cháu muốn yên lặng ở một mình một lúc, để... suy xét thật kỹ.”

38. Chương 38

Làm người, không nên quá cố chấp – Hạ Hứa tự nói với mình như vậy.

Từ năm 16 17 tuổi, anh đã bắt đầu yêu Dụ Thần, và hy vọng rằng hắn cũng thích anh. Người ta cứ nói thời gian sẽ mài mòn tất cả, nhưng đã hơn chục năm vội vã trôi qua, mà vị trí của hắn trong trái tim anh vẫn không hề phai mờ. Trái lại... càng lúc nó lại càng rõ nét.

Bây giờ, Dụ Thần lại nói rằng chính hắn cũng yêu thầm anh từ thời cấp 3, nhưng vẫn không dám nói ra miệng. Nghe thì có vẻ hắn thời đó thật ngốc nghếch và tự cho mình là đúng, nhưng nghĩ kỹ lại thì — anh bây giờ có thể hiểu được suy nghĩ của hắn thời đó.

Chẳng nói đâu xa, mà chính bản thân anh đây — không phải chính anh hồi đó cũng không dám tỏ tình đó sao?

Anh không oán hận gì Dụ Thần cả. “Thích” là một tấm thẻ miễn tội hữu hiệu nhất, chưa kể đến việc sự “thích” này đã bén rễ nảy mầm từ khi anh còn niên thiếu, và kéo dài đến tận bây giờ.

Đây hẳn là kết cục tốt đẹp nhất. Hóa ra tình yêu mà anh đã dốc toàn lực vào nó không phải là yêu đơn phương, mà là cả hai bên đều thích nhau. Anh và hắn đã đi lướt qua nhau trong quãng thời gian tuổi trẻ đẹp nhất – khi đó, một người thì bị lừa dối, còn một người thì mãi miết kiếm tìm. Nay sự thật đã được phơi ra ánh sáng, hẳn là anh phải sung sướng tốt độ, nhào đến ôm chặt hắn mới phải.

Đây vốn là điều mà anh hằng ao ước.

Nhưng...

Hạ Hứa nhốt mình trong phòng, điều thuốc giữa ngón tay tỏa ra làn khói thật dài. Trong mắt anh như lấp lóe một ánh lửa yếu ớt, không biết là sắp tàn, hay sắp bùng cháy như lửa lan trên đồng cỏ.

Nỗi hoảng hốt và buồn phiền lấp kín cõi lòng anh. Một giọng nói liên tục truy hỏi trong đầu anh — Nếu lúc đó hai người không bỏ qua nhau như thế, thì bây giờ cuộc đời hai người sẽ như thế nào?

Hắn là anh sẽ vào một trong những trường Đại học danh giá nhất nước – với sức học hồi đó của anh, thi đỗ là chuyện trong lòng bàn tay. Sau khi tốt nghiệp, anh sẽ tìm được một công việc lương cao, mua được cho ông nội một căn nhà mới, có thời gian thì sẽ đi du lịch đây đó với ông. Kể cả nếu cuối cùng ông vẫn mắc căn bệnh kia, thì anh cũng không phải bán nhà đi để kiếm tiền chạy chữa.

Nhất định tình yêu của anh với Dụ Thần sẽ phải trải qua rất nhiều sóng gió, nhưng dù có khó khăn cách mấy, thì học vẫn còn có nhau.

Chứ không phải như thực tế — Dụ Thần phải chịu những dằn vặt không dành cho con người trong cuộc “trị liệu cho thẳng”, còn anh thì chờ đợi hắn trong mịt mù, năm này qua năm khác.

Hạ Hứa nhấn điều thuốc vào gạt tàn, mệt mỏi xoa trán. Một lúc sau, anh đứng dậy lấy chén nước, uống loại thuốc mà mình đã bắt đầu uống từ lâu.

Nếu con người là máy móc thì tốt rồi, sẽ không cố chấp, sẽ không bị mắc kẹt trong vòng xoáy “nếu... thì” mà không thể kiểm chế nổi.

Lúc rời khỏi Viện Tâm lý, giáo sư Kỳ hỏi anh có muốn chào Dụ Thần một tiếng không. Anh do dự một lúc rồi lắc đầu, gắng gượng cười: “Thôi ạ. Bây giờ cháu không biết phải nói gì với anh ấy cả.”

Rõ ràng... là anh thích hắn như thế.

Hạ Hứa thở dài, cài báo thức vào năm giờ sáng hôm sau rồi tắt đèn, để bản thân chìm vào bóng tối.

—

Hôm đó, sau khi tiễn Hạ Hứa về, giáo sư Kỳ đã nói chuyện với Dụ Thần một chốc. Hắn cực kỳ kích động, biết anh không muốn thấy mình thì ôm đầu, hàm dưới banh chặt, gần như đã mất trí.

Trước khi bắt đầu cuộc gặp mặt hôm nay, áp lực hắn phải chịu... có lẽ còn lớn hơn anh nữa.

Ông nói: “Hai người phải cho nhau một thời gian thôi. Hạ Hứa cần thời gian để chấp nhận thông tin này, mà cậu cũng cần khoảng trống để hít thở. Cậu biết vì sao tôi lại chọn hôm nay không?”

Mắt hắn đã ngập tràn tơ máu: “Vì tập huấn vừa kết thúc?”

“Phải, nhưng cũng vì — ngày mai là đợt kiểm tra bắt đầu.” Ông đáp: “Hôm nay là ngày nghỉ ngơi giữa kỳ huấn luyện và đợt kiểm tra. Từ mai, Hạ Hứa sẽ dẫn đội viên của cậu ấy vào núi, dẫn dắt họ tham gia kỳ thi tổng hợp.”

Hắn giật mình: “Vào núi? Có nguy hiểm không?”

“Không, không. Sao cứ có việc gì liên quan đến Hạ Hứa là cậu lại cuống lên thế? Yên tâm đi, kỳ thi này tuyệt đối không có gì nguy hiểm cả.” Ông cười nói: “Đây là cơ hội tốt để Hạ Hứa bình tĩnh lại. Cậu ấy có rất nhiều điểm mạnh, nhưng nếu nói về tính cách thì.. cậu ấy lại có xu hướng đi vào ngõ cụt. Đúng là cậu ấy cần thời gian để chấp nhận thông tin mà chúng ta vừa đưa ra, nhưng nếu không có chuyện gì khác phân tán sự chú ý của cậu ấy đi, thì rất có khả năng là cậu ấy sẽ tự đẩy mình vào ngõ cụt.

Kỳ thi ngày mai là cơ hội để Hạ Hứa vừa có thời gian suy nghĩ, vừa không bị hoàn toàn đắm chìm vào nó. Cậu Dụ à... mười ngày sau, cậu hãy đến căn cứ tập huấn chờ cậu ấy đi.”

—

Đêm đó, Hạ Hứa trằn trọc ngủ không yên, vô số cảnh mộng dồn dập hiện lên trong đầu. Khi tiếng chuông báo thức vang lên, thế mà anh lại cảm thấy được giải thoát.

Trời rất lạnh, các đội viên tập hợp lại dưới mưa tuyết lạnh thấu xương. Thân là huấn luyện viên cho chi đội này, Hạ Hứa cũng đeo bao nặng trên lưng như họ, hành quân đến rừng núi cách đó 30km.

Kỳ thi này có tám chi đội tham gia. Hạ Hứa đích thân chạy bên các đội viên, liên tục động viên họ. Mùa đông của phương Bắc rất buốt, trên núi nơi nơi đều là tuyết đọng, rất khó để tìm một nơi tránh rét ban đêm.

Lúc tham gia quân ngũ, Hạ Hứa từng đến phương Bắc để huấn luyện vào mùa đông, đã từng đào hố tuyết hay ngủ trong hầm tuyết, tóm lại là có kinh nghiệm sinh tồn cực kỳ phong phú. Anh dẫn vài đội viên thể lực tốt đi tìm khắp nơi, cuối cùng cũng tìm được một nơi thích hợp trước khi trời tối. Sắp xếp cho mọi người đầu vào đây rồi, anh lại chủ động bắc nước nấu cơm.

Tuy khả năng làm bếp của anh cực kỳ tệ hại, từng bị đồng đội phun nước bọt vô số lần, nhưng tệ đến mấy thì vẫn ăn được. Các đội viên đã mệt mỏi cả ngày, đâu còn hơi sức để soi mói thức ăn nữa. Ai ai cũng cắm đầu vào ăn, ăn xong còn muốn thêm.

Nhưng sau khi lấy lại sức rồi, vài người mới lẩm bẩm: “Hừm... Thiếu soái nấu tệ thật đấy!”

Từ hôm thứ hai trở đi, mọi người không cho Hạ Hứa nấu bếp nữa. “Khó ăn” chỉ là lý do thứ hai, lý do to nhất là – họ không nỡ bắt anh phải mệt thêm nữa.

Bảy chi đội khác tham gia kỳ thi này đều là cảnh sát. Tuy trên danh nghĩa Hạ Hứa cũng là cảnh sát, nhưng ở anh lại đậm tính quân nhân hơn, thể hiện rõ nhất ở chỗ — khi hướng dẫn, anh nghiêm khắc đến độ gần như không còn nhân tính. Tuy đội viên nào cũng từng bị anh mắng, nhưng ai cũng bội phục anh, cảm thấy đi theo anh sẽ học được rất nhiều điều.

Huống gì, không phải lúc nào anh cũng nghiêm – mỗi khi cả đội rảnh rỗi chơi gì đó, anh đều là người hăng hái nhất. Nếu có ai bị thương không theo kịp đội ngũ được, anh luôn luôn ở lại, không bao giờ mặc kệ họ.

Các đội viên ai ai cũng thích anh, sùng bái anh, nhất trí tôn anh làm nam thần. Anh cười cười trêu họ, khoe mắt hằn lên một nếp nhăn thật nhỏ.

... Đã không còn trẻ nữa rồi.

Trong mười ngày dẫn đội này, phần lớn tâm trí Hạ Hứa đều đặt lên việc thi cử của các đội viên, thỉnh thoảng mới nhớ đến chuyện mà mình vẫn luôn canh cánh kia.

Giọng nói nọ vẫn đang ở đó, hỏi anh — Nếu năm ấy hai người không lướt qua nhau, thì cuộc đời mỗi người bây giờ sẽ thế nào?

Đáp án vẫn chìm trong mây mù, anh không thể nhìn thấu được. Mà thi cử cường độ cao cũng không cho anh được nghĩ sâu hơn.

Khi ở cùng đám đặc công trẻ tuổi này, anh chỉ một mực nghĩ cách sao cho họ có được thứ hạng tốt nhất.

Hai ngày cuối cùng thi đối chiến tổng hợp. Hạng mục này yêu cầu rất cao về chiến thuật và kinh nghiệm chiến đấu, đồng thời cũng là sở trường của Hạ Hứa. Trong hai ngày này, anh dẫn đội viên chạy Đông đánh Tây, lập bẫy phá bẫy, đánh du kích, tránh đánh lén, “giết chết” bốn chi đội khác, trở thành chi đội duy nhất vượt được vòng vây, thành công thoát khỏi núi.

Sau nghi thức trao giải mang tính tượng trưng, cả đội hò hét nâng anh lên, đồng thanh hò reo: “Thiếu soái Hứa! Thiếu soái Hứa!”

Anh bị tung thật cao lên trời, cũng cười rạng rỡ.

Chơi đã rồi, họ mới thả anh xuống đất. Đặc công nhỏ tuổi bị anh gõ gáy trước đây ôm chầm lấy anh, hai mắt đỏ hoe, ôm anh rất chặt, nghẹn ngào nói: “Thiếu soái, em đạt hạng nhất trong hạng đơn Đánh Du Kích rồi!”

Anh vỗ vỗ lưng cậu, cười nói: “Nhóc con của thầy, giỏi lắm!”

Cậu ta chùi nước mắt lên vai anh, rồi đứng thẳng lên, kính cẩn làm một động tác cực kỳ tiêu chuẩn: “Thiếu soái Hứa, thầy là tấm gương của em! Thầy xem nhé, sau này nhất định em cũng sẽ giỏi như thầy!”

Hạ Hứa ngẩn ra.

Có thứ gì đó vừa đâm chồi, lặng lẽ chui khỏi mặt đất lạnh giá.

Thốt nhiên, tất cả đội viện vừa ầm ĩ ban nãy chợt yên lặng lại, lần lượt giơ tay ngang trán chào anh. Một giây sau, có người đi đầu hô: “Thiếu soái Hứa, thầy là tấm gương của chúng em!”

Hạ Hứa hơi hé miệng, nhìn những gương mặt trẻ tuổi nhiệt huyết trước mắt, viền mắt dần nóng lên.

Gió lạnh thổi qua, đẩy vỡ tầng tầng tuyết đọng. Tuyết tan rồi, mùa xuân sẽ đến.

Dường như... tất cả đã có câu trả lời.

Cuộc đời mà anh đã đánh mất trông như thế nào, có lẽ cả đời này anh sẽ không bao giờ biết được.

Nhưng cuộc đời anh đã trải qua là thế nào... thì anh biết.

Có giấy dựa đau đớn, có những lúc tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, có sự chờ đợi tưởng như không có hồi kết, có những ngày đêm bị vây quanh bởi máu tanh.

Anh không thể bước vào một trường Đại học danh tiếng, anh đã khoác lên bộ đồ quân đội, rồi đến bộ đồ đặc chủng. Anh từng bị tổn thương, từng bị chảy máu, từng trải qua một cuộc sống mà đại đa số người không thể tưởng tượng nổi.

Bây giờ, những đặc công trẻ tuổi này đang nói cho hắn biết — *“Thiếu soái Hứa, thầy là tấm gương của chúng em.”*

Hạ Hứa hít sâu một hơi, đột nhiên cảm thấy... không có gì phải xoắn xuýt cả.

Cuộc đời mà anh đã đi lệch, chưa chắc đã không có ý nghĩa.

Khi người kia lại đưa tay cho anh lần nữa, nhất định anh sẽ nắm lấy... để cứu rỗi cả hai.

—

Khi trở về căn cứ tập huấn thì trời đã khuya, còn lác đác đồ tuyết. Hạ Hứa thấy một chiếc xe lấp lóe đèn, cửa xe mở ra, một bóng người quen thuộc bước xuống.

Hai người nhìn nhau từ xa. Một giây sau, Dụ Thần chạy về phía anh trong tuyết. Anh thở dài một hơi, để balo xuống, cũng bước nhanh về hướng hắn.

39. Chương 39

Khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn vài bước chân, họ dừng lại, nhưng không ai bung dù ra. Hạ Hứa bình tĩnh nhìn Dụ Thần. Hắn vươn tay, tựa như muốn kéo anh vào lòng, nhưng cuối cùng vẫn thả tay xuống, nhẹ nhàng gọi: “...Hứa à.”

Mấy hôm nay Dụ Thần đang bị cảm, giọng hơi khàn khàn, lại cộng thêm tiếng gió thổi xung quanh, nên trông hắn... lại càng tang thương.

Hạ Hứa rũ mắt xuống. Lúc ngẩng lên, trong mắt anh thấp thoáng ý cười: “Chờ bao lâu rồi?”

Người hắn khẽ run lên, lập tức hiểu được ẩn ý của anh sau câu nói này. Sợi dây căng cứng trong lòng hắn bao lâu nay cuối cùng cũng được thả lỏng ra, chăm chú nhìn anh: “Từ sáng đã đến.”

“Vậy... anh không ngại đợi thêm nửa tiếng nữa đâu nhỉ?” Anh giơ hai tay lên: “Tôi đang bẩn quá, vào xe anh thì lại dơ xe anh mất. Tôi đi tắm rửa thay quần áo rồi ra, được không?”

Hắn cố nén cảm giác muốn xông đến ôm anh vào lòng xuống, run giọng đáp: “...Được, anh chờ em.”

—

Nửa giờ sau, Hạ Hứa mặc một chiếc áo lông sạch sẽ, yên lặng ngồi ở ghế phó lái.

Trong xe rất im ắng. Nhất thời, không ai nói gì cả.

Có ngàn lời muốn nói, nhưng cả hai không biết phải bắt đầu từ đâu.

Dụ Thần muốn nói xin lỗi, muốn nói yêu anh, nhưng nếu chỉ nói miệng thì có vẻ lại không đáng tin quá.

Hắn nâng tay phải lên, đặt lên mu bàn tay trái của anh, không dám cầm chặt. Anh không hề động đậy, chỉ lẳng lặng nhìn ra bóng đêm phía trước, cũng đang nghĩ mình nên nói gì.

Đột nhiên, một tràng tiếng bụng reo chột vang lên. Hắn quay sang, anh thoáng vẻ lúng túng, ôm bụng cười gượng: “Xem này... Mười ngày khốn khổ trong núi tôi ăn vừa không ngon vừa không no, giờ thì dạ dày kháng nghị rồi. Trước khi về tôi ăn có tí, giờ đã đói đây.”

“Em muốn ăn gì?” Cuối cùng hắn cũng có can đảm nắm chặt tay anh hơn: “Giờ vẫn còn sớm, để anh dẫn em đi ăn.”

“Lẩu đi!” Thực sự anh rất đói, vừa nói vừa nuốt nước bọt: “Ăn cho ấm bụng!”

Đã sắp đến Tết âm lịch, khắp phố phường đã giăng đèn kết hoa. Dụ Thần đặt một phòng riêng, Hạ Hứa vừa ngồi xuống đã cầm menu chọn liên tục, không khách sáo chút nào. Treo áo của hai người lên xong, hắn bắt đầu nhìn anh không chớp mắt, ánh mắt dịu dàng như biển. Mãi đến khi anh đột nhiên ngẩng lên, mới sa vào vùng biển ấm áp đó.

Anh hơi ngạc nhiên, lỗ tai đỏ bừng, lập tức chuyển menu sang cho hắn, lớn tiếng nói: “Tôi gọi xong rồi, anh xem có gọi thêm gì nữa không.”

Thực ra hắn cũng chẳng bình tĩnh hơn anh là bao, chỉ là hắn không thể hiện ra mặt thôi. Nhận lấy menu, hắn hỏi: “Đều là đồ mặn à?”

“À... Tôi thích ăn thịt.” Hạ Hứa gãi gãi đầu: “Trong núi thiếu thịt lắm. Không thì anh bỏ bớt mấy món đi, đổi thành đồ chay?”

Dụ Thần khê cười, chọn thêm bốn món chay, không bỏ món mặn nào của anh đi, còn gọi thêm một bình sữa đậu nành nóng nữa.

Đồ ăn lên, xếp ra đầy một bàn. Hạ Hứa vừa nhìn đã thèm, liếm mép liên tục trong lúc chờ lẩu sôi.

Lúc đầu hắn vốn ngồi đối diện anh, thấy dáng vẻ anh nhìn chằm chằm cái nồi thì đổi ý, chuyển sang ngồi cạnh anh. Anh nghiêng sang nhìn hắn, hơi ngạc nhiên nhưng không nói gì.

Ăn lẩu ngon nhất là phải ăn tươi. Rau dưa để lâu thì được, nhưng thịt mà để quá mười giây thì sẽ dai, không còn ngon nữa.

Anh chẳng kiên nhẫn mấy, cho thịt vào ngoáy mấy vòng thì gấp ra ngay. Hắn cản anh lại, chọn mấy miếng đã chín bỏ vào bát anh, còn lại thì thả lại vào nồi: “Em ăn đi, để anh làm.”

Lỗ tai anh càng đỏ hơn, chẳng mấy chốc mà cả vùng cổ đã đỏ bừng: “Anh không ăn à? Chần từng miếng một như thế thì phiền quá!”

“Không phiền đâu.” Trong lúc nói chuyện, mấy miếng thịt vừa nãy đã chín hẳn. Hắn gấp vào bát anh: “Em đói mà? Ăn đi ăn đi, muốn ăn gì nữa nào anh làm cho.”

Hạ Hứa cắn một miếng, tươi ngon vừa miệng, ngon hơn lúc cùng ăn với đồng độ nhiều.

Hắn đứng lên, kéo mấy đĩa thịt để khá xa lại gần, trút hết vào nồi lẩu. Anh nhìn thấy vậy, khê thở dài, khóe môi cong lên: “Dụ Thần này.”

“Hửm?”

“Ăn chung đi!”

Hắn gặt đầu: “Xong lượt này thì ăn đây.”

Dù hắn nói thế, nhưng chỗ thịt vừa chần xong cuối cùng cũng vào bát anh hết. Hắn đâu có ba đầu sáu tay, thịt làm ra có miếng còn sống có miếng lại chín quá, thành ra không phải miếng nào cũng ngon.

Nhưng Hạ Hứa ăn rất là vui vẻ.

Ăn một lúc, thấy bớt đói bụng rồi, anh liền ăn chậm lại. Anh nhìn hắn, rót hai cốc sữa đậu nành, giả vờ thờ ơ nói: “Hóa ra anh cũng thâm thích tôi.”

Tay cầm đĩa của Dụ Thần hơi run lên, rồi để đĩa xuống: “Phải, anh vẫn luôn thâm thích em, thậm chí còn bắt đầu trước cả khi em thâm thích anh.”

Hạ Hứa vốn định nói thế để bầu không khí đỡ ngượng ngùng hơn, ai dè... hắn lại thẳng thừng đáp như vậy. Tim anh thoáng đập mạnh, giải vây cho mình: “Đều hơn 30 rồi... làm gì mà thâm với không thâm thích nữa.”

“Ừ, sau này sẽ không là thâm mến nữa.” Hắn nhìn anh: “Chúng ta sẽ quang minh chính đại, sống bên nhau đến già.”

Hơi thở của anh như dừng lại, rồi trở nên gấp gáp hơn. Anh biết thế nào mặt mình cũng đỏ, liền đứng bật dậy, cầm đĩa thịt chưa chần trên bàn lên: “Để tôi làm cho anh một ít, này giờ chẳng thấy anh ăn bao nhiêu.”

Lần này, dường như chiếc máy hát cũ thời niên thiếu đã được bật lên — cuộc trò chuyện giữa hai người hầu như chẳng có trọng tâm, kể cả dù không nói gì, thì cũng không ai thấy xấu hổ hay mất tự nhiên. Bây giờ, ngồi bên một nồi lẩu, một người chần đồ một người nói chuyện, chẳng bao lâu đã thân mật hẳn lên.

Lúc nói đến Thường Niệm, khóe môi Hạ Hứa hơi run lên – anh không thể nói là mình đã tha thứ, cũng không thể nói là mình không tha thứ cho cậu. Đấu với người đã mất, người sống không thể có cơ hội thắng nào.

Thế thì còn nghĩ nữa làm chi?

Đoán là nấm đã chín, Dụ Thần liền gấp mấy miếng vào bát anh. Anh thử ăn, thấy rất ngon, liền gấp bỏ vào bát hắn: “Anh cũng thử xem.”

Hắn cho vào miệng xong, anh mới nói: “Có thể là nấm độc đấy.”

“Hả?”

“Không sợ à?”

Hắn nuốt nấm xuống, ẩm áp lan tỏa đến cả cõi lòng.

Anh nhún nhún vai: “Nấm ở Bắc Kinh đều là loại trồng trong nhà kính, để lần sau mùa mưa tôi dẫn anh đến Vân Nam ăn nấm dại, có thể ăn được nấm độc đấy.”

“Em ăn rồi à?”

“Ừ, tươi non cực luôn.” Anh cười ha hả: “Chẳng mấy mà trước mắt đã nhảy ra mấy người tí hon ấy.”

Mỗi năm đều có tin về người chết vì ăn phải nấm độc ở Vân Nam. Dụ Thần nhú mày, nghĩ mà sợ, nhưng anh vội đáp: “Tôi không ăn nhiều nên không bị sao đâu.”

Bữa cơm này kéo dài hai tiếng. Lúc đi, Dụ Thần mặc áo khoác cho Hạ Hứa, cả hai che ô đi giữa trời tuyết để tiêu thực một lúc, thấy ổn ổn rồi mới vào trong xe.

Trên đường về căn cứ tập huấn, bầu không khí giữa hai người sôi nổi hơn lúc đến một chút.

Dụ Thần hỏi: “Mấy hôm nay em thấy thế nào? “Cậu ta” có xuất hiện nữa không?”

“Không.” Hạ Hứa cầm cốc cafe nóng vừa mua: “Cũng không biết sau này có ra nữa không.”

“Sẽ không đâu.” Hắn kiên định nói: “Nhất định là không.”

Anh cười cười, một lúc sau thì nói: “Này, sau này mà hai ta ở với nhau... thì có tính là tâm thần ở với tâm thần không?”

Dụ Thần lái xe rất chậm, hắn là không muốn đưa anh trở về: “Em về thì bệnh của anh cũng khỏi rồi.”

“A... Trông ảo giác của anh thì trông tôi thế nào?”

“Tóc húi cua, da cháy nắng.” Ánh mắt hắn dần tối xuống: “Trên người không có vết thương.”

Anh nhỏ giọng bảo: “Nhưng tôi có. Những vết sẹo kia... rất xấu.”

Hắn dừng xe ở ven đường, nghiêng người sang: “Có thể cho anh nhìn không?”

Anh thoáng cười: “Giờ thì không được.”

Hắn cau mày, trong mắt thoáng vẻ đau lòng.

Anh nói tiếp: “Tết âm lịch tôi được nghỉ dài lắm, để đến đó hẵng nhìn.”

Hắn chợt ghé sát vào, hôn lên trán anh. Thật lâu sau hắn mới tách ra, nói nhỏ: “...Được.”

—

Lúc về đến căn cứ, Hạ Hứa không xuống xe ngay mà giơ tay ra trước mặt Dụ Thần, hắn là muốn đòi hắn gì đó.

Hắn chưa kịp phản ứng ngay, thấy ngoài trời có tuyết thì lập tức lấy khăn quàng cổ lông dê ở ghế sau lên, quàng lên cho anh.

Anh bật cười: “Ý tôi không phải thế, nhưng cái này tôi cũng thích.”

Tay cầm khăn của hắn hơi khựng lại, lại nghe anh nói: “Tôi vẫn giữ cái áo đồng phục anh cho tôi năm đó đấy, không nỡ vứt đi, luôn cảm thấy trên nó có mùi của anh, nên thậm chí còn không nỡ giặt.”

Hắn kể lại chuyện ngâm đồng phục với sữa tắm hồi đó ra, anh ngạc nhiên nhìn hắn, chịu thua thật rồi, vỗ vai hắn một cái: “Anh thắng rồi!”

Tuyết đã ngừng rơi. Nửa phút sau, anh chăm chú nhìn hắn: “Không định trả lại cho tôi sao?”

“Gì cơ?”

“Miếng ngọc anh tặng tôi ấy.”

Dụ Thần hơi hé miệng, ngực dần dần nóng lên.

“Thứ ngày đó anh lấy từ trong người ra ấy, bây giờ...” Anh mấp máy môi: “Có thể trả lại rồi đeo cho tôi không?”

Hắn cúi đầu, gỡ ngọc xuống – vì đeo trên người quá lâu nên nó vẫn mang theo nhiệt độ cơ thể. Anh nghiêng người về phía trước, tay hắn vòng qua cổ anh, đeo nó lên cho anh.

Anh không cắt nó vào dưới áo ngay, mà cầm nó lên, tỉ mỉ nhìn một hồi. Rồi anh cúi xuống, thành kính đặt lên nó một nụ hôn.

40. Chương 40: Hoàn Chính Văn

Hai tám Tết, có rất nhiều chuyến bay đến thành phố An bị trễ.

Mấy ngày trước khi đặt vé, Dự Thần không muốn Hạ Hứa phải dậy quá sớm, nên mua chuyến bắt đầu cất cánh từ Bắc Kinh vào buổi trưa. Kết cục là anh lại đổi sang chuyến sớm nhất của hôm đó. Hắn hơi đau lòng: “Thế thì em phải dậy từ lúc trời chưa sáng đấy.”

“Không sao đâu.” Hạ Hứa nhắn lại trên WeChat: “Em quen rồi. Mà em cũng nhớ nhà, về sớm được lúc nào hay lúc ấy.”

Nhờ vụ đổi lịch sáng suốt này mà anh không phải chờ – chuyến anh đi là chuyến bay hiếm hoi không bị hoãn hôm đó.

Đến Tết âm, sân bay cũng chẳng khác gì trạm xe lửa – đông kinh khủng khiếp. Dự Thần vừa liếc mắt một cái đã thấy Hạ Hứa đang xách hành lý – dáng người anh rất cao, cổ đeo khăn quàng bằng lông dê, chiếc áo lông anh hay mặc đã đổi thành áo khoác dáng dài, làm anh trông lại càng cao ráo thanh thoát hơn.

Dự Thần chen ngược dòng người để đến chỗ anh. Anh cũng thấy hắn, liền giơ tay phải lên vẫy vẫy, nom cực kỳ phóng khoáng. Cuối cùng cũng đến chỗ anh, hắn một tay nhận lấy balo trên lưng anh, một tay ôm chặt anh vào lòng. Anh ghé vào lỗ tai hắn, bật cười: “Ở đây đông quá, hay chuyển chỗ đi?”

Vừa lên xe, hai người đã ôm nhau hôn ngấu ngiến. Dự Thần đè Hạ Hứa lên ghế phó lái, hôn cực kỳ mãnh liệt. Anh cũng nhiệt tình đáp lại, lúc tách ra còn cố ý cắn cắn lên môi dưới của đối phương.

Xe rời khỏi sân bay, nhưng không vào thành phố ngay lập tức. Dự Thần rẽ xe lên đường cao tốc, Hạ Hứa ước chừng phương hướng, hỏi: “Đang đi về phía Nam à? Chỗ đó...”

“Lâu lắm rồi không về, chắc là em nhớ ông nội lắm.” Mấy năm trước, trước khi rời khỏi đây, anh đã chôn cất ông ở một nghĩa trang phía Nam thành phố. Hắn nghiêng đầu sang nhìn anh: “Anh đã chuẩn bị ít hương và vàng mã rồi, chúng ta cùng đi đi.”

Khóe mắt anh cong lên: “Cảm ơn anh... đã suy nghĩ cẩn thận cho em như thế.”

—
Ở nghĩa trang.

Hạ Hứa thấp một nén hương cho ông nội, ngồi xổm xuống đất, chắp hai tay lại. Dụ Thần đặt một bó hoa tươi lên mộ bia, rồi lui về sau mấy bước, lặng lẽ nhìn anh.

Giọng anh rất nhỏ, lấy hết huy chương chiến công mà mình đã chuẩn bị từ trước ra từ ba lô, xếp từng cái một ra: “Cháu về thăm ông đây, ông à. Đây là những vinh dự mà cháu đã liều mạng để đạt được, ông xem... Đáng kiêu ngạo thật, ông nhỉ?”

Hôm nay rất lạnh, nhưng may mà trời cũng quang đãng, không có gió lớn mấy. Vạt áo khoác và khăn quàng cổ của anh bị thổi xuống đất, anh kéo chúng lên, nói tiếp: “Ông yên tâm, cháu vẫn khỏe lắm. Đúng là bị thương thêm mấy lần, nhưng cuối cùng thì vẫn ổn; mà sau này... cháu sẽ không bị thương nữa đâu.”

“Trước đây ông vẫn nói là muốn ôm chặt trai, nhưng chắc là cháu... không thể thực hiện nguyện vọng này của ông rồi.” Anh dừng lại một chút: “Ông... xin ông tha thứ cho cháu. Cháu đã tìm được một người mà cháu muốn ở cùng đến hết đời rồi; người đó rất tốt, nhưng giống như cháu... người đó cũng là đàn ông.”

Ngón tay Dụ Thần khẽ run lên.

Hạ Hứa xoay người nhìn hấn: “Đến nói mấy câu với ông em đi?”

Hấn tiến lên, ngồi song song với anh, nhìn ông lão hiền lành trong bức ảnh: “Cháu chào ông, cháu là Dụ Thần ạ.”

Anh cầm tay hấn, cười cười: “Cháu với anh ấy, ai đẹp trai hơn hả ông?”

Một làn gió thổi qua, ánh nến dịu dàng lay động. Anh bảo: “Ông em nói, cháu trai ông khá là đẹp trai.”

Dụ Thần lật ngược tay lại, lồng mười ngón tay vào tay Hạ Hứa. Giọng hấn rất trầm, rất nghiêm túc: “Ông à, cháu sẽ chăm sóc thật tốt cho cháu trai đẹp trai của ông, xin ông yên tâm ạ.”

Có rất nhiều người đến tảo mộ nhân dịp năm mới, nên đường về bị tắc đến kẹt cứng. Hạ Hứa bật radio lên, vừa nghe đài vừa gật gù buồn ngủ.

Dụ Thần muốn tắt radio đi để anh ngủ cho ngon, nhưng anh lại không thích, lầm bầm bảo: “Không có tiếng động thì em không ngủ được... Để như vậy là được rồi.”

Hấn hết cách, đành phải chiều theo ý anh.

Hàng xe thật dài thong thả dịch chuyển, Hạ Hứa đã gà gà ngủ, đầu nghiêng sang ghế lái. Dụ Thần chỉnh âm lượng đến mức thấp nhất.

Một lúc sau là đến chuyên mục những thông tin chính trị trong ngày, giọng của phát thanh viên nam rất ấm rất mạnh mẽ, đồng thời cũng rất rõ ràng: “Mấy ngày trước, nguyên phó ủy viên chính trị của quân khu thành phố X – Thường Phi – đã bị nghi ngờ có dính líu đến một vụ lạm quyền trong quân đội, tính chất vụ việc cực kỳ nghiêm trọng, hiện đã lập án điều tra. Theo đó, số quân nhân cấp cao có liên quan đến việc này đã lên đến...”

Dụ Thần tắt radio đi. Hạ Hứa giật mình tỉnh dậy, mơ màng dụi mắt, nhìn ra cửa sổ: “Chưa đến à?”

“Sắp rồi.” Hần dụ dàng đáp: “Chắc là không kịp giờ ăn trưa đâu. Nhưng muộn tí cũng tốt – mấy hôm nay nhà hàng nào cũng chật kín chỗ, chúng ta đến muộn thì đỡ phải xếp hàng chờ.”

Đến hai giờ, cuối cùng hai người cũng giải quyết xong bữa trưa. Trên đường về nhà, Hạ Hứa bảo muốn vào cửa hàng 24/7. Dụ Thần hỏi: “Để mua gì?”

“Dép.” Trông anh hơi kỳ lạ: “Với khăn mặt các thứ.”

Hần cười: “Anh đã chuẩn bị hết đồ dùng hàng ngày rồi.”

“À...” Anh lại nghĩ một lúc: “Em mua ít đồ ăn vặt.”

“Anh cũng mua rồi.”

“...”

Hần hơi khó hiểu. Anh bị hần nhìn đến mất tự nhiên, đành phải nói thật: “...Em muốn mua bơi trơn.”

Nói như vậy... thật mất mặt hết sức, như kiểu anh cực kỳ “thèm khát” vậy.

Hần ngạc nhiên, rồi ho khụ một tiếng: “Cái đó... Anh cũng chuẩn bị rồi.”

Anh hơi nhướn mày, thở phào nhẹ nhõm.

...May quá, không chỉ có mình anh là “thèm khát.”

—

Về đến căn nhà mình từng ở nhiều năm, Dự Thần vừa mở cửa ra là mũi Hạ Hứa đã xon xớt, hơi thở như nghẹn lại, gần như đã rơi lệ vì nhung nhớ.

Nội thất đã thay đổi khá nhiều, nhưng có thể về lại đây... là anh đã biết ơn lắm rồi.

Chưa kịp cởi áo khoác, anh đã đè hấn lên tường, mạnh mẽ chủ động hôn. Hấn đáp lại rất dịu dàng, tay ôm siết lấy hông anh, tham lam cảm nhận mọi hơi thở của anh.

Dưới ánh đèn phòng tắm ấm áp, vòi nước rào rào phun, hơi nóng dày đặc, hai thân thể trần truồng quấn siết vào nhau. Hạ Hứa ngẩng đầu thật cao, để Dự Thần hôn liếm nơi cổ mình. Rồi nụ hôn của hấn dần dần trượt xuống, tạo nên những vết đỏ lấm tấm trên xương quai xanh anh.

Miếng ngọc nằm bên ngực trái của Hạ Hứa. Viên mắt Dự Thần hơi nóng lên, vùi đầu hôn mát, rồi cắn một cái lên đầu vú bên trái của anh, đầu lưỡi day day khiêu khích, dùng nước bọt và môi răng để liên tiếp vừa cắn vừa xoa. Anh nhắm mắt lại, dựa trên vách tường, cổ họng hộc ra một tiếng khàn khàn thở dốc.

Anh có rất nhiều vết thương do đủ loại vũ khí gây nên, nhưng khi nhìn chúng trên những bắp thịt căng mịn đầy sức sống, thì trông không xấu xí chút nào, mà ngược lại còn có cảm giác... quyến rũ đầy hoang dã. Dự Thần quỳ một gối xuống đất, hôn lên vết sẹo của anh.

Đôi môi hấn run rẩy, tay bóp chặt lấy hông anh. Anh hơi căng thẳng, cổ họng khô khốc, khàn khàn hô lên: “Dự Thần!”

Hấn ngược lên nhìn anh, nhẹ giọng nói: “... Xin lỗi em.”

Anh lắc đầu: “Không cần... Anh không cần phải xin lỗi em.”

Hấn nhắm mắt hít một hơi thật sâu, đôi mày nhíu chặt lại. Lát sau, hấn mở mắt ra, môi dán lên vết sẹo trên bụng anh, dừng lại ở đó thật lâu.

Hạ Hứa vươn tay đan vào tóc hấn, muốn kéo hấn đứng lên, nhưng cổ tay lại bị hấn nắm lại. Hấn không nói gì cả, hôn một đường từ cơ bụng xuống xương nhân ngư, rồi đến bắp đùi, háng, rồi đến “thằng em” vẫn chưa cương lên hoàn toàn của anh, không chút do dự mà ngậm nó vào miệng.

Anh trợn to mắt: “Dự Thần?!”

Nhưng hấn không để ý đến anh, chỉ một mực hôn liếm, cố nhét trọn dương vật của anh vào miệng mình. Đồng thời hấn cũng nắm chặt cổ tay anh, nắm càng lúc càng chặt...

Hạ Hứa thở dài: “Dự Thần, anh không cần phải làm thế đâu.”

Hắn vẫn ngâm *cậu bé* của anh, rầm rì đáp: “Anh thích thế đấy.”

Tắt nước đi, Dự Thần ôm Hạ Hứa lên, chân trần đi về phòng ngủ. Hệ thống sưởi chạy rất tốt, nên dù không mặc gì thì cả hai cũng không lạnh chút nào. Anh nằm ngửa lên giường, còn hắn lấy bcs và dầu bôi trơn chưa mở từ tủ đầu giường ra. Anh ném bcs sang một bên, mở chai dầu ra, nghiêng người chuẩn bị tự mở rộng — nhưng hắn đã lật anh về.

“Để anh.”

Anh chưa kịp phản ứng thì hắn đã cầm mắt cá chân anh giơ lên cao. Anh “A” một tiếng, thấy hắn cúi đầu hôn lên mắt cá chân mình. Nụ hôn ẩm ướt dính dấp đó trượt dọc xuống theo chân anh, mãi đến nơi rậm rạp trên gốc đùi.

Theo bản năng, anh chợt ưỡn thắt lưng lên trước. Mông anh lập tức bị hắn giữ chặt lại, thứ xấu hổ kia cũng bị hắn ngâm vào miệng lần nữa. Lần này hắn còn ngâm sâu hơn lúc ở phòng tắm, và cũng... tình sắc hơn nhiều.

Dự Thần đã ngâm sâu đến cuống họng.

Cực khoái trào đến như thủy triều, anh vô thức cong chân lên, bàn chân nghiêng xuống ga giường. Hai tay anh vịn ở vai hắn, nhiều lần muốn giữ đầu hắn để thúc vào sâu hơn, nhưng anh luôn nhịn được.

Dự Thần chưa từng khẩu giao cho ai, kỹ thuật không thể nói là quá tốt. Nhưng đối với anh, nguyên việc hắn tình nguyện cúi người xuống để làm việc này cho mình đã làm anh thỏa mãn và cảm động lắm rồi.

Khoái cảm đẩy Hạ Hứa vào trạng thái mê man. Chợt thấy giữa hai chân man mát, anh nhòm người lên mới biết — hắn đang vừa khẩu giao vừa mở rộng cho anh.

Ngón tay dính dầu bôi trơn đó dịu dàng như vậy, dường như không muốn anh phải chịu chút tổn thương nào. Nó nhẹ nhàng xoa nắn, từ từ tiến nhập, chậm rãi vuốt ve tường thịt thật mỏng, các ngón còn lại khe khẽ day ấn từng nếp uốn ngoài miệng huyết.

Khi bị chạm vào điểm G, Hạ Hứa vong tình rên lên.

Ngón tay Dự Thần liền dừng ở đó, nhào nặn vô vẻ, ngoài miệng cũng cực kỳ chăm chỉ, nhiều lần nuốt đến tận cuống họng.

Giọng anh đã run rẩy đến không thể kiềm chế được, đuôi mắt đỏ lên, trong mắt đã lấp lánh ánh nước: “Dự Thần... vào đi...”

Hắn thẳng người lên, rút ngón tay ra, nhưng vẫn xoa bóp ngoài miệng huyết một lúc. Biết chắc nó đã được

mở rộng khá ỏn rồi, hấn mới đỡ “*người anh em*” đã cứng ngắc từ lâu của mình lên, thử đẩy vào huyết, ôm Hạ Hứa nói: “Anh vào nhé...?”

Anh ôm lấy cổ hấn, chủ động hôn lên, vừa triển miên vừa hoang dã. Không muốn buông hấn ra, chỉ muốn cứ thế này mà ăn hấn vào bụng.

Chấn rơi xuống đất, tiếng ga giường sột soạt vang lên rất có tiết tấu. Giường cũng rung đưa, trong không khí ngập tràn mùi mồ hôi nóng rực và mùi tình dục ngai ngái.

Hai thân thể vốn đang khao khát nhau chẳng cần phải thăm dò mà cứ thế rút ra đâm vào, khoái cảm sung sướng đến phát điên khuếch tán mạnh mẽ từ nơi đang giao hợp. Hạ Hứa giang chân ra thật lớn, tiếp nhận va chạm mạnh bạo mà ngọt ngào của người yêu. Súng đã lên cò, sự xâm lược vô độ có gây nên một chút đau đớn, nhưng anh vẫn muốn đòi lấy nhiều hơn.

Phải đau hơn nữa. Phải nhanh hơn nữa.

Dụ Thần đập vào rất sâu, gần như tập trung hết sức lực toàn thân vào phần eo. Hông hấn như cái máy đóng cọc không ngừng, cơ bụng căng cứng. Dầu bôi trơn bị ma sát thành bọt trắng, lép nhẹp chảy ra từ miệng huyết đỏ bừng. Có khi nó chưa kịp rơi xuống giường thì đã bị dương vật nóng hổi đẩy vào lần nữa, càng lúc tiếng nước càng rõ ràng, lép nhẹp chèm chẹp, hết như một bài ca tình sắc.

Hấn nắm chặt cẳng chân anh, mỗi lần đẩy vào đều cố ý nghiền qua điểm G. Lúc đầu anh còn nhẫn nhịn, chứ bây giờ đang chìm trong khoái cảm, hầu như anh không thể ngăn nổi tiếng rên rỉ nữa. Anh nằm ngửa trên giường, thân thể chuyển động như đang lênh đênh trong sóng biển, mồ hôi ướt đầm ga giường, đầu vú sưng đỏ sừng sững, vì nhuộm mồ hôi mà những vết hôn trên bụng nom đỏ tươi ướt át, bắt mắt cực kỳ.

Dâm dịch chảy ra liên tục giữa hai chân Hạ Hứa. Mồ hôi của Dụ Thần tích tụ trên ngực anh, vách thịt bị chịch đến nhũn ra như bùn chột bắt đầu co rút, hút chặt, chèn ép kẻ xâm nhập. Hấn liền rút ra hơn nữa, vừa thở dốc vừa bình tĩnh lại, rồi lại mạnh mẽ xộc vào lần nữa. Túi tinh “*bốp*” một tiếng va vào mông anh, thịt nước giao hòa.

Bụng dưới của Hạ Hứa co thắt, xấu hổ vắn vẹo thân mình. Dịch thể từ “*cậu em*” của anh chảy xuống, lẫn vào bộ lông đen nhánh, dính dính ướt ướt. Anh lần tay xuống, mò đến nơi hai người đang giao hợp.

Nơi đó vừa nóng vừa sưng đỏ, bọt trắng bừa bãi cực kỳ. Dụ Thần đâm vào cực sâu, chỉ còn hai túi tinh căng phồng còn ở ngoài. Anh rút bàn tay thấm đẫm các loại dịch thể đó về, bôi hết chúng lên cơ bụng hấn.

Hấn cảm lấy thứ xấu hổ của anh, chu đáo ve vuốt. Cả phía trước lẫn phía sau anh đều được kích thích, toàn thân đỏ ửng lên, mắt híp lại, trong mắt ngập tràn hơi nước. Biểu cảm đó không mềm mại cũng không quyền rũ kiểu phụ nữ, nhưng lại làm Dụ Thần không thể kiềm chế được.

Chính Hạ Hứa cũng tự cảm nhận được – thứ hung ác trong người mình lại to thêm một vòng rồi.

Lần tăng tốc cuối cùng, dường như hấn làm bao nhiêu cũng không thấy đủ, rút ra tra vào cực kỳ hung bạo, chịch mạnh đến nỗi nhiều lần anh phải hét lên. Nước bọt chảy ra từ khóe miệng anh, cơ bụng và mông thịt co vào cực chặt. Tiếng anh kêu nhỏ dần rồi tắt hẳn, đến cuối cùng chỉ biết thở hào hển, không thể kiểm soát.

Dương vật của anh ưỡn lên cao ngất, tinh dịch phụt ra tung tóe. Đương lúc cao trào, vách thịt anh càng cắn chặt hơn. Hấn ôm siết lấy anh, cố dịch chuyển thêm vài cái nữa, rồi trút hết một bụng nhưng nhớ vào cơ thể của người mình yêu nhất này.

Hạ Hứa giơ tay che mắt, môi run rẩy, học ra một chữ: “...Sướng!”

Dụ Thần vẫn chôn mình trong người anh, lúc rút ra còn tạo ra một tiếng “tạch” rất lớn. Anh mò tay xuống, bôi hết tinh dịch vừa tràn ra khỏi huyết lên thứ vừa bắn ra của mình.

Hấn ôm anh hôn hôn, hôn một lúc thì lật người anh lại, đến thêm lần nữa.

—

Buổi chiều, ánh mặt trời lọt vào phòng qua khe cửa sổ. Hạ Hứa ôm gối nằm sấp, hai chân dạng ra; Dụ Thần cầm một hộp thuốc mỡ, cẩn thận xoa bóp miệng huyết sưng đỏ cho anh.

Làm ba lần, dù không hấn là quá đau nhưng vẫn xếp được vào hạng “sử dụng quá độ”. Lúc vào phòng tắm tẩy rửa, chân anh run lên đi không vững, tinh dịch còn rỉ ra từ miệng huyết không thể khép lại. Anh vừa nhột vừa xấu hổ, nay bôi thuốc rồi lại thấy lạnh lạnh tê tê.

Dụ Thần để lọ thuốc xuống, hôn lên mông anh mỗi bên một cái “chụt” thật kêu. Anh xấu hổ hô lên, lỗ tai đỏ bừng: “Này! Đứng!”

Hấn chặn miệng anh lại, nuốt hết những tiếng kêu ngại ngùng của anh vào bụng.

Một buổi chiều cứ thế trôi qua. Đến tối, Hạ Hứa đến phòng bếp lục lọi, rồi đề nghị đi siêu thị mua ít thức ăn.

Hai người lái xe đến một siêu thị thật lớn. Phía sau anh vẫn còn khó chịu, nhưng vẫn đòi tự lái xe. Hấn đành phải tùy anh, nhưng thực sự cũng không quá lo lắng.

Trong siêu thị có rất nhiều người, quảng cáo liên tục phát “Chúc mừng năm mới”. Hạ Hứa đẩy xe đồ, chọn lựa lựa ở khu thịt tươi sống. Dụ Thần đi bên anh, thường xuyên vén khăn quàng bị rơi xuống lên cho anh.

Trước quầy thanh toán là cả một hàng dài người, xe đẩy của ai cũng chất đầy đồ Tết. Anh hỏi: “Đêm 30

anh sẽ về nhà hả?”

Hắn đáp: “Nhà em chính là nhà anh.”

“À không.” Tiếng nhạc quá lớn, anh buộc phải ghé sát vào tai hắn: “Ý em là nhà ba mẹ anh cơ.”

“Không về.” Hắn thuận thế nắm vai anh: “Chị và anh rể anh năm nay cũng không về; anh anh thì dẫn cả nhà đến phía Nam ở qua mùa Đông.”

Anh gạt đầu, lại nhìn xuống xe đẩy của mình: “Chỗ này là đủ cho chúng ta qua Tết rồi.”

“Em nấu hay anh nấu?”

“Em nấu đi!”

Hắn cười: “Thôi, hay là để anh đi.”

Lúc về nhà đã là 10 giờ tối, trên đường đã thấp thoáng tiếng pháo kếp. Dụ Thần vừa phân loại thức ăn để cất đi xong, đang định thay quần áo thì chợt bị Hạ Hứa ôm lấy từ đằng sau.

“Năm đó anh bảo đã đứng dưới sân trường ngược lên nhìn em, nhưng em lại chẳng để ý gì cả.” Anh nói: “Dụ Thần... Em muốn thử nhìn xem, trông anh lúc đó sẽ như thế nào.”

Hắn cầm tay anh, cười đến cứng chiều rất đỗi: “Đến cửa sổ chờ anh.”

Năm phút sau, Hạ Hứa đứng bên cửa sổ, thấy Dụ Thần đang đứng dưới, ngược lên nhìn anh dưới ánh đèn đường.

Trong nháy mắt ấy, dường như thời gian đã quay ngược về hơn mười năm trước, về thời niên thiếu của anh, và dừng lại ở đó.

Đến đêm, hai người lại làm thêm một lần, dịu dàng quăn quít hơn cả ban chiều. Làm xong, Hạ Hứa châm một điếu thuốc với hắn, rồi trầm giọng bảo: “Năm sau, em sẽ không về Tổ hành động Đặc biệt nữa.”

Ngón tay Dụ Thần run lên, chút tàn thuốc rơi xuống.

“Em đã nộp đơn xin miễn thi hành nhiệm vụ, từ nay giải ngũ về quê, đến Trường Cảnh sát dạy học.” Anh vỗ vỗ lên vết sẹo trên đùi mình: “Đây sẽ là vết sẹo cuối cùng của em, sau này, em sẽ không bị thương nữa.”

Hắn cầm tay anh, muốn nói lại thôi. Anh bật cười, chớp chớp đôi mi: “Em biết, anh không nỡ để em đặt xuống tất cả vinh quang và sự nghiệp mà em đã phải liều mình để có được. Nhưng em cũng biết...” Anh nhìn hắn: “Anh càng không nỡ nhìn em bị thương, và sợ rằng có ngày em sẽ đi mất.”

“Hứa à...”

“Sinh ly còn có ngày gặp lại — như chúng ta vậy, nhưng tử biệt... thì vĩnh viễn không có cơ hội nữa.” Anh nhìn thẳng vào mắt hắn: “Trước đây em không sợ chết, nhưng giờ thì em sợ rồi. Vạn nhất mà em có mệnh hệ gì thật, có phải anh sẽ sống trong ảo giác về em cho đến chết không?”

Dụ Thần ôm lấy anh, giọng khản đến gần như mất tiếng: “...Đừng nói vậy.”

Hạ Hứa cười cười, vỗ lưng hắn: “Nên em đã quyết định rồi. Sau này em không đi làm nhiệm vụ nữa, để anh và ông nội đều yên tâm. Anh cũng đừng cảm thấy là em đã bỏ lỡ gì đó vì tình cảm này. Anh biết không... Hai năm lẫn xả vừa qua đã đủ để em kiêu ngạo nửa đời còn lại rồi.”

Em không làm nhục bộ đồ đặc công em mặc, em từng chạm tới tay Thần Chết, em từng giết người, cũng đã từng cứu người. Em không phụ lòng quốc kỳ trên tay em, vậy là quá đủ rồi. Dù giờ có rời đi, thì em cũng không còn gì nuôi tiếc nữa hết.”

Hai người tựa sát vào nhau. Anh nói tiếp: “Đến trường Cảnh sát cũng là một thử thách mới đây – sếp em toàn nói là em rất hợp hướng dẫn người mới. Thế cũng tốt, có thể truyền lại những kinh nghiệm thực chiến của mình, cũng không tính là thất truyền đúng không?”

Hắn hỏi: “Trường Cảnh sát nào?”

“Ở Tây Nam ấy.” Anh đáp: “Dù sao em cũng ở đây lâu rồi, quen rồi.”

“Anh đến đó với em.” Hắn hôn lên rái tai anh.

“Đừng nghịch!” Hạ Hứa sợ ngứa, cười rộ lên: “Còn công ty anh để cho ai bây giờ?”

“Anh có chi nhánh ở Tây Nam. Hứa à, chúng ta đã để lỡ mất nhau nhiều năm như vậy rồi, nên sau này, em ở đâu thì anh sẽ ở đó.”

Anh khẽ run lên, cười cười thở dài: “Cũng được. Mùa mưa năm sau, để em dẫn anh đi ăn nấm độc đi.”

Hắn cắn nhẹ cằm anh một cái: “Ừ, ăn nấm độc trước, rồi sẽ ăn em!”

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng pháo hoa. Ánh đèn nhà nhà, tựa như những vì sao lấp lánh giữa trời đêm vậy.

Sev: Chệch choạc là lý do cho sự chậm trễ này...

Các mẹ bình tĩnh, còn phiên ngoại!

– Hoàn chính văn–

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-trang-trong-long-han>